

சூக்யிணமேத ஸூ பார்த்தஸாதி ஸ்வாமிதே நம:

ஸூமதே ஈராமாதுஜய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியின்கள்

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादि गुणार्णवम् ।

यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम् ॥

ஸூசைசேதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணாணவம் ।

யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரமயஜாமாதரம் முநிம் ॥

लक्ष्मीनाथसमारंभां नाथयामुनमध्यमाम् ।

अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरंपराम् ॥

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாந் நாதயாமுந மத்யமாம் ।

அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குரூபர்பராம் ॥

यो नित्यमच्युतपदांबुजयुग्मरुम व्यामोहत स्तदितराणि तृणायमेने ।

अस्मद्गुरो भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

யோ நித்யமச்ச்யுதபதாம்புஜயுகம் சூக்மவ்யாமோஹதஸ்ததிராணி த்ருணாயமேநே ।

அஸ்மத்குரூர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ: ராமானுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

माता पिता युवतयस्तनया विभूतिः सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ॥

आद्यस्य नः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमत्तदंघ्रियुगलं प्रणमामि मूर्धा ॥

மாதாபிதா யுவதயஸ்தநயா விபூதிஸ்த் அஸ்வநயதேவ நியமேந மதந்வயாதாம் ;

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்தா ॥

भूतं सरश्च महादाह्य भट्टनाथ श्रीभक्तिसार कुलशेखर योगिवाहान् ।

भक्तांधिरेणु परकाल यतीन्द्रमिश्रान् श्रीमत्पराङ्कुशमुनिं प्रणतोऽस्मि नित्यम् ॥

பூதம் ஸரஸ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாத் ।

பக்தாங்க்ரீரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஸ்த்ராத் ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம் ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतम्

॥ शरणागति गद्यम् ॥

योनित्यमच्युतपदाम्बुज युग्मरुग्म व्यमोहस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरो र्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

बन्दे वेदान्त कर्पूर चामीकर करण्डकम् ।
रामानुजार्यमार्याणां चूडामणि महर्निशम् ॥

ओं भगवन्नारायण अभिमतानुरूप स्वरूप रूपगुण विभव ऐश्वर्य शीलादि अनवधिकातिशय असङ्ख्येय कल्याणगुणगणाम्, पञ्चवनालयाम्, भगवतीम्, श्रियम्, देवीम्, नित्यानपायिनीम्, निरवद्याम्, देवदेवदिव्यमहिषीम्, अखिलजगन्मातरम्, अम्नमातरम्, अरारण्यशरण्याम्, अनन्य-शरणः शरणमहं प्रपद्ये ॥ १ ॥

पारमार्थिक भगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिक आत्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्तिकृत परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवाधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवजनित अनवधिकातिशयप्रीतिकारित अशेषावस्योचित अशेषशेषतैकरतिरूप नित्यकैङ्कर्यप्राप्त्यपेक्षया परमार्थिकी भगवच्चरणारविन्द शरणागतिः यथा अवस्थिता अविरताऽस्तुमे ॥ २ ॥

अस्तु ते ॥ ३ ॥ तयैव सर्वं संपत्स्यते ॥ ४ ॥

अखिलहेय प्रत्यनीक कल्याणैकतान स्वेतर सस्तवस्तु विलक्षण अनन्तज्ञानानन्दैक स्वरूप ! स्वामिमतानुरूपैकरूप अचिन्त्य दिव्याद्भुत नित्य निरवद्य निरतिशय औज्वल्य सौन्दर्य सौगन्ध्य सौकुमार्य लावण्य यौवनाद्यनन्त गुणनिधि दिव्यरूप ! स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञानबलैश्वर्य वीर्यशक्ति तेजस्मौशील्य वात्सल्य मार्दव आर्जव सौहार्द साम्य कारुण्य माधुर्य गाम्भीर्य औदार्य चातुर्य स्यैर्य धैर्य शौर्य पराक्रम सत्यक्राम सत्यसङ्कल्प कृत्तित्व कृतज्ञतादि असङ्ख्येय कल्याणगुणगणौघ महार्णव ! खोचित विविध विचित्रानन्त आश्चर्य नित्य निरवद्य निरतिशयसुगन्ध निरतिशयसुस्वस्पर्श निरतिशयौज्वल्य किरिट मकुट चूडावतंस मकरकुण्डल ग्रैवेयक हार केयूर कटक श्रीवत्स कौस्तुभ मुक्तादास उदरबन्धन पीताम्बर काञ्चीगुण नू पुरादि अपरिमित दिव्यभूषण ! स्वानुरूप अचिन्त्यशक्ति शङ्खचक्र गदा[सि]शार्ङ्गादि असङ्ख्येय नित्य निरवद्य निरतिशय कल्याण दिव्यायुध ! स्वामिमत नित्य निरवद्यानुरूप स्वरूप रूपगुण विभौश्वर्य शीलादि अनवधिकातिशय असङ्ख्येय कल्याण गुणगण-श्रीवल्लभ ! एवं भूत भूमिनीला नायक ! स्वच्छन्दानुवर्ति स्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेद अशेष शेषतैकरतिरूप नित्य निरवद्य निरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्यादि अनन्त कल्याण गुणगण शेष शेषाशन गरुडप्रमुख

ஸ்ரீ
 ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம :
 எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த
ச ர னை க தி க த் ய ம்

(கூர்த்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுகம் குக்ம் வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மெநே |
 அம்மத்ருரேர் பகவதோஸ்ய தயைகனித்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ||

(திருக்குருகைப்பிரான் பின்னானருளிச்செய்த தனியன்)

வந்தே வேதாந்த கப்பூரசாய்கரகண்டகம் |
 ராமாநுஜாயமர்யானம் சூடாமணிமஹிசிம் ||

ஓம் பகவந்ராமாநுஜமீமதாநுசுப ஸ்வகுபகுபகுண விபவைவ்ய சிராத்யநவதிகாதிசய-
 அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகனாம், பத்மவநாலயாம், பகவதம், ச்ரியம், தேவீம், நித்யாநபாயிதம்,
 நிரவத்யாம், தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம், அகில ஜகன்மாதரம், அம்மத் மாதரம், அசர்ண்ய சர்ண்யாம்,
 அந்யசரண: சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

பரமார்த்திக பகவச்சரணானிந்த யுகனைகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரமபக்திக்குத
 ப்ரிபூதிநூநவரத நித்ய விசததம அந்ய ப்ரியோஜந அநவதிகாதிசயப்பிய பகவதநுபவ ஜநிதஅநவதிகாதிசய
 ப்ரிதிகாரித அசேஷாவஸ்த்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதி குப நித்ய கைங்க்ய ப்ரார்த்த்யபேஷ்ய
 பரமார்த்திக பகவச் சரணானிந்த சரணுகதி: யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே. (2)

அஸ்து தே. (3) தயைவ ஸ்வம் ஸம்பத்யதே. (4)

அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகதாத ஸ்வேதரமஸக்த வஸ்துவிலக்ஷணந்தஜ்ஞாநாநந்தைக
 ஸ்வகுப! ஸ்வாமிமதாநுசுபைகசுப அசிந்த்ய திவ்யாத்தபுத நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயெளஜ்வலய ஸௌந்த்ய
 ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய ஸாவண்ய யெளவநாத்யநந்த குணநிதி திவ்யசுப! ஸ்வாபாவிகாதவதிகாதிசய
 ஜ்ஞாநபஸிவ்ய விவ்யசக்தி தேஜஸ் ஸௌகீலய வாதஸஸ்ய மாதவாஜ்வ ஸௌஹார்த ஸாறிய காருண்ய
 மானுய காம்பிடுமெனதார்ய சாதூர்ய ஸைத்ய கையசெளர்ய பராக்ரம ஸையகாம ஸைய ஸங்கல்ப
 க்ருதிதவ க்ருதஜ்ஞகாதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணகனௌக மஹர்ண்வ! ஸ்வோசித விவித
 விசித்ராநந்தாச்ச்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயஸுகந்த நிரதிசயஸுகஸ்ப்ச நிரதிசயெளஜ்வலய கீட
 மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹரகேபூர கடக ஸ்ரீவதஸ கௌஸ்துப முக்தாதா ம உதர
 பந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண! ஸ்வாநுசுப அசிந்த்ய சக்தி சங்கசக்ரகதா
 (அஸி) சாங்காத்யஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத! ஸ்வாமிமத நித்ய
 நிரவத்யாநுசுபஸ்வகுப குண விபவைவ்ய சிராத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண
 ஸ்ரீவலஸப! ஓவம் பூத பூமிநீளா நாயக! ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வகுபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேதாசேஷசேஷதைகரதிசுப
 நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநகீரியைச்ச்வியாதி அயநந்த கல்யாண குணகண சேஷ சேஷாதககுடப்ரகுக

नानाविधानन्त परिजन परिचारिका परिचरित चरणयुगल ! परमयोगि वाञ्छनसापरिच्छेद्य स्वरू
 स्वभाव स्वमिमत् विविध विचित्रानन्तभोग्य भोगोपकरण भोगस्थान समृद्धानन्त अश्वर्यान्त महा-
 विभवानन्त परिमाण नित्यनिरवद्य निरतिशय वैकुण्ठनाथ ! स्वसङ्कल्पानुविधायि स्वरूपस्थिति प्रवृत्ति
 स्वशेषतैकस्वभाव प्रकृति पुरुष कालात्मक विविध विचित्रानन्त भोग्य भोक्तृवर्ग भोगोपकरण भोग-
 स्थानरूप निखिल जगदुदय विभवलपलील ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! परब्रह्मभूत ! पुरुषोत्तम !
 महाविभूते ! श्रीमन् ! नारायण ! श्रीवैकुण्ठनाथ ! अपार कारुण्य सौशील्य वात्सल्य औदार्य ऐश्वर्य
 सौन्दर्य महोदधे ! अनालोचित विशेष अशेषलोकशरण्य ! प्रणतार्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकजलधे !
 अनवरत विदित निखिलभूत जात याथात्म्य ! अशेष चराचरभूत निखिल नियमननिरत ! अशेषचिद-
 चिद्वस्तु शेषिभूत ! निखिलजगदाधार ! अखिल जगत्स्वामिन् ! अस्मत्स्वामिन् ! सत्यकाम ! सत्य-
 सङ्कल्प ! सकलेतरविलक्षण ! अर्थिकल्पक ! आपत्सख ! श्रीमन् ! नारायण ! अशरण्यशरण्य !
 अनन्यशरणः त्वत्पादारविन्द युगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ ५ ॥

[अत्र द्वयं]

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरून् ।
 रत्नानि धन धान्यानि क्षेत्राणि च गृहाणि च ॥ ६ ॥

सर्वं धर्माश्च सन्त्यज्य सर्वकामांश्च साक्षरान् ।
 लोकविक्रान्त चरणौ शरणं तेऽब्रजं विभो ! ॥ ७ ॥

त्वमेवमाता च पितात्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।
 त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥ ८ ॥

पिताऽसिलोकस्य चराचरस्य त्वमस्यपूज्यस्य गुरुर्गरीयान् ।
 नत्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ९ ॥

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधायकायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् ।
 पितैवपुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥ १० ॥

मनोवाक्यायैः अनादिकाल प्रवृत्तानन्त अकृत्यकरण कृत्याकरण भगवदपचार भागवतापचार
 असङ्गापचाररूप नानाविध अनन्तापचारान्, आरब्धकार्यान्, अनारब्धकार्यान्, कृतान्, क्रिय-
 माणान्, करिष्यमाणान्, सर्वानशेषतः क्षमस्व ॥ ११ ॥

अनादिकालप्रवृत्तं विपरीतज्ञानं आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं च विपरीत वृत्तं च अशेष-
 विषयमद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ॥ १२ ॥

நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசுதி சரணபுகள! பரமயோகி வாஃநநஸாபரிச்சேத்ய ஸவகுப ஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாத ஸம்ருத்த அனந்தாச் சாயாநந்த மஹா விபவாநந்த பரிமாண நித்ய நிவத்ய நிர்நிசய வைகுண்டநாத! ஸ்வஸைக்லபாநுவிதாஸி ஸ்வகுபஸிதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷஸைகஸ்வபாவ ப்ரக்குதி புருஷ காலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவாக்க போகோபகரண போகஸ்தாநருப நிசில ஜகதூதய விபவஸய ஸை ஸத்யகாம! ஸத்யஸைக்லப! பரப்ரஹ்மபூத! புருஷோத்தம! மஹாவிபூதே! ச்ரீமத்! நாராயண! ச்ரீவைகுண்டநாத! அபர காருண்ய ஸௌசீல்ய வாதஸஸய ஓஸாதர்ய ஐச்வர்ய ஸெத்தர்ய மஹோததே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோகசரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹா! ஆர்நித வாதஸஸயக ஜலதே! அதவாத விதித நிசிலபூத ஜாத யாதாத்மய! அசேஷ சராசர பூத நிசில நியமந நிர்நித! அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிபூத! நிசில ஜகதாதார! அசிலஜகத் ஸ்வாமித்! அஸம்மத்ஸ்வாமித்! ஸத்யகாம! ஸத்ய ஸைக்லப! ஸைகஸேதர விஸக்ஷண! அத்திகல்பக! ஆபத்ஸக! ச்ரீமத்! நாராயண! அசரண்யசரண்ய! அநந்யசரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (5)

[அக்ர த்வயம்]

*பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்துந் ஸகீந் குருந் |
ரத்தாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச || (6)

ஸ்வதர்மார்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸ்வகாமார்ச்ச ச ஸாக்ஷராந் |
லோகவிக்ரந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ | (7)

தவமேவ மாதா ச பிதா தவமேவ தவமேவ பந்துச்ச குருஸ் தவமேவ |
தவமேவ வித்யா த்ரவிணம் தவமேவ தவமேவ ஸ்வம் மம தேவதேவ! || (8)

பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஸ்ய குருர் கர்யாத் |
ந த்வத் ஸமோஸ்தயப்பயதிக: குதோந்ய: லோகத்யேப்ப்யப்ரதிமப்ரபாவ || (9)

ஃதஸம்மத் ப்ரணஸ்ய ப்ரணிதாய கர்யம் ப்ரஸாதயே த்வமஹம்சமீட்யம் |
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்க்யு: ப்ரிய ப்ரியாயாஹ்வி தேவ ஸோடும் || (10)

மநோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தாநந்த அக்குத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசர பாகவதபசர அஸஸ்யபசரரூப நாநாவிதாநந்தாபசராந், ஆர்ப்த கர்யாத், அதார்ப்த கர்யாத், க்ருதாத், க்ரியமாரூத், க்ரிஷ்யமாரூம்ச்ச, ஸ்வாத் அசேஷத: க்ஷமஸ்வ. (11)

அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம் விபீதஜ்ஜூநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸந் ஜகத்விஷயஞ்ச விபீதவ்ருத்தஞ்ச அசேஷவிஷயம் அத்யாஸி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணம் ச ஸ்வம் க்ஷமஸ்வ. (12)

मदीयानादि कर्मप्रवाहप्रवृत्ताम् भगवत्स्वरूप तिरोधानकरीम् विपरीतज्ञानजननीम् स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम् देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण च अवस्थितां दैवीं गुणमयीं मायां दासभूतं “शरणागतोऽस्मि; तवास्मि दासः” इति वक्तारं मां तारय ॥ १३ ॥

तेषां ज्ञानी नित्ययुक्तः एकभक्तिर्विशिष्यते ।
प्रियोहि ज्ञानिनोऽत्यर्थं अहं स च मम प्रियः ॥

उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ।
आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुचचामं गतिम् ॥

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवस्सर्वमिति समहात्मा सुदुर्लभः ॥
इति श्लोकत्रयोदित ज्ञानिनं माम् कुरुष्व ॥ १४ ॥

* पुरुषस्स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया । *
* भक्त्या त्वनन्यया शक्यः * मत्भक्तिं लभते पराम् * ।

इति स्थान त्रयोदित परमभक्तियुक्तं मां कुरुष्व ॥ १५ ॥
परभक्ति परज्ञान परमभक्त्येकस्वभावं मां कुरुष्व ॥ १६ ॥

परभक्ति परज्ञान परमभक्तिऋत परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवोऽहं तथाविध भगवदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्योचित अशेषशेषतैकरतिरूप नित्य किङ्करो भवानि ।

एवंभूत मत्कैङ्कर्यं प्राप्त्युपायतया अवकुम्प समस्तवस्तुविहीनोऽपि, अनन्त तद्विरोधि पापाक्रान्तोऽपि, अनन्त मदपचारयुक्तोऽपि, अनन्त मदीयापचारयुक्तोऽपि, अनन्त असह्यापचारयुक्तोऽपि, एतत्कार्यकारणभूतानादि विपरीताहङ्कार विमूढात्म स्वभावोऽपि, एतदुभयकार्यकारणभूत अनादि-विपरीतवासना संबद्धोऽपि, एतदनुगुण प्रकृति विशेष संबद्धोऽपि, एतन् मूल आध्यात्मिक आधि-भौदिक आधिदैविक सुखदुःख तद्वेतु तदितरोपेक्षणीय विषयानुभवज्ञान सङ्कोचरूप मच्चरणारविन्द-युगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्ति विघ्न प्रतिहतोऽपि, येन केनापि प्रकारेण द्वय-वक्ता त्वं केवलं मदीययैव दयया निश्शेष विनष्ट सहेतुक मच्चरणारविन्द युगलैकान्तिकात्यन्तिक पर-भक्ति परज्ञान परमभक्ति विघ्नः, मत्प्रसादलब्ध मच्चरणारविन्द युगलैकान्तिकात्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्तिः मत्प्रसादादेव साक्षात्कृत यथावस्थित मत्स्वरूप रूपगुण विभूति लीलोपकरण विस्तारः, अपरोक्षसिद्ध मन्त्रियाम्यता महास्यैकस्वभावात्मस्वरूपः, मदेकानुभवः, महास्यैकप्रियः, परिपूर्ण अनवरत नित्य विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवधिकातिशयप्रिय मदनुभवस्त्वं तथाविध मदनुभव-जनित अनवधिकातिशय प्रीतिकारित अशेषावस्योचित अशेषशेषतै करतिरूप नित्य किङ्करो भव ॥ १८ ॥

மத்யானாதி க்ரீம ப்ரவாண ப்ரவகுத்தாம் பகவத்க்வகுப திரோதாநக்ரீம் விபீதஜ்ஞாத ஜநக்
 க்வவிஷயாயாச்ச போக்ய புத்தே ஜநக் தேஹேந்த்ரியத்தவேந போக்யத்தவேந ஸைக்ஷ்மகுபேண
 ச அவஸ்திதாம் தைஸிம் குணமயிம் மாயாந் தாஸூக்தம் 'சரணுகதோஸிம்; தவாஸிம் தாஸ:' இதி
 வக்தாரம் மாந் தரய.

(13)

தேஹம் ஜ்ஞாதீ நித்ய யுக்த: ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே |
 ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாதி நோத்யாத்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ||

உதாராம் ஸிவ ஏவை தே ஜ்ஞாதீ த்வாத்மவை மே மதம் |
 ஆஸ்திதம் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாந் கதிம் ||

பஹுதாம் ஜந்மநாநத்தே ஜ்ஞாதவாத் மாந் ப்ரபத்யதே |
 வாஸுதேவஸ்வ விதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்ஸப: ||

*இதி க்ரீனோகத்ரயோதித ஜ்ஞாதிநம் மாந் குருஷ்வ. (14)

புஷ்டம் ஸ பர: பர்த்த! பக்த்யா ஸ்யஸிம் த்வந்யயா
 பக்த்யா த்வந்யயா சக்ய: மக்தபக்திம் ஸபதே பராம்*
 இதி க்ரீநாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாந் குருஷ்வ.

(15)

பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாந் குருஷ்வ. (16)

பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரம பக்திக்குத பரிபூர்ண அநவாத நித்ய விசததமாந்ய ப்ரயோஜந
 அவதிகாதிசய ப்ரிய பகவதநுபவோஹம் ததாஸித் பகவதநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித
 அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி குப நித்ய கிங்கரோ பவாதி. (17)

(17)

ஏவம்நூத மத்கைகங்க்யப்ரபுத் யுபாயதயா அவக்ஸ்ப்த ஸமஸ்த வஸ்து விஹிதோஸி,
 அநந்த தத்திரோதி பாபாக்ராத்நோஸி, அநந்த மதபஃரயுக்தோஸி, அநந்த மத்யாபஃரயுக்தோஸி,
 அநந்தாஸைஸ்யாபஃரயுக்தோஸி, ஏதக்கார்ய காரண நூதாநாதி விபீதாஸைகார விமுடாத்ம ஸ்வபாவோஸி,
 ஏதநுபய கார்ய காரணநூத அநாதி விபீத வாஸதா ஸம்பத்தோஸி, ஏதநுபுண ப்ரக்குதி விசேஷ
 ஸம்பத்தோஸி, ஏதந் ஸூஸாத்யாத்திக ஆதிபெளதிக ஆதிதைக ஸுகநு:க்க தத்தேநு ததிதரோபேஷணிய
 விஷாநுபவஜ்ஞாதஸ்யேகாசுப மச்சரணாஸிந் யுகனைகாந்நிகாத்யந்நிக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி
 ஸிக்த ப்ரதிஸ்தோஸி, யேந கேநாஸி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் கேவஸம் மத்யயையவ
 தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேநுக் மச்சரணாஸிந் யுகனைகாந்நிகாத்யந்நிக பரபக்தி பரஜ்ஞான
 பரம பக்தி ஸிக்த:; மத்ப்ரஸாதஸ்ப்தமச்சரணாஸிந் யுகனைகாந்நிகாத்யந்நிக பரபக்தி பரஜ்ஞான
 பரமபக்தி: மத்ப்ரஸாதா தேவ ஸாஷாத்தக்குத யதாவஸ்தித மத் ஸ்வகுப குப குணவிபூதி லீலோப
 கரண ஸிஸ்தார:; அபரோஷாஸிந் மந்நியாய்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்மஸ்வகுப: மதேகாநுபவ:
 மத்தாஸ்யைக ப்ரிய:; பரிபூர்ணாவரந நித்ய விசததமாந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசயப்ரிய மதநுபவஸ்
 த்வம் ததாஸித் மதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதிசுப
 நித்யகிங்கரோ பவ. (18)

(18)

एवं भूतोऽसि ॥ १९ ॥

आध्यात्मिक आधिभौदिक आधिदैविक दुःखविम्वगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेनसह-
सदैवं वक्ता यावच्चरीरपातं अत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व ॥ २० ॥

शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दयया अतिप्रबुद्धः, मामेवावलोकयन् अप्रच्युतपूर्व
संस्कारमनोरथः ; जीर्णमिववस्त्रं सुखेन इमांप्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य, तदानीमेव मत्प्रसादलब्ध
मच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिक अत्यन्तिक परभक्ति परज्ञान परमभक्ति कृतपरिपूर्ण अनवरत नित्य
विशदतम अनन्यप्रयोजन अनवतिकातिशयप्रिय मदनुभवस्त्वं तथाविध मदनुभवजनित अनवधिकाति-
शय प्रीतिकारित अशेषावस्योचित अशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकिंकरो भविष्यसि ॥ २१ ॥

माते भूदत्र संशयः ॥ २२ ॥

* अनुतं नोक्तपूर्वं मे नच वक्ष्ये कदाचन, ॥ * रामो द्विर्नाभिमाषते ॥ * सकृदेव प्रपन्नाय
तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्ब्रतं मम ॥ * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं
ब्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः ॥ * इति मयैव हि उक्तम् ॥ २३ ॥

अतस्त्वं तव तत्त्वतो मद्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयःसुखमास्व ॥ २४ ॥

अन्त्यकाले स्मृतिर्या तु तव कैङ्कर्यकारिता ।

तामेनां भगवन्नद्य क्रियमाणां कुरुष्व मे ॥

॥ इति शरणागति गद्यम् ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतम्

॥ श्रीरङ्गगद्यम् ॥

चिदचित्परतत्वानां तत्त्वयाथात्म्यवेदिने ।

रामानुजाय मुनये नमो मम गरीयसे ॥

स्वाधीन त्रिविध चेतनाचेतनस्वरूप स्थिति प्रवृत्ति भेदं, क्लेश कर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टं,
स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञानबलैश्वर्य वीर्यशक्ति तेजस्र सौशील्य वात्सल्य मार्दव आर्जव सौहार्द
साम्य कारुण्य माधुर्य गाम्भीर्य औदार्य चातुर्य स्वैर्य धैर्य शौर्य पराक्रम सत्यकाम सत्यसङ्कल्प कृतित्व
कृतज्ञताद्यसङ्ख्येय कल्याण गुणगणौघ महार्णवं, परब्रह्मभूतं, पुरुषोत्तमं, श्रीरङ्गशायिनं, अस्मत्स्वामिनं,

ஏவம்பூதோளி.

(19)

சூத்யாத்திகாத்பெளதிகாதிகைக துக்க வித்த கந்த ரவிதல் தவம் தவயம் அத்தாதுதைத்தானை னை அதா ஏவம் வக்தா யாவச்சீர்பாதம் அத்வை சூரங்கே னாகமாவ. (20)

சீர்பாதமையே து கேவலம் மத்யமைய தயயா அதிப்பூத்த; மாமேவாவலோகயத் அபர்சயுத பூவம் னைக்கார மதோரக; ஜீனமிய வக்தர்ம் னாகேந இமாம் ப்ரக்குதிம் னைனை னைனை குபாம் விக்குல்ய, ததாத்மேவ மத்ப்ரவாதலப்த மச்சரணானித்த யுககாகாதிகாத்யத்திக பரபக்தி பரஜ் குந பரம பக்திக்குத பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமாத்ய ப்ரயோஜநஅநாவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவல் தவம் ததானிதமதநுபவ ஜதிதஅநாவதிகாதிசய ப்ரிதி காரித அசேஷாவக்தோகித அசேஷசேஷகைக ரதிகுப நித்ய கிங்கரோ பனியளி. (21)

மாதே பூதத்ர னம்மைய :

(22)

* அந்நதம் தோக்த பூவம்மே ந ச வக்யே கதாசந * ராமோ த்விர் நாரி பரஜதே * அந்நதவே ப்ரபத்தாய தவான்மீதி ச யாசதே. அபயம் னைவ பூதேப்யோ ததாரி ஏதத் வ்ரதம் மம. * * னைவ த்ரிமாத் ப்ரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அனம் த்வா னைவ பரபேப்யோ மோஷயிஷ்யாமி மா கச: * இதி மமையவ னி உக்தம். (23)

அதல் தவம் தவ தத்வதோ மதஜ்ஞாத திசந ப்ராப்டு நினைனைசய: னாக மாவ. (24)

அத்தயகாலே ன்ருதிர் யா து தவ கைக்ய காரிதா |

தாமே நாம் பகவத்த்ய க்ரியமாணம் குருஷ்வமே ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: |

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயத்தில் இரண்டாவது கத்யமான

ஸ்ரீ ரங்க கத்யம்

தனியன்

கிதகித்பரதத்வாதாம் தத்வ யாதாத்த்யவேதிதே |

ராமாநுஜாய குநயே நமோ மம கரியமே |

னைவாத் த்ரிவித சேதநாசேத னைவகுப னிதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்ரேச க்ரிமாத் யசேஷ தோஷானைன்ப்ருஷ்டம், னைவாரபகாதநவதிகாதிசய ஜ்ஞாதபகின்வ்ய னிய சக்தி தேஜல் னைனைன்ய வாத்னைய மாத்வாரஜவ னைனைனாத னைன்ய காகுண்ய மாதூய காமபீடியைனாத்ய சாதூய னைனைன்ய னைன்ய ச௩ன்ய பராக்ரம னைன்யகாம னைன்யனைன்கலி க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞாத்யயனைன்க்யேய கல்யாண குணக௩௩௩க மனைனைன்வம், பரப்ரன்மபூதம், புகுஷோத்தமம், சூரங்கசாரிதம், அனயத் னைவாரிதம்,

प्रबुद्ध नित्य नियाम्य नित्य दास्यैकरमात्मस्वभावोऽहं तदेकानुभवः तदेकप्रियः परिपूर्णं भगवन्त
विशदतम अनुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनित अनवधिकातिशय प्रतिकारित अशेषावस्योचित
अशेष शेषतैकरतिरूप नित्यकिङ्करो भवानि ॥ १ ॥

स्वात्म नित्य नियाम्य नित्यदास्यैकरस आत्मस्वभाव अनुमन्धानपूर्वक भगवदनवधिकाति-
शय स्वाम्याद्यखिल गुणगणानुभव जनित अनवधिकातिशयप्रीतिकारित अशेषावस्योचित अशेष
शेषतैकरतिरूप नित्यकैङ्कर्य प्राप्त्युपायभूत भक्ति तदुपाय सम्यग्ज्ञान तदुपाय समीचीनक्रिया तदनु-
गुणसाच्चिकतास्तिक्यादि समस्त आत्मगुणविहीनः, दुरुत्तरानन्त तद्विपर्ययज्ञान क्रियानुगुण अनादि
पापवासना महार्णवान्तनिमग्नः, तिलतैलवत् दारुवह्विवत् दुर्विवेच त्रिगुणक्षणक्षण स्वभाव अचेतन
प्रकृति व्याप्तिरूप दुरत्यय भगवन्मायातिरोहित स्वप्रकाशः, अनाद्यविद्या सञ्चित अनन्त अशक्य
विस्रंमन कर्मपाशप्रग्रथितः, अनागत अनन्तकाल समीक्षयाऽपि अदृष्टसन्तारोपायः, निखिलजन्तुजात-
शरण्य! श्रीमन्! नारायण! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ २ ॥

एवमवस्थितस्यापि अर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभव प्रीत्योपनीत ऐकान्तिक
आत्यन्तिक नित्यकैङ्कर्यैकरतिरूप नित्यदास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्य किङ्करतां
प्रार्थये ॥ ३ ॥

* तवानुभूतिसंभूतप्रीतिकारित दासताम् ।

देहि मे कृपया नाथ! न जाने गतिमन्यथा ॥ ४ ॥

* सर्वावस्योचिताशेष शेषतैकरतिस्त्व ।

भवेद्यं पुण्डरीकाक्ष! त्वमेवैवं कुरुष्व माम् ॥ ५ ॥

एवंभूत तत्त्वयाथात्म्य अवबोध तदिच्छारहितस्यापि एतदुच्चारणमात्र अवलम्बनेन उच्य-
मानार्थ परमार्थनिष्ठं मे मनस्त्वमेव अद्यैव कारण ॥ ६ ॥

अपार करुणाम्बुधे! अनालोचित विशेषाशेषलोक शरण्य! प्रणतार्तिहर! आश्रितवात्सल्यैक
महोदधे! अनवरत विदित निखिलभूतजातयाथात्म्य! सत्यकाम! सत्यसङ्कल्प! आपत्सख!
काकुत्स्थ! श्रीमन्! नारायण! पुरुषोत्तम! श्रीङ्गनाथ! मम नाथ! नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥

॥ इति श्रीरङ्गघट्टम् ॥

புரபுத்த ந்த்யநியாந்ய ந்த்யநால்யையகரணாத்மஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய: பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததமாநுபவேந நிரந்தர மநுபூய ததநுபவஜநித அதவநிகாதிசய ப்ரீதிகாநித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷசேஷதைகரநிகுப ந்த்ய கிங்கரோ பவாநி. (1)

ஸ்வாத்ம ந்த்ய நியாந்ய ந்த்ய நால்யையகரண ஆத்மஸ்வபாவாநுஸந்தாத பூர்வக பகவத நவநிகாதிசய ஸ்வாந்யாத்யகில குணகநுபவஜநித அதவநிகாதிசய ப்ரீதிகாநித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரநிகுப ந்த்ய கைங்கீய ப்ராப்த்யுபாயபூத பக்தி ததுபாய ஸம்யக் ஜகூந ததுபாய ஸம்சீத க்ரியா ததநுகுண ஸாத்ஸிகதாஸ்திக்யாநி ஸமஸ்தாத்மகுண விஹீந: துருத்தாராதத தத் விப்யய ஜகூந க்ரியாநுகுண அநாதிபரப வானநாமஹாண்வாநந்தி மமகந: தில தைலவத் தாகுவஸ்ஸிவத் துர்விவோச த்ரிகுணக்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்திகுப தூத்யய பகவதமாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச: அநாநி அவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸை கம்மபாச ப்ரகாதித: அநாகத அநந்தகால ஸம்ஷ்யாநி அத்தஷ்ட ஸந்தாரோபாய: திகில ஜததுஜாதசரண்ய! ப்ரஹ்! நாராயண! தவ சரணாஸித்தயுகளம் சரணம் அஹம் ப்ரபத்தே. (2)

ஏவமவஸ்திதஸ்யாநி அத்தித்தவமாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாத் ஸ்வாநுபவ ப்ரீத்யோபந்த— ஜகாத்ஸிகாத்யந்திக ந்த்ய கைங்கீயையகரநிகுப ந்த்ய நால்யம் நால்யநிதி விச்வாஸூர்வகம் பகவந்தம் ந்த்ய கிங்கரதாம் ப்ராப்ததேய

*தவாநுபூதிஸம்பூதப்ரீதிகாநித தாதாநம் |

தேஹி மே க்ருபயா நாத! ந ஜானே கநிமந்யதா | (4)

ஸ்வாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரநிகுப தவ |

பவேயம் புண்டரீகாக்ஷ! த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்* | (5)

ஏவம்பூத தத்வயாதாத்மய அவபோத தநிச்சாரஹிதஸ்யாநி ஏததுச்சாரணமாத்ர அவலம்பநேந உச்சயநாநித்த பரமாத்ஸித்தஷ்டம் மேமநஸ்த்வமேவ அத்யைவ காரய. (6)

அபர கருணம்புதே! அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய! ப்ரணதார்த்திஹா! ஆசீநித வாத்ஸல்யைக மஹோததே! அநவரத விநித திகில பூதஜாத யாதாத்மய! ஸத்யகாம! ஸத்யஸங்கல்ப! ஆபத்தகை! காகுத்தஸ்த! ப்ரஹ்! நாராயண! புகுஷோத்தம! ப்ரூஷங்கநாத! மம நாத! நமோஸ்துதே. (7)

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवैकुण्ठगद्यम् ॥

यामुनार्य सुधाम्भोधि अवगाह यथामति ।

आदाय भक्तियोगार्यं रत्नं संदर्शयाम्यहम् ॥

स्वाधीन त्रिविध चेतनाचेतन स्वरूपस्थिति प्रवृत्ति भेदं, क्लेशकर्मादि अशेषदोषासंस्पृष्टम्, स्वाभाविक अनवधिकातिशय ज्ञान बल ऐश्वर्य वीर्यं शक्ति तेजः प्रभृत्यसंख्येय कल्याणगुणैघमहार्णवम्, परमपुरुषम्, भगवन्तम्, नारायणम्, स्वामित्वेन सुहृत्त्वेन गुरुत्वेन च परिगृह्य, ऐकान्तिकात्यन्तिक तत्पादाम्बुजद्वय परिचर्यैकमनोरथः, तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वय प्रपत्तेः, अन्यत्र मे कल्पकोटि सहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः, तस्यैव भगवतो नारायणस्य, अखिलसत्त्व दयैक सागरस्य, अनालोचित गुणागुण अखण्ड जनानुकूल अमर्यादशीलवतः, स्वाभाविक अनवधिकातिशय गुणवत्तया देव तिर्यञ्चानुष्यादि अखिल जनहृदयानन्दनस्य, आश्रितवात्सल्यैकजलधेः, भक्तजन संश्लेषैक भोगस्य, नित्यज्ञान क्रियैश्वर्यादि भोगसामग्री समृद्धस्य, महाविभूतेः, श्रीमच्चरणारविन्दयुगलम् अनन्यात्मसञ्जीवनेन तद्गतसर्व भावेन शरणमनुजव्रेत् ॥ १ ॥

ततश्च प्रत्यहं आत्मोज्जीवनाय एवमनुस्मरेत् ॥ २ ॥

चतुर्दश भुवनात्मकम् अण्डम् दशगुणितोत्तरं च आवरणसप्तकं, समस्तं कार्यकारण जातमतीत्य वर्तमाने परमव्योम शब्दाभिधेये, ब्रह्मादीनां वाङ्मनसागो वरे, श्रीमतिवैकुण्ठे दिव्यलोके, सनक विधि शिवादिभिरपि अचिन्त्य स्वभावैश्वर्यैः नित्यसिद्धैः अनन्तैः भगवदानुकूल्यैकभांगैः दिव्यपुरुषैः महात्मभिरभिपूरिते, तेषामपि इत्यपरिमाणं इयदैश्वर्य ईदृशस्वभावमिति परिच्छेत्तुं अयोग्ये, दिव्यावरण शतसहस्रावृते, दिव्यकल्पकतरुपशोभिते, दिव्योद्यान शतसहस्रकोटिभिः आवृते, अति प्रमाणे दिव्यायतने कस्मिंश्चिद्विचित्र दिव्यरत्नमय दिव्यास्थानमण्डपे, दिव्यरत्नसम्भ शतसहस्रकोटिभिः उपशोभिते, दिव्यनानारत्न कृतस्थल विचित्रिते, दिव्यालङ्कारालङ्कृते, परितः पतितैः पतमानैः पादपस्यैश्च नानागन्धवर्णैः दिव्यपुष्पैः शोभमानैः दिव्यपुष्पोपवनैः उपशोभिते, सङ्कीर्ण पारिजातादि कल्पद्रुमोपशोभितैः असङ्कीर्णैश्च कैश्चिदन्तस्थ पुष्परत्नादि निर्मित दिव्य लीलामण्डप शतसहस्रोपशोभितैः सर्वदा अनुभूयमानैरपि अपूर्ववत् आश्चर्यमात्रहृद्भिः क्रीडाशैल शतसहस्रैरलङ्कृतैः, कैश्चित् नारायणदिव्यलीला असाधारणैः कैश्चित् पद्मवनालया दिव्यलीला असाधारणैः

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேவராமாநுஜாய நம:

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கத்யத்ராயத்தில் மூன்றாவது கத்யமான

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்

யாருநர்ய ஸுதாம்போதிம் அவகாஹ்ய யதாநதி |

ஆதாய பக்தியோகாக்யம் ரத்நம் ஸந்தர்சயாம்யஹம் ||

ஸ்வாதீன தீர்வித சேதனூசேதநஸ்வகுப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம், க்லேஸ கர்மதி அசேஷ தோஷ அஸைஸ்ப்ருஷ்டம், ஸ்வாபாஸிக அநவதிகாதிஸய, ஜ்ஞானபல ஐஸ்வர்ய வீர்ய சக்திதேஜ: ப்ரப்ருதி அஸைக்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹாண்வம், ப்ரமபுருஷம், பகவந்தம், நாராயணம், ஸ்வாமித்வேன ஸுஹ்ருத்வேன குருத்வேனா பரிக்குஹ்ய, ஐகாந்தி காத்யாந்திக தத்பாதாம்புஜித்வய பரிசாயைக மஜ்ஜேத:, தத்ப்ராப்த்யேச தத்பாதாம்புஜி த்வய ப்ரபத்தே:, அந்யந்தமே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணுரி சாதநமஸ்தி மத்வாத:, தல்வயவ பகவதோ நாராயணஸ்ய, அகிலஸைத்வ தவயக ஸாகர்ஸ்ய, அநாவோசித குணகண அகண்ட ஜநாநுகூலஅம்யாத ஸீலவத:, ஸ்வாபாஸிகாத்வதிகாதிசய குணவத்தயா தேவதீர்யம்மநுஷ்யாதி அகிலஜந ஹ்ருதய ஆநந்தஸ்ய, ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே:, பக்தஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய, நித்யஜ்ஞானகீர்ய ஐஸ்வர்யாதிபோக ஸாமகீர் ஸம்ருத்தஸ்ய, மஹா விபூதே:, ஸ்ரீமத்ச்ரணூர்வித்த யுகனம், அநத்யாத்ம ஸஞ்ஜிவநேந தக்கத ஸ்வ பாவேந சரணமநு வ்ரஜேத. (1)

தத்ச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவனுயைவம் அநுஸம்ஜேத (2)

சதுர்த்தஸு புவநாத்மகம் அண்டம் தசகுணினோத்தரஞ்ச ஆவரணஸப்தகம், ஸைஸ்தம் கர்யகாரண ஜாதமத்த்ய வர்த்தமாதே ப்ரமஸ்யோம சப்தாபிதேயே, ப்ராஸமாநீநம் வாஹ்மனகோகோசே, ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே, ஸைக விதிலிவாதிபிரபி அகிந்த்யஸ்வபாவ ஐஸ்வர்யை: தித்யஸித்தை: அநந்தை: பகவதாநுகூல்யைக போகை:, திவ்யபுருஷை: மஹாத்மபி:, ஆபூரிதே, தேஜாமபி இயத்பரிமாணம் இயத் ஐஸ்வர்யம் ஈத்ருஸ ஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்யமயோக்யே, திவ்யாவரண ஸுத ஸஹஸ்ராஸ்துதே, திவ்யகல்பக தகுபசோபிதே, திவ்யோத்யான ஸுதஸஹஸ்ர கோடிபிராஸ்துதே, அதிப்ரமாளே திவ்யாயாததே கஸ்மித்ச்சித்தி சித்ர திவ்யரத்நமய திவ்யாஸ்தான மண்டபே, திவ்யரத்நஸ்தம்ய ஸுதஸஹஸ்ரகோடிபுபுலோபிதே, திவ்யநாதாரத்நக்குதஸ்தல விசித்திதே, திவ்யாஸங்கார அஸங்குதே, பரித: பதிதை: பதமாநை: பாதபஸ்தைஸ்சநாதாகத்தவரீணை: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை: திவ்ய புஷ்போபவதைகுபுலோபிதே, ஸைக்கீன பாரிஜாதாதி கல்பக்த்ரும உபுலோபிதை: அஸைக்கீணைச்ச கைஸ்சித் அந்தஸ்தத் புஷ்பரத்நுதி நிர்மித திவ்யஸீலா மண்டப ஸுதஸஹஸ்ரோபுலோபிதை: ஸ்வாதா அநுபூயமாநீரபி அபூர்வவத் ஆஸ்சர்ய மாவஹைபி:, கீர்டாஸுல ஸுதஸஹஸ்ரரை: அஸைக்குதை:, கைஸ்சித் நாராயண திவ்ய ஸீலா அஸாதாரணை: கைசித் பத்மவநாலயா திவ்ய ஸீலா அஸாதாரணை:

साधारणैश्च कैश्चित् शुक्रशारिका मयूर कोकिलादिभिः कोमलकूजितैः आकुलैः दिव्योद्यान शतपद्म-
कोटिभिः आवृते, मणि मुक्ता प्रवालकृत सोपानैः दिव्यामलामृत रसोदकैः दिव्याण्डजवरैः अति-
रमणीयदर्शनैः अतिमनोहरमधुरस्वरैः आकुलैः अन्तस्थमुक्तामय दिव्यक्रीडास्थानोपशोभितैः दिव्य-
सौगन्धिक वापीशतसहस्रैः दिव्यराजहंसावलीविराजितैः आवृते, निरस्त अतिशय आनन्दैकरसतयाच
आनन्त्याच्च प्रविष्टानुन्मादयद्भिः क्रीडोद्देशैः विराजिते, तत्र तत्र कृत दिव्यपुष्पपर्यङ्कोपशोभिते,
नानापुष्पासवास्वाद मत्त भृङ्गावलीभिः उद्गीयमान दिव्यगान्धर्वेणापूरिते, चन्दनागरु कर्पूर दिव्य
पुष्पावगाहि मन्दानिलासेव्यमाने, मध्ये पुष्पसञ्चय विचित्रिते, महति दिव्ययोगपर्यङ्के अनन्त-
भोगिनि श्रीमद्वैकुण्ठैश्वर्यादि दिव्यलोकं आत्मकान्त्या विश्वमाप्यायन्त्या, शेषशेषाशनादि सर्व
परिजनं भगवतः तत्तदवस्थोचित परिचर्यायां आज्ञापयन्त्या, शीलरूप गुण विलासादिभिः आत्मानु-
रूपया, श्रिया सहासीनं, प्रत्यग्रोन्मीलित सरसिज सदृश नयन युगलं, स्वच्छ नीलजीमूतसङ्काशं,
अत्युज्वलपीतवाससं, स्वया प्रभया अतिनिर्मलया अतिशीतलया अतिकोमलया स्वच्छया माणिक्या-
भया कृत्स्नं जगद्भासयन्तं, अचिन्त्यदिव्याद्भुत नित्ययौवनस्वभाव लावण्यमय अमृतसागरं, अति-
सौकुमार्यात् ईषत्प्रस्विन्नवत् आलक्ष्यमाण ललाटपलकदिव्यालक आवलीविराजितं, प्रबुद्धग्रन्थाम्बुज-
चारुलोचनं, सविभ्रमभ्रूलतम्, उज्वलाधरं, शुचिस्मितं, कोमलगण्डम्, उन्नसं, उदग्रपीनांसविलम्बि
कुण्डल अलकावलीबन्धुर कम्बुकन्धरं, प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषण श्लथालकाबन्धविमर्दसंसिभिः चतुर्भिः
आजानु विलम्बिभिः भुजैः विराजितं, अति कोमल दिव्यरेखालङ्कृत आताम्रकरतलं, दिव्याङ्गुलीयक
विराजितं, अतिकोमल दिव्यनखावलीविराजितं, अनुरक्ताङ्गुलीभिरलङ्कृतं, तत्क्षणोन्मीलित पुण्डरीक
सदृश चरणायुगलं, अतिमनोहर किरीट मकुट चूडावतंस मकरकुण्डल ग्रैवेयक हार केयूर कटक
श्रीवत्स कौस्तुभ मुक्तादाम उदरबन्धन पीताम्बर काञ्चीगुण नूपुरादिभिः अत्यन्तसुख स्पर्शैः दिव्य-
गन्धैः भूषणैः भूषितं, श्रीमत्या वैजयन्त्या वनमालया विराजितं, शङ्ख चक्र गदासि शार्ङ्गादि दिव्य-
युधैः सेव्यमानम्, स्वसङ्कल्पमात्रावकल्प जगज्जन्मस्थिति ध्वंसादिके, श्रीमति, विश्वक्सेने न्यस्त
समस्तात्मैश्वर्यम्, वैनतेयादिभिः स्वभावतो निरस्त समस्त सांसारिक स्वभावैः भगवत्परिचर्याकरण-
योग्यैः भगवत्परिचर्यैकभोगैः नित्यसिद्धैः अनन्तैः यथायोगं सेव्यमानम्, आत्मभोगेनानुसंहित परा-
दिकाल दिव्यामल कोमल अवलोकनेन विश्वमाह्लादयन्तम्, ईषदुन्मीलित मुखाम्बुजोदरविनिर्गेन
दिव्यानारविन्दशोभाजनकेन दिव्यगांभीर्योदर्य सौन्दर्य माधुर्याद्यनवधिक गुणगण विभूषितेन अति-
मनोहर दिव्यभावगर्भेण दिव्यलीलालाप अमृतेन अखिलजनहृदयान्तराणि आपूरयन्तम्, भगवन्तम्,
नारायणत् ध्यानयोगेन दृष्ट्वा भगवतो नित्यस्वाम्यम्, आत्मनो नित्यदास्यं च यथावस्थितं अनु-
सन्धाय, “ कदाहं भगवन्तं नारायणम्, मम कुलनाथम्, ममकुलदैवतम्, ममकुलधनम्, मम भोग्यम्,
मम मातरम्, मम पितरम्, मम सर्वम्, साक्षात्कराणि चक्षुषा? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा
धारयिष्यामि? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोगस्तत्पादौ परिचरिष्यामि?
कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वय परिचर्याशया निरस्त समस्तेतर भोगराः उपगत समस्त सांसारिक स्वभावः

ஸாதாரணஸ்ச கைஸ்சித் ஸுகாரிகா மந்யூ கோகிராதிபி: கோமலகஜிதை: ஆகுமி: திவ்யோத்யாத
 ஸதஸூஸ்ர கோபிராவிநேத, மணிமுத்தாப்ரவாஸக்ருக ஸோபாநை: திவ்யாமல அம்ருதானோதகை:
 திவ்யாண்டஜ வநா: அதிரமணிய தர்ஸநை: அதிமனோஹ மதுரஸ்வரை: ஆகுமி: அந்தஸ்தத் முக்தாமய
 திவ்யக்ட்டாஸ்தானோபஸோபிதை: திவ்யஸூஸகந்திக வாபீஸதஸூஸ்ரரை: திவ்ய ராஜஸூஸ்ரவாஸி
 விராஜிதை ராஸ்துநே, திரஸ்தாநிஸ்யாநந்தைக ரஸதயாச ஆநந்தயாச்ச ப்ரவிஷ்டாநுத்தாயத்ரி:
 க்ட்டோத்தனேஸி விராஜிதே, தத்தரத்தர் க்ருததிவ்ய புஷ்பபய்யங்கோபஸோபிதே, நாதா புஷ்பாஸவாஸ்வாதமத்
 ப்ஷங்காவஸிபி: உத்தியமான திவ்ய காதந்திவேஸ ஆபூரிதே, சந்தநகந கற்பூர திவ்ய புஷ்பாவகாஹி மந்தா
 திரா ஸேவ்யமரணே, மத்யே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்திரிதே, மஹி திவ்யயோக ப்யங்கே அந்தத் போகிதி,
 ஸ்ரீமத் வைஷ்ணவ ஐஸ்வர்யாதி திவ்யஸோகம் ஆத்ம காதந்த்யா விஸ்வமாப்யாயயந்த்யா, சேஷசேஷாஸூத்ரி
 ஸ்வ பரிஜநம் பகவத: தத்தத் அவஸ்தோகித பர்ச்யாயாம் ஆபூநாயயந்த்யா, சீரூபகுண விஸாஸாதிபி:
 ஆத்மாநுபுயா, ஸ்ரியாஸூஸ்ரஸ்தம், ப்ரத்யக்ர உத்மீஸித ஸரஸிஜ ஸத்தூஸ நயந யுகஸம், ஸம்ச்சீ தீல
 ஜிமுத ஸங்காஸம், அத்யஜிவஸ பீதவாஸஸம், ஸவயா ப்ரபயா அதிநீர்மஸயா அதிஸீதஸயா அதிகோமஸயா
 ஸ்வச்சயா மாஸிக்யாபயா க்ருத்தஸ்தம் ஜகத்பாஸயத்தம், அசித்தய திவ்யாத்புத நித்ய யெவஸஸ்வபாவ
 ஸவஸ்வமய அம்ருத ஸாகரம், அதிஸூஸகாமர்யாத் ஈஷத் ப்ரஸிஸித்தவத் அஸக்ஷயமான ஸஸ்டபக
 திவ்யாஸகாவஸி விராஜிதம், ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாகூஸோசநம், ஸஸிப்ரம ப்ருஸதம், உஜ்வலாதரம், ஸூசிஸ்
 சிதம், கோமலகண்டம், உத்தஸம், உதகர் பீதூஸ்ர விஸம்பி குண்டல அஸகாவஸி பத்தூர கம்புகத்தரம்,
 ப்ரியாவதம்ஸோத்பல க்ஷணபூஷண ஸஸ்தாஸகாயத்த விஸித்த ஸ்ம்ஸிபி: சதுர்ப்பி: ஆஜாநுஸிஸம்பி
 ப்ரபுஜி விராஜிதம், அதிகோமல திவ்ய ரோகாஸங்க்ருதா தாஸ் கரதஸம், திவ்யாஸ்குர்யக விராஜிதம்,
 அதிகோமல திவ்ய நகாவஸி விராஜிதம், அநூக்தாஸ்குர்யி அஸங்க்ருதம், தக்ஷண முஸ்மீஸித புண்டரிக
 ஸத்தூசரணயுகஸம், அதிமனோஹ கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ஷாவேயக ஸாரகேயூர கடக
 ஸூவதஸ கெஸஸ்துபமுத்தாதாம உதரபத்தத பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபூராதிபி: அத்யந்த ஸாகஸ்ப்ரஸூ:
 திவ்யகந்தை: பூஷண்பூஷிதம், ஸ்ரீமத்யா வைஷ்யந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம், சங்கசக்ர'கதாஸிசர்ங்காதி
 திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமரநம், ஸவஸங்கஸ்பமாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகதஜநம் ஸிதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி
 விஷ்வக்தேதேத்யஸ்த ஸஸஸ்தாத்ஸஸ்வர்யம், வைநதே யாதிபி: ஸவபாவதோ திரஸ்த ஸஸஸ்த ஸாஸ்ஸாரிக
 ஸவபாவை: பகவத் பரிசர்யா கரணயோக்யை, பகவத் பரிசர்யைக போகை: நித்யஸித்தை: அந்ததை:
 யதாயோகம் ஸேவ்யமரநம், ஆத்ம போகேத அநுஸம்ஹித பராதிகாஸ திவ்யாமலகோமலவஸோகதே
 விஸ்வ மாஸ்வாதயத்தம், ஈஷத் உத்மீஸித முகாஸ்புஜோதா விநிர்க்கதேஸ திவ்யாதநா ரஸித்த சேபா
 ஜதகேத திவ்யகஸ்ப்ரிய ஓஸதர்ய ஸேஸந்த்ய மாதுர்யாத் யநவதிக குணகணஸிபூஷிதேஸ, அதிமனோஹ
 திவ்ய பாவக்பேஸ திவ்ய ஸீஸாஸாபர்ஸுதேஸ அஸிஸ ஜஸ ஹ்ருதயாத்ரான்யாபூயந்தம் பகவத்தம்
 தாராயஸம் த்யாத யோகேஸ த்ருஷ்ட்வா, பகவதோ நித்ய ஸ்வம்யம் ஆத்மனே நித்யதாஸ்வம் ச
 யதாஸஸிதி மஸூஸந்தாய, “கதாஸம் பகவத்தம், நாராயஸம், மமகுஸததம், மமகுஸதைவதம்,
 மமகுஸதநம், மமபோக்யம், மமமாதரம், மபீதரம், மமஸ்வம், ஸாஷாத்ரவாஸி சக்ஷாஷா?
 கதாஸம் பகவத்பாதாம்புஜ த்வயம் கிரஸா தாரயிஷ்யாமி? கதாஸம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய
 பரிசர்யாகரண யோக்ய: ததேகபோக: தத்பாதேஸ பரிசரிஷ்யாமி? கதாஸம் பகவத்பாதாம்புஜத்வய
 பரிசர்யாஸ்யா திரஸ்த ஸஸஸ்தேதர போகஸூ: உபகத ஸஸஸ்த ஸாஸ்ஸாரிகஸ்வபாவை:

तत्त्वादाम्बुजद्वयं प्रवेक्ष्यमि? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोग्यस्तत्त्वादी
परिचरिष्यामि? कदामां भगवान् स्वकीयया अतिशीतलया दशाऽवलोक्य स्निग्धमम्भीरमधुरया
गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति” इति भगवत्परिचर्याया माशां वर्धयित्वा, तथैवाशया तत्प्रतोदोष-
वृद्धितया भगवन्तमुपेत्य, दूरादेव भगवन्तं शेषभोगे श्रियासहासीनं वैनतेयादिभिस्सेव्यमानं “समस्त-
परिवाराय श्रीमते नारायणाय नमः” इति प्रणम्य उत्थायोत्थाय पुनः पुनः प्रणम्य अत्यन्त साध्व-
सविनयावनतः भूत्वा, भगवत्पारिषद गणनायकैः द्वारपालैः कृपया स्नेहगर्भया दशाऽवलोकितः
सम्यगभिवन्दितैः तैस्तैरेवानुमतः भूत्वा भगवन्तमुपेत्य श्रीमता मूलमन्त्रेण “भगवान्! माम्
ऐकान्तिक आत्यन्तिक परिचर्याकरणाय परिगृहीष्व” इति याचमानः प्रणम्य आत्मानं भगवते
निवेदयेत् ॥ ३ ॥

ततो भगवता स्वयमेवात्म सञ्जीवनेन अमर्यादशीलवत् अतिप्रेमान्वितेन अवलोकनेन
अवलोक्य सर्वदेश सर्वकाल सर्वावस्थोचित अत्यन्तशेषभावाय स्वीकृतः अनुज्ञातश्च अत्यन्त साध्वस-
विनयावनतः, किं कुर्वाणः कृताञ्जलि पुटः भगवन्तमुपासीत ॥ ४ ॥

ततश्च अनुभूयमान भावविशेषः, निरतिशय प्रीत्या अन्यत्किञ्चित्कर्तुं द्रष्टुं स्मर्तुं अशक्यः
पुनरपि शेषभावमेव याचमानः भगवन्तमेव अविच्छिन्नस्रोतो रूपेण अवलोकनेन अवलोक्यन्
आसीत ॥ ५ ॥

ततो भगवता स्वयमेव आत्मसञ्जीवनेन अवलोकनेन अवलोक्य सस्मितमाहूय समस्त-
क्लेशापहं निरतिशय सुखावहं आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्द युगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृत सागं-
रान्तर्निमग्नः सर्वावयवस्सुखमासीत ॥ ६ ॥

लक्ष्मीपतेः यतिपतेश्च दयैकधाज्ञोः योसौ पुरा समजनिष्ट जगद्धितार्थम् ।
प्राच्यं प्रकाशयतु नः परमं रहस्यं संवाद एष शरणागति मन्त्रसारः ॥

॥ इति श्री वैकुण्ठ गद्यम् ॥

॥ गद्यत्रयम् समाप्तम् ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

தற்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேஷ்யாமி? கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாகரண யோக்ய: ததேக யோகஸ்தத்பாதென பரிசரிஷ்யாமி? கதாஹம் பகவான் ஸ்வகீயயா அதிசீதலயா த்ருலாவலோக்ய க்ரிக்க கம்பீரமதுரயாகிரா பரிசர்யாயாஹ ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதீதி பகவத் பரிசர்யாயாஹ ஆஸாஹ வ்ர்த்தயித்வா தவயவாலுயா தத்ப்ரணாதோபப்குஹிதயா பகவந்த முபேத்ய ஶூராதேவ பகவந்தம் சேஷபோகே ஸ்ரியா ஶ்ணானீதம் வைனதேயாதிரி: ஸேவ்யமாதம் “ஸம்ஸ்த பரிவாரய ஶ்ரீமதே தாராயனூயநம்:” இதி ப்ரணம்யோத்தா யோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய அத்யந்த ஶாத்வஸ ஶீநயா வனதோ பூத்வா ப்கவத் பாரிஷத கண நாயகை: த்வாரபாலை: க்ருபயா க்ருதேஹக்பயா த்ருசாவலோகித: ஶமயக் அபிவந்திதை: தைரேவாநுமத: பகவந்தமுபேத்ய ஶ்ரீமதா முஹந்த்ரேண “பகவத் ஶாஶைகாந்தி காத்யந்திக பரிசர்யாகரணூய பரிக்குஹ்ஷிஷ்வ” இதி யாசமாத: ப்ரணம்யஆத்மநாம் பகவதே நிவேத்யேத். (3)

ததோபகவதா ஸ்வயமேவாத்ம ஶம்ஜிவனேன அநர்யாத சிவதா அதிப்ரேமாத்விதேந அவலோ கதேந அவலோக்ய ஶர்வதேஸ ஶர்வகால ஶர்வா வஸ்தோகித அத்யந்தசேஷபாவாய ஶக்ஸ்த்ருதோ ஶ்ரீஞாதஸ்ச அத்யந்த ஶாத்வஸவினயாவநத: கிங்கூர்வாண: க்ருதாஞ்சவிபுட: பகவந்த முபானித. (4)

ததஸ்ச அநூபூயநானபாவ விசேஷ: நிரதிசய பீத்யா அத்யந்த கிஞ்சித்க்ர்தும் த்ரஷ்டும் ஶம்ர்த்நு ஶசக்த: புநரபிசேஷ பாவமேவ யாசமாத: பகவந்தமேவ அஷிசீத க்ரோதோ குபேண அவலோகதேந அவலோக யந்நானித. (5)

ததோ பகவதா ஸ்வயமேவாத்ம ஶஞ்ஜிவநேந அவலோகதேந அவலோக்ய ஶக்ஸித மாஶஸ்ய ஶமஸ்த க்லேஸாவஶம் நிரதிஸய ஶுகாவஶம் ஆத்மீயம் ஶ்ரீமத் பாதாரவித்தபுகளம் சிவநி த்ருதம் த்யாத்வா அம்ருதஸைகர அத்தர் நிமக்த: ஶர்வாவயவஸ ஶுக மாநித. (6)

ஸக்ஷம்பதே: யதிபதேஸ்ச தவயகதாஹந: யோ அஶ்ணைபுரா ஶமஜ்ஜிஷ்ட ஶுகத்திதார்த்தம் | ப்ராப்யம் ப்ரகாஸ்யதுந: பரமம் ப்ரஶம்யம் ஶம்வாத ஓஷ சரணூதி மந்த்ரஸார: ||

கத்யக்சயம் ஶமாப்தம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:
எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

க த ய த் ர ய ம்

ஶிவநீரம் சாணுகதிகத்யத்துக்கு
பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த ஸ்யங்க்யாஸ்திவ் அவதாரிகை

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பக்தியோகமே ப்ரதானமாக சொல்லப்பட்டது. “தத்வமஸி” இத்யாதி வாக்யஜந்யஞானமே மோக்ஷ சாதனமென்றும் கர்மஜ்ஞானஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதனமென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக, கர்மாங்கமாய், வேதந, த்யாந, உபாஸன சப்தவாச்சயமாய், பக்தி ரூபாபன்னமான உபாஸநாத்மகஜ்ஞானமே வேதாந்த ப்ரதிபாத்தமான மோக்ஷஸாதனமென்று இவர் நிச்சயித்து அருளிச்செய்கையாலே,¹ இவர், மோக்ஷஸாதனமாக அறுதியிட்ட அர்த்தம் இதுவே என்று கொண்டு, தம் முடைய ருசிபரிக்குறவிதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இத்தையே விச்வஸித்திருக்கக் கூடுமென்று² பார்த்தநுளி, ஆசார்ய ருசிபரிக்குறவிதமுமாய், தமக்குத்தஞ்சமுமாகத்தாம் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தம் ப்ரபத்தி என்னுமிடத்தை³ இக்கத்யரூபேன வெளியிட்டருளுகிறார். ⁴ஆனால் இப்ரபத்தி தன்னையே கொண்டு குத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணுதொழிவானென்? என்னில்; ப்ராஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசித்தாப்போலே தூரஸ்தரான வர்களுக்குப் பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று பார்த்தது, ⁵அவர்கள் இழிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலே அவர்களை நிரஸித்து, ⁶சாஸ்த்ரதாத்தர்யமான ஸ்வஸித்தாந்தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிடுகிறார்.

பக்தியோகத்தைவிட ப்ரபத்தி சிறந்தது: வேதாந்தங்களிலே ⁷மஹாபதமாகச் சொல்லுகிற பக்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கேற்றம் என்? என்னில்; அது ⁸அதிக்குதாதிகாரமுமாய், ⁹துஷ்கரமுமாய், ¹⁰விளம்பபல ப்ரதமுமாய்,

1. வேதவாக்யங்களுக்குத் தம் மனம் போனபடி தவறான அர்த்தம் சொல்பவர்க்குத்ருஷ்டிகள். இவர்கள் ‘தத்வமஸி’ போன்ற அபேதச்சுநி (ஆத்ம பரமாத்ம பேதம் இன்மை சொல்வது போலிருக்கும் வாக்யம்) வாக்யத்தால் வரும் அறிவால்தான் மோக்ஷம் என்பர். கர்மயோகமும் ஞானயோகமுமே மோக்ஷஸாதனம் என்பர். இவர்கள் கொள்கைகளைக் கண்டித்து, தமதுஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இடைவிடாமல் பகவானை சிந்தனை செய்வதாகிறபக்தியோகமே மோக்ஷஸாதனம் என்று ராமாதுஜர் ஸ்தாபித்தார். இந்த பக்தியும் ஒரு ஞான விசேஷமே. 2. இப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பக்தியோகமே மோக்ஷஸாதனம் என்பதே எம்பெருமானாருக்கு அபிமதம்—அவர் நிச்சயித்து வெளியிட்டது என்று அவரை ஆசர்யித்துள்ள ஸாத்விகர்கள் கைகெள்வர் என்று. 3. இப்படி உபாஸனமான பக்தியைவிட ப்ரபத்தியே சிறந்தது என்பதே தமக்கு ஆசர்யர்கள் உபதேசித்தது. தாமும் தஞ்சமாக நிச்சயித்திருப்பது என்பதைத் தம்மை ஆசர்யத்திருப்பார்க்கு இந்த கத்யத்தில் விளங்கும்படி செய்துகிறார் ஸ்வாமி. 4. ப்ரபத்திதான் சிறந்தமோக்ஷ ஸாதனம் என்று குத்ருஷ்டிகளை ஏன் வாய்மாளப் பண்ணவில்லை? 5. அவர்கள் கையாளும் சாஸ்த்ரங்கள். 6. ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தின் உயர்ந்த உட்பொருள். 7. உயர்ந்தது. 8. சிலர்தான் இதற்கு அதிகாரிகள்—அதாவது முதல் மூன்று வகுணத்தவர், முதலிபன. 9. செய்து தலைக்கட்ட அரிது. 10. தாமதித்து பலனளிப்பது.

11 ப்ரமாஸம் பாவணையுள் ளதுமாய், 12 ஸாத்யமுமாய், 13 ஸ்வரூப அந்நுரூபமாய்
 14 ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்ரு சமுமாயிருக்குர். இதுவோவென்றால். அதுக்கெதிர்த்
 தட்டாம்படி, 15 ஸர்வாதிகாரமுமாய், 16 ஸுகரமாய், 17 அவிளம்ப்ய பலப்ரதமு
 மாய், 18 ப்ரமாஸம்பாவணையுமின்றிக்கே, 19 ஸித்தமுமாய், 20 ஸ்வரூபாநு
 ரூபமுமாய், 21 ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமுமாயிருக்கும். ஆனால் இவ்வுபாயம்
 வேதாந்த வித்தமோ? அன்றோ? என்னில், யாஜ்ஞிகீபமான உபநிஷத்திலே,
 "ஸ்த்யம் தபோதமச்சிமோதநம் தர்ம: ப்ரஜநநமக்நயோக்நிஹோத்நம்
 யஜ்ஞோமானஸம்" என்று, ஒன்றுக்கொன்று 22 உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப்
 போந்து, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாந்யாஸமேஷாந்தபஸாமதிரிக்த
 மாஹு:" என்று தபஸ்ஸுக்களிலே வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு
 பர்பத்தியென்று, இதனுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று அதற்கு மேலே,
 "தர்மஜ்ஞ ஸமயப்ரமாணம் வேதாச்ச" என்று ப்ரபலப்ரமாணமான ஆசார்ய
 ருசிபரிக்குஹீ தத்வமாகிற ஏற்றமும் இதற்குண்டு. "வேதாச்ச" என்ற வேதமும்
 அப்ரதான ப்ரமாணமாம் படியிதே 23 வைதிகபரிக்குஹீ தத்தின் ப்ரமாண்-
 யாதிசயம் இருப்பது. அளவுடையராபிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாய்த்து ப்ரா
 மாண்யத்துக்கு. இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேதாந்த வித்தமுமாயிருக்கும்.

ஆக, ஆசார்ய ருசிபரிக்குஹீ தமுமாய், 24 சரண்யஹ்ருதயாநுலாரியுமாய்
 இருக்கையாலே, அதிலும் இதுவே 25 அநுஷ்டவ்யமென்னுமிடத்தைத் தம்மை
 விச்வவித்திருக்கும் ஸாத்விகர் இழக்கவாண்ணாதென்று பார்த்து; 26 தாமும்
 பெரிய பெருமானுமறிந்ததாக அநுஸந்தித்தவிடம் அமைந்திருக்க, தம்முடைய
 பரமக்ருபயாலே கத்யமுகேந வெளியிடுகிறார்.

கத்யம் அவதரித்த முகம்: இதுதான் அவதரித்தபடி எங்ஙன? என்னில்,
 ஒரு திருவுத்திரத்திருநாளிலே பெருமானும் நாச்சியாருமாகப் புறப்பட்டு
 ஏறியருளா நிற்குமளவிலே, எம்பெருமானார் எழுந்தருளித் திருவடித் தொழா
 நின்றார். 27 அஸ்யாமவஸ்தாயாம், திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸாரபீதி நகையாட,
 திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கவதுக்குப் பாசுமிட்டபடி. முதலிலே
 ஸம்ஸாரபய பீதராய்க் கொண்டு பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்தை ஆச்ரயித்தபோதே,
 பெரியபெரு மான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கிலரோ? 28 "ஸக்ருதேவ" என்றன்
 றே சரண்யஹ்ருதயம் இருப்பது? ஆனபின்பு "தத்தஸ்ய" 29 ஸத்ருசம்பவேத்"

11. ப்ரமிக்க இடமுள்ளது. 12. செய்து தலைக்கட்ட வேண்டியது. 13. ஜீவாத்மஸ்வ
 ரூபத்துக்குச் சேராதது. 14. அடையப்படும் விஷயத்துக்குச் தகுந்ததாய். 15. இது-ப்ரபத்தி;
 ஸர்வாதிகாரம்—சிலருக்கே அல்லாமல் எல்லாரும் கைகொள்ளலாம்படி இருப்பது.
 16. ஸுலயமாய்ச் செய்து தலைக்கட்டலாம்படி. 17. கடுகப் பலன் தரும். 18. ப்ரமிக்க
 இடமில்லை. 19. செய்து தலைக்கட்டப்பட்டது. 20. ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்தது.
 21. ப்ராப்யத்துக்குச் தகுந்ததல்லாதது. 22. உயர்ந்தது. 23. கேவலம் வேத வாக்யத்தை
 விட, அதைக் குறையறக்கற்று அதிலே ஊரின பெரியோர்கள் அநுஷ்டிப்பவை. 24. சரண்ய
 னுன எம்பெருமானுக்கும் மனதுக்கிசைந்ததாய் உகந்ததாய்; 25. பத்தியை விட ப்ரபத்தியே
 கைகொள்ளத் தகுந்தது என்பதைத் தம்மை நம்பி இருப்பவர் இழக்கக் கூடாதென்று.
 26. ஸ்வாமியும் ஸ்ரீரங்கநாதனும் ஸம்வாதமாய் நடந்தி அறிவித்த சரணுகதி மக்த்ர ஸாரம்.
 27. இந்த மையத்திலே, 28. ஒரே ஒரு முறை. 29. அவனே வந்து காத்தானுகில்
 அவனுக்குப் பெருமை.

என்றும், ³⁰“உன்னால்லால்யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்” என்றும், ³¹“கனாவாய் துன்பம் கனையாதொழிவாய் கனாகண் மற்றிலென்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உடையவன் உடைமையைச் செய்தபடி செய்கிறுனென்று ஆறியிருக்கப்பாப்தமாயிருக்கத் திரியிட்டும்பிப்போது சரணம்புக வேண்டுவானென்? என்னில், அவ்வளவு ஆறியிருக்கமாட்டாததம்பர்ப்பயத்வரையாலே சரணம் புகுகிறார். இதிலே ஆழ்வார்களுக்கும் ரீதி. அவர்களை அடியொற்றுக்கிற ஆசாரியர்களுக்கும் அதுவே ரீதியாமத்தனையன்தோ? ஸம்ஸாரபயமும். ப்ராப்ய ருசியும் கனக்கக்கனக்க, ஒருகால் சரணம்புக்காப்போலே ஒன்பதின்கால் சரணம் புகுமித்தனையிறே அவர்கள். ஆக, ³²“ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக கைங்கர்யலித்திக்குப் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

சரணாகதிகத்யம் த்வயத்தின் விவரணம்: முதலில் புருஷகார்ப்பத்தி: இது தான், த்வயத்திற்கு வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. இதில் முதல் குர்ணையிலே, சரணம் புகுவார்க்குச் சரணம்புக யோக்யதையுள்ளது கண்ணழிவற்ற உபேய ருசியும், உபாயாத்வலஸாயமும் உண்டானாலாகையாலே, ³³“தத்ஸித்யர்த்த மாகப் பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். அது ஏன்? “ஸகல பலப்ரதோஹி விஷ்ணு:” என்று, ஸர்வாபேக்ஷகளுக்கும் ³⁴“பலப்ரதன் அவனன்றோ? ஆனபின்பு, அந்தயோக்யதாஸித்திக்குமாக, அவன் திருவடிகளிலே சரணம்புகத்தட்டென்? என்னில், “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்” என்கிறபடியே, ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாயிருக்கிற ஈசுவரனையும், கீரிலே நெருப்புக் கிளருமாப்போலே, ³⁵“க்ஷபாமி—நக்ஷமாமி” என்ன அபராதங்களைப் பண்ணிப் போந்தோம். நேர்கொடு நேரே நின்று சரணம் புக்கால், ³⁶“பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு ஸ்மாரகம் ஆவதோம் என்று, தம்மையஞ்சி தம் திறத்தில் ஈசுவரனுக்குண்டான சிற்றத்தை ஆற்றுவளாய், ³⁷“ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான மார்த்தவத்தையுடைய ஞமாய், ³⁸“மாத்த்ருத்வப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கையுடைய ஞமாய், இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்கும்வளாய், அவனைத்தன் போக்யதையாலே துவக்கிக் கேட்பிக்குமவளாய், அதற்குமேலே ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்குத் தாய்கீழே ஒதுங்குகை ப்ராப்தமானவோபாதி, ஸ்வரூபப்ராப்தையுமாயிருக்கையாலே பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். நெடுங்காலம் ³⁹“விஷயப்ரவணனாய்ப்போந்த ப்ரஜை, நிவ்ருத்தனவன்றும், பிதாவின்பக்கம் நேர்முகம் பார்த்துச் சொல்லுகை அரிதாய், மாதாவின்பக்கல் சொல்லுகை எளிதாயிருக்குகிறே. ப்ரதமத்திலாச்சரியிக்கைங்குங்கூட இறய்த்த இவர், இவனை ஆசரயித்த அநந்தரம், பண்ணின அபராதங்களையும் “க்ஷ ஸ்வ” என்றாரிறே அந்த: புரபரிசுரமானகையாலே.

30. திருவாய்மொழி. 31. திருவாய்மொழி. 32. எம்பெருமானை அடைய வேண்டுமென்ற பாரிப்பு. 33. ஸம்ஸாரம்—சரித்தில் ஆத்மா இருக்கும்படி, இந்த நிலையாழிந்து பரமத்தில் காலமெல்லாம் அவனுக்கு அடிமை செய்திருக்கும் நிலை அடைய. 34. ப+வத் கைங்கர்யத்தில் ருசி. 35. அதர்க்குத்தக்க திடமான நம்பிக்கை. 36. தாம் பகவானிடம் ப்ராப்த்திப்பது ஸித்திக்கைக்காக. 37. எல்லா பலன்களையும் தருபவன் அவன் ஒருவனே என்று ப்ராபித்தமாயிருக்க அவனையே நேரே பற்றினுலென்ன? 38. மன்னிக்க மாட்டேன் - தண்டித்தே திருவேன். 39. பழைய பாபம் நிறையச் செய்துள்ள சரித்தரம் நிலைவுக்கு வரும் என்று. 40. பண்ணைக்கு ஏற்ப மென்மை. 41. தாய் என்ற உறவு முறை. 42. வேறு தவறான விஷயங்களில் ஆசை கொண்டுத் திரிந்த மகன்.

சரணுகதி கத்யத்தின் தாத்பர்யஸாரம்

இந்த கத்யத்திலுள்ள ஞர்ணைகள் 24. இவற்றின் ஸாரமான தாத்பர்யம் கௌசில் படியும்படி இந்த ஸாரம் எழுதப்படுகிறது.

1. மேலே அகில ஹேயப்ரத்யகீக என்று தொடங்கி, அநுஸந்திக்க இருக்கும் பகவான் திருவடிகளில் சரணம் புகுதல் நன்கு நிறைவேறவேணும் என்று முந்துற முன்னம் அகில ஜகன்மாதாவான பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக வேணும் என்று பிராட்டிபக்கல் சரணம் புகுகிறார்.

2. பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்த புருஷகாரப்ரபத்தி இன்ன தற்காக என்று வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் - அதாவது பகவச்சரணுகதி ஸபலமாகும்படி செய்து தரவேணும் என்று.

3,4. அங்ஙனமே யாகுக என்று பெரியபிராட்டியார் அநுகர்ஹம்.

5. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப, திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களின் பெருமைகளையும், கல்யாணகுணங்கள், திவ்யபூஷணங்களின் சேர்த்தி, திவ்யாயுதங்கள் தரித்துள்ளமை, திவ்யமஹிஷிகள் கூடவே இருத்தல், நித்யஸூரிகளின் ஸதாலேவை, நித்யவிபூதி நாயகத்வம், லீலாவிபூதியை நடத்துவது, மற்றும் ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலான பெருமைகள் இவற்றை விரிவாகச் சொல்லி ஏத்தி எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே சரணம் புகுந்தமை சொல்லிற்று.

6,9. த்வயத்தை அநுஸந்தித்து, புராணச்லோகங்கள், பகவத்கீதை சலோகங்கள் இவைகளை முன்னோர் மொழிப் பொருள் என்ற கௌரவத்தால் இந்தப்ரகரணத்தில் உசிதமானவை என்று அநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

10, 11. முக்காலங்களிலும், முக்கரணங்களாலும் வினாயக் கூடிய எல்லா அபசாரங்களையும் பொருத்தருள வேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

12. பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைக்குமதும், இதரவிஷயங்களில் ஆசையுண்டாக்குமதுமான மாயையை (மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேவாம் தரந்தி தே என்று கீதையில் காட்டியபடி) மடியும் படி பண்ண வேண்டுமென வேண்டுகிறார்.

13. பசுவத்கீதையில் பகவானையே ஸர்வமாக வேண்டி நிற்கும் ஞானியைப்பற்றிய முன்று ச்லோகங்களைச் சொல்லி அவ்வித ஞானம் தமக்கு உண்டாகவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

14. கீதையில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி தமக்கு வினாயவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கிறார்.

15. பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகள் இவை வடிவெடுத்தவகைத் தம்மைச் செய்தருளும் படி வேண்டுகிறார்.

16. அந்த பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளால் விலக்ஷணமான பகவதநுபவம் விளைந்து அவ்வநுபவ பரீவாஹமாக நித்ய கைங்கர்ய ருசி வினாயவேண்டுமென ப்ரார்த்தனை.

இதற்குமேல் எல்லாஞர்ணைகளும் எம்பெருமான் எம்பெருமானுக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகள்.

17. “வாரீர் இராமாதுசரே! எனக்கு நித்யகைங்கர்யம் செய்து களிக்க விரும்பும் நீர் அதற்கு உரிய உபாயம் ஒன்றிலும் கைவைத்திலீராகிலும், அந்த உபாயம் கைபுராநபடி விஜீராதிகளான பாபம் நிரம்பியிருந்தீராகிலும், லகலனிதமான அபசாரங்களும் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி இவை வினாயாமைக்குறுப்பான இடையூறுகள் பலமலிந்திருந்தீராகிலும், நீர் ஆர்த்தப்ரபந்ராகவோ, த்ருப்தப்ரபந்ராகவோ த்வய (மந்த்ர)த்தை அநுலந்தீர் ஆகையால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையால் எல்லா இடையூறுகளும் நீங்கப் பெற்று, பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் பூர்த்தியாக உள்ளவராகப் பெற்று, என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை லாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்று (அதாவது இவைகளைக் கையிலங்கு நெல்லிக் களி போல தெளியக் காணல்) உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப்பெற்று, என்னையே அநுபவிப்பவராய், எனக்கே தொண்டு சேய்ப்பவராய், வாழ்க்கடவீர்” என்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருளியதைச் சொல்லி ப்ரீதராகிரூர்.

18. இங்ஙனே ஆகப் பெற்றீர் என்று எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அநுக்ரஹித்தமையைச் சொல்லுகிறது.

19. ஆத்யாத்தமிகம் முதலான மூன்று தாபங்கள் முழுதும் ஒழியப் பெற்று, த்வயத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு இவ்வுடல் கழியும் தனையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிதே வாழ்க்கடவீர் என்று அநுக்ரஹித்தமையைச் சொல்லுகிறது.

20. இவ்வுடல் சரிந்து போகும் காலத்தில் சிறந்த நன்மைகளைப் பெற்ற நித்யகைங்கர்ய நிரதராகப் போகிறீரென்று அநுக்ரஹித்தது.

21. இதில் சிறிதும் கலக்கம் வேண்டாம் என்று தெளிவித்தது.

22. தன்னுடைய வாக்கு பழுதுபடாது என்று எம்பெருமானின் விபவா வதாரப்பேச்சுகள் கொண்டு முதலித்தமை.

23. கீழே 17-22 வரையிலுள்ள ஞர்ணைகளில் தான் பண்ணிய அபயப்ர தானத்தை உறுதிப்படுத்தி முடித்தது. இதுவரை பகவத் வசனம்.

24. அந்திமஸ்மருதி வேணுமென்று திருவுள்ளமாகில், “அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்கிற புடையில் கொண்டருள வேணு மென்று ஸ்வாமி தாம் வேண்டி சரணாகதிகத்யத்தை முடித்தருளுகிறார்.

ஞாங்கடந்த சரணாகதி கத்யந்தின் சுருக்கம். அதை அடிபோற்றியே அமைந்துள்ளது.

ஸ்ரீ வைகுண்ட சுத்யத்துக்கு

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தின் அவதாரிகை

ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் பரோபதேசம்: ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தம் திருவுள்ளத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனைநிழல் போலே, தம் ஒருவரளவிலே பர்வவஸியாதே, ¹கல்பகதருச்சாயை போலே, ²பரோபகாரார்த்தமாக³ உபாயோபேயங்களை அறுஷ்டிப்பானென்று பரோபதேச⁴ ப்ரவ்ருத்தராகினூர் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே. ⁵பெரியகத்யத்தில், ஸாமாந்ய பகவத்விஷயமாக அவரைநோக்கி ⁶ஸ்வப்ரார்த்தனைடாக அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரங்ககத்யத்தில், ஸௌவப்பயத்துக்கு எல்லை நிலமான⁷ பெரியபெருமாள் விஷயமாக அவரைநோக்கி ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். இதில்⁸ ப்ரவ்ருத்தகெல்லை நிலமான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் விஷயமாகப் பிறரை நோக்கி⁹ கர்த்தவ்யோபதேசம் பண்ணுகினூர்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிரஸநார்த்தம்: சரணாகதிகத்யம் ப்ரபத்யதுஷ்டானம்: ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், ¹⁰லோகத்தில் துராசாரமுபாயமென்பார், தேவதாந்தர உபாலனம் உபாயமென்பார், தேவையை ஒழியவே கேவலகர்மம் உபாயமென்பார், கேவலம் ஞானமுபாயமென்பார், கர்மஜ்ஞான ஸமுச்சயம் உபாயமென்பராய்க் கொண்டு, வேதவாக்யங்களை¹¹ விகல்பிக்கிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக, "நீங்கள் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குப் பொருள் நீங்கள் சொல்லுகிறபடியல்ல; யுத்திகள் இருந்தபடியாலும், ¹²ப்ரமாணந்தரங்கள் இருந்தபடியாலும், கர்மஜ்ஞான ¹³ஸஹக்ருதையான பக்தியே உபாயமென்று சொல்லுகிற இதுவே பொருள்" என்று ஸாதிக்க வேண்டுகையாலே, ¹⁴ப்ரபத்தியும் உள்ளே ஸைசிதமாய்க் கிடக்கச் செய்தேயும், பக்தியிலே நோக்காக உபபாதித்தருளினூர். இவ்வளவாலே ¹⁵துச்சகையான பக்தியை உபாயமென்று ப்ரமித்து, மந்தமதிகள் பயப்படாமக்காக, இப்படிப்படிப்பட்ட பக்திஸித்திக்கும், புருஷார்த்தஸித்திக்கும் ¹⁶சரமமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமிடத்தை உபபாதித்தருளினூர் பெரியகத்யத்திலே.

பக்திஸாத்ருண்யத்துக்கும் ப்ரபத்தியே வேணுமென்று ப்ரபத்திவைபவம் சொன்ன இவ்வளவாலே ப்ரபத்தி அங்கமாம்,¹⁷ பக்திதானே ஸ்வதந்த்ரோ

1. கல்பகவிருஷத்தின் நிழல். 2. யாவரும் உஜ்ஜீஸிக்கும் படி. 3. உபேயம்-அடையும் பலன் (பகவான்) உபாயம்-அடையும் வழி. 4. ஆரம்பிக்கினூர். 5. சரணாகதிகத்யம். 6. தான் செய்யும் ப்ரார்த்தனை. 7. ஸ்ரீரங்கநாதன். 8. ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில். 9. செய்ய வேண்டுவதை உபதேசம் பண்ணுகை. 10. உபாயம் பலபடியாயிருக்கும் பிரமதத்தவருக்கு. 11. தவறான பொருள் கொள்கை. 12. வேதம் தவிர உள்ள ஸ்ம்ருதிகள், இலிஹஸங்கள், புராணங்கள் முதலானவை, 13. கர்மயோகம், ஞானயோகம் இவைகளைத் துணை கொண்டு உபசேகிக்கப்படும் பக்தி. 14. இந்தபக்தியோகத்திலும் ப்ரபத்தி காட்டப்பட்டதாயினும். 15. ச்ரமப்பட்டுச் செய்து தலைக்கட்ட வேண்டியது. 16. இதற்ருமேல் வேறு உபாயமில்லை என்னுப்படி எல்லையானது. 17. பக்தி பலனளிக்கத் தடங்கலாக இருக்கும் பரபங்களினின்றும் விடுபட ப்ரபத்தியை உதவிகொண்டு, பக்தியை முக்ய உபாயமாகக் கொள்ளலாமோ? என்ற அதிசங்கை.

பாயமோ? என்னும் அதிசங்கை பிறவாமைக்காக, ஸுசகமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், இதாநிரபேஷமாய் ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டார். ஸ்ரீரங்ககத்யத்திலே.

ஸ்ரீவைரண்டகத்யம் உபேயத்தை விவரிக்கும்: இனி, இதில், இப்படி 1⁰உபாயநிஷ்கர்ஷம் பிறந்தபின்பு, 1¹இவ்வுபாயப்ராப்யமான தேசவிசேஷவைபவத்தையும், அத்தேசாதிபதியாய், அநுபாவ்யமான வஸ்துவைபவத்தையும் அவ்வஸ்துவைபவ அநுபவஜநிதமான கைங்கர்யத்தையும், ச்ரோதாக்களுக்கு ரூசி பிறக்கக்காக அருளிச்செய்து, இவர்த்தத்தில் ரூசிபிறக்கக்கடியான பாக்யமுடையார் இப்பேறு பெற்று வாழ்ந்திருக்க என்று, உபாயாம்சத்தை 1²ஸங்குசிதமாக அநுவதித்து, 1³உபேயாம்சத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இந்த கத்யத்தின் தாத்தர்யஸாரம்: இக்கத்யம் தானும் ஆறு சூர்ணியாய் இருக்கும். அதில் (1) முதல் சூர்ணியாலே, சரண்யமான வஸ்துவினுடைய ஆவரூப ரூப குண விபூதி வைலக்ஷண்யத்தையும், அதுக்கெதிர்த்தட்டான தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி இருந்துள்ள எனக்கு அவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு ப்ரபத்தியை ஒழிய வேறு உபாயமில்லை என்று அறுதியிட்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களே பற்றரசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுவான் என்கிறார். (2) இரண்டாம் சூர்ணியிலே, பலத்துக்கு ஸக்ருதேவ அதைந்திருக்கச் செய்தேயும், மனஸ்ஸுவேஷென்றில் கவலை போகாமைக்கும் காலக்ஷேபத்துக்குமாக நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவான் என்கிறார். (3) மூன்றாம் சூர்ணியிலே இவ்வுபாயநிஷ்டனாள்வனுக்கு, பலப்ராப்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சிராதிகதியிலே போய், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைக் கடக்கும் படியையும், கடந்துசென்று ப்ரவேசிக்கிற நித்யவிபூதி வைபவத்தையும், அத்தேசத்தினுடைய, பண்பையும், அங்குள்ள அலங்கர்யங்களையும், அப்படி அலங்க்ருதமான தேசத்தில், உலகுடைய நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும், அந்த நாய்ச்சிமாருக்கு அநுபாவ்யமான அவயவஸௌந்தர்யத்தையும், அதுக்கும் அதிசயாபாதகமான திவ்யாபரணங்களினுடைய ஸுகூதத்தவத்தையும், இவற்றைக் காத்தூட்டும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும், இஸ்ஸமுதாயத்தைக் கண்டு அநுபவித்து அடிமை செய்யும் 1²ஸலிபரிஷத்தையும் அவர்களாலே அவ்வரத பரிசரித சரணநளினனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இப்பேற்றை நாம் எப்போது பெறக்கடவோம்? என்று மனோரதித்து, அம்மனோரதாநுகுணமாகச் சென்று கிட்டி, "பெருமானே! என்னால் நித்யகைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்பண்ணுவான்

18. உபாயத்தைப் பற்றிய முடிவு. 19. இவ்வுபாயத்தினால் அடையும் பகவத்பைபவம், அவனிக்கும் பரமபதமாகிற தேசத்தின் பெருமை முதலியன. 20. உபாயமான ப்ரபத்தியை-ப்ரபத்தே: அந்யத் நமே ஸாதநமஸ்தி-இதுக்குமேலே வேறு உபாயமில்லை என்று சுருக்கமாகச் சொல்லி, 21. பல ஸ்வரூபத்தைப் பரக்க அருளிச் செய்கிறார். 22. நித்யஸலிகளின் குழாம்.

என்கிறார். (4) நாலாம் சூர்ணியில் இவன்²⁸ அபேகூாறு கூலமாக அவனாலே²⁹ ஸ்வீக்ருதனாய்க் கொண்டு³⁰ அநுகூலவ்ருத்திபைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்பான் என்கிறது. (5) ஐந்தாம் சூர்ணியிலே, இப்புருஷார்த்தத்தை நெடுங்காலம் இழந்த இழவு தீர²⁶ அநன்யபரனாய் இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு,²⁷ ஸதாதர்சனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. (6) ஆறாம் சூர்ணியிலே அவன் இவனை வினவிக்குளிரக் கடாசித்து திருவடிகளைத் தலையிலே வைக்க,²⁸ அடிகுடுமரசாய்,²⁹ ஸ்வராஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய துரந்தரனாய் இருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது.

சுத்யதாத்பர்யஸாசம் முற்றிற்று.

Srivatsam

-
23. வேண்டியபடி.
 24. அங்கீகரிக்கப்பட்டவனாய்.
 25. அதற்கேற்ப கார்பம் செய்கை (பகவத்கைங்கர்ய நிரதனாயிருக்கை).
 26. வெறொன்றிலும் நெஞ்சு செல்லாமல்.
 27. எப்போதும் பகவானையே கண்டொட்டாமல் கண்டு இன்புறுகை.
 28. திருவடிகளை அரசன் தரிக்கும் முடியாய் தரித்து.
 29. கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்குத்தலைவனாய்.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमदनन्तद्वरिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीरामानुज चतुःश्लोकी ॥

अनिशं भजतामनन्यभाजां चरणांबोरुहमादरेण पुंसाम् ।

वितरन्निभृतं विभूतिमिष्टां जय रामानुज ! रङ्गभान्नि नित्यम् ॥ १ ॥

शुबिनोविमतान् त्वदीय छक्तिः कुलिशीभूय कुदृष्टिमि स्समेतान् ।

शकलीकुरुते विपश्चिदीढ्या जय रामानुज ! शेषशैलमृञ्जे ॥ २ ॥

श्रुतिषु स्मृतिषु प्रमाणतत्त्वं कृपयोलोक्य विशुद्धया हि बुद्ध्या ।

अकृथा खत एवहि भाष्यरत्नं जय रामानुज ! हस्ति धान्नि नित्यम् ॥ ३ ॥

जयमायि मतान्धकार भानो ! जयबाह्यप्रभुरवाटवी कृशानो ! ।

जयसंश्रित सिन्धुशीत भानो ! जय रामानुज ! यादवाद्रिमृञ्जे ॥ ४ ॥

रामानुज चतुःश्लोकी यःपठेन्नियतस्सदा । प्राप्नुयात्परमां भक्तिं यतिराज पदाब्जयोः ॥ ५ ॥

॥ मुक्तकश्लोकाः ॥

काषायशोभिकमनीयशिखानिवेशं दण्डत्रयोज्वलकरं विमलोपवीतम् ।

उघदिनेशानि भृगुल्लसदूर्ध्वपुण्ड्रं रूपंतवास्तु यतिराज दृशोर्ममात्रे ॥ १ ॥

एतानितानि ध्रुवनत्रय पावनानि संसाररोगशकलीकरणौषधानि ।

जिह्वातलेम मलिखानि यथाशिलायां रामानुजेति चतुराप्यमृताक्षराणि ॥ २ ॥

यो नित्यमच्युतपदांबुजयुग्मरुग्म व्यामोहत स्तदितराणि तृणायमेने ।

अस्मद्पुरो भृगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥ ३ ॥

नमः प्रणवशोमितं नवकाषाय खण्डाम्बरं तिदण्डपरिमण्डितं त्रिविधतत्त्व निर्वाहकम् ।

दयाञ्चितदृग्गञ्जलं दलितादि वाग्वैभवं शमादि गुणसागरं शरणमेमि रामानुजम् ॥ ४ ॥

श्रीरङ्ग करिशैलमञ्जनगिरिं दाक्षर्याद्रि सिद्धाचलौ

श्रीकूर्म पुरुषोत्तमश्च बदरीनारायणं नैमिशम् ।

श्रीमद्भारवतीं प्रयागमधुरायोध्यागया पुष्करं

सालग्रामगिरिं निषेच्यरमते रामानुजोयम्मुनिः ॥ ५ ॥

நீருமலை அந்தத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமா நு ஜ ச து ச் ச் லோகி

அநிசம் பஜதாம் அநத்யபாஜாம் சரணம்போருவ மாதரேன புந்நாம் |
விரத்தியதம் விபூதியிஷ்டாம் ஜய ராமாநுஜ! ரங்கதாந்தி நித்யம் || 1 ||

புவிநோ விமதாத் த்வத்யஸூக்தி: குலிசீப்ய குத்ருஷ்டியில் ஸமேதாத் |
சகலீகுருதே விபச்சித்யா ஜயராமாநுஜ! சேஷசைல ச்ருங்கே || 2 ||

ச்ருதிஷு ஸ்ருதிஷு ப்ரமணாத்வம் க்ருபயானோக்ய விசுத்தயா ஹி புத்த்யா |
அக்ருதாம் ஸ்வத ஏவ ஹி பாஷ்யரத்தம் ஜய ராமாநுஜ! ஹஸ்திதாந்தி நித்யம் || 3 ||

ஜயமாயிமதாத்கார்பாதோ! ஜயபாஹ்யப்ரமுகரடளி க்ருசாதோ! |
ஜயஸம்ச்சிதவிந்து சீதபாதோ! ஜய ராமாநுஜ! யாதவாத்ரி ச்ருங்கே || 4 ||

ராமாநுஜ சதுச்ச்கோகம் ய: படேந்தியதஸ்தை |
ப்ராப்நுயாத் பரமாம் பக்திம் யதிரஜ பதாப்ஜயோ: ||

பல ஆசாயங்கள் அருளிச் செய்துள்ள

மு க் த க ச் லோக ந் க ள்

காஷாயசோரி கமத்ய சிகா நிவேசம் நண்டத்யோஜ்வலகரம் விமனோபஸ்தம் |
உத்யத்திநேச நிபமுலஸை தூர்த்வபுண்ட்ரம் சூபம் தவாஸ்து யதிரஜ த்ருசோ மமாக்கரே ||

யோநிக்யமச்யுதபதாம்புஜ யுக்தமருகம் வ்யாமோஹைத்ததிதராணி த்ருனூயமேதே |
அஹத்த்ருரோபகவதோஸ்ய தயைகவித்தோ: ராமாநுஜஸ்ய சரணென சரணம் ப்ரபத்யே ||

ஏதாநி தாநி புவநத்ய பாவநாநி ஸம்ஸாரரோக சகலீ கரணெனஷுதாநி |
ஜிஷ்வாதலேஹ மவிசாநி யதாசிராயாம் ராமாநுஜோநி சதுரணயம்ருதாஷுராணி ||

நம: ப்ரணவசோஸிதம் தவகாஷாயகண்டாம்பரம் த்ரிதண்ட பரிமண்டிதம் த்ரிஸித தத்வ நிர்வாஹகம் |
தயாஞ்சித த்ருகஞ்சஸம் தவிதாநி வாக்கவபவம் சமாதி குணஸாகரம் சரணமேயி ராமாநுஜம் ||

ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலம் அஞ்சனகிரிம் தாஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசனென
ஸ்ரீகூடம் புருஷோத்தமஞ்ச பத்ரநாராயணம் ஹேயிசம் |
ஸ்ரீமத்வாரவத்ம் ப்ரவாக மதுரா அயோத்யா கயா புஷ்கரம்
ஹாலக்ரம் கிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் மூ: ||

पुरा स्रत्रैर्व्यासः श्रुतिशतशिरोरथं ग्रथितवान् विवत्रे तं श्राव्यं बकुलधरतामैत्य स पुनः ।
उभावेतौ ग्रन्थौ घटयितुमलं युक्तिभिरसौ पुनर्जज्ञे रामावरज इति स ब्रह्ममुकुरः ॥ ६ ॥

नचेद्रामानुजेत्येषा चतुरक्षरी । कामवस्थां प्रपद्यन्ते जन्तवो हन्तमादृशः ॥ ७ ॥
पुण्यांबोजविकासाय पापध्वान्तक्षयाय च । श्रीमानाविरभूद्भूमौ रामानुजदिवाकरः ॥ ८ ॥
तृणीकृतविरिञ्चादि निरङ्कुश विभूतयः । रामानुजपदांभोज समाश्रयण शालिनः ॥ ९ ॥

॥ प्रार्थनापञ्चकम् ॥

यतीश्वर! श्रुणुश्रीमन्! कृपयापरयातव । ममविज्ञापनमिदं विलोक्य वरदंगुरुम् ॥ १ ॥
अनादि पापरचितां अन्तःकरण निष्ठिताम् । यतीन्द्र विषयेसान्द्रां विनिर्वासय वासनाम् ॥ २ ॥
अपि प्रार्थयमानानां पुत्रक्षेत्रादि सम्पदाम् । कुरु वैराग्यमेवात्र हितकारिन् यतीन्द्र नः ॥ ३ ॥
यथाऽपराधानस्युर्मे भक्तेषु भगवत्यपि । तथालक्ष्मणयोगीन्द्र! यावद्देहं प्रवर्तय ॥ ४ ॥
आमोक्षं लक्ष्मणार्य! त्वत्प्रबन्ध परिशीलनैः । कालक्षेपोऽस्तु नस्सद्भिः सहवासमुपेयुषाम् ॥ ५ ॥
इत्येतत्सादरं विद्वान् प्रार्थनापञ्चकं पठन् । प्राप्नुयात् परमां भक्तिं यतिराजपदाब्जयोः ॥ ६ ॥

॥ इति प्रार्थना पञ्चकम् ॥

॥ श्रीभगवद्रामानुज सुप्रभातम् ॥

जय जय यति सार्वं भौमामलखान्त! तुभ्यं नमो
जय जय जनिस्त्रिधुमश्रात्मसन्तारक ग्रामणीः! ।

जय जय भजनीय कूरेशमुख्यैः प्रसीदप्रभो!

जय जय विदुषां निधे! जाग्रहि श्रीनिधे! जाग्रहि ॥ १ ॥

पूर्णार्थं पूर्णकरुणा परिलब्ध बोध! वैराग्य भक्तिमुख दिव्यगुणामृताब्धे ।

श्रीयाग्न्युनार्य पदपङ्कज राजहस्त! रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ २ ॥

आनेतुमद्यवरदस्य गजाद्रिर्भर्तुः पानीयमच्छमति शीतमगाधुकूपात् ।

ध्वान्तं निरस्तमरुणस्य करैस्समन्तात् रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ३ ॥

श्रीरङ्गराजपदपङ्कजयोरशेषकैङ्कर्यमाकलयितुं सकुतूहलस्त्वम् ।

उत्तिष्ठ नित्यविधिमप्यखिलञ्चकतुं रामानुजार्य भगवन्! तव सुप्रभातम् ॥ ४ ॥

புராணத்திரௌ வியாலை: ச்ருதிசத சிரோத்தம் க்ரதிதவாத்
விவந்ரே தம் ச்ராவியம் வஞானதாதாமேத்ய ன புந: |
உபாவெதௌ க்ரந்தௌ கடயிதும்லம் யுத்திரௌ
புந்ரிக்ஞே ராமாவரஜ இதி ன ப்ரஹ்மகுர: |

தசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுராசதுரஷீ | காமவஸ்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜத்தவோஹந்த மாத்ருச: ||
புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்வாத் ஷயாயச | ஸ்ரீமாதாவிரபூத்ப்ருமௌ ராமாநுஜிவாகர: ||

த்ருண்க்ருத விரிக்ரதி திரங்குச விபூதய: |
ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலித: ||

ப் ர ர ி ர் த் த ந ர ப ஞ் ச க ம்

யதீச்வர! ச்ருணு ச்ரூமந்! க்ருபயா ப்ரயா தவ |
மம விஜ்ஞாபநமிதம் விஸோக்ய வரதம் குநம் || 1 ||
அநாதி பாபரசிதா மந்த:கரண நிஷ்டதாம் |
யதீத்த்ர! விஷயேஸாந்த்ராம் விதிர்வாயஸ வாஸநாம் || 2 ||
அபி ப்ராத்தயமாநாதாம் புத்ரஷேத்ரதி ஸம்பதாம் |
குருவாராக்யமேவாத்ர ஹிகாரிந்! யதீத்த்ர! ந: || 3 ||
யதாப்ராதா நஸ்யுத்மே பக்தேஷு பகவத்யபி |
யதா ஸ்ஷமண யோகீத்த்ர! யாவத்தேஹம் ப்ரவத்தய || 4 ||
ஆமோஷம் ஸ்ஷமணூய! த்வத்ப்ரபந்த பரிசீலநை: |
காலஷேபோஸ்து ந: ஸத்பி: ஸஹவாஸுபேயு ஷாம் || 5 ||
இத்யேததஸாதரம் வித்வாஸ ப்ராத்தநபஞ்சகம் படத் |
ப்ரர்ப்நுயாத் பரமாம்பக்திம் யதிராஜபதாப்ஜயோ: ||
ப்ரார்க்தநா பஞ்சகம் ஸமாப்தம்

பகவத் ராமாநுஜ ஸுப்ரபாதம்

ஜயஜய யதிஸர்வபௌம! அமலஸ்வாத்! துப்யம் நம:
ஜயஜய ஜநிஸிததுமக்தாத்மஸந்தாரக க்ராமணீ: |
ஜயஜய பஜநீய கூரேசுமுக்யை: ப்ரஸிதஸிபோ!
ஜயஜய விதுஷாம் நிதே! ஜாக்ரஹி ஸ்ரீநிதே ஜாக்ரஹி! || 1 ||
பூர்ணீய பூர்ணாகருணா பரிஸந்தபோத! வைராக்ய பக்திமுக நிவ்யகுணம்நூதாப்தே! |
ஸ்ரீயாகுதாய பதபங்கஜ ராஜஹம்ஸ! ராமாநுஜாய! பகவத்! தவஸுப்ரபாதம் || 2 ||
ஆநேதுமத்யவரதஸ்ய கஜாத்ரிபத்தி: பநீயம்சீமதி சீத மகாதகூபாத் |
த்வாத்நம் திரஸ்தமருணஸ்ய கரைஸ்ஸந்தாத் ராமாநுஜாய! பகவத்! தவஸுப்ரபாதம் || 3 ||
ஸ்ரீரங்கராஜ பதபங்க்யேரரசேஷ கைங்க்ய மாகஸிதும் ஸௌக்யஸஸ்த்வம் |
உத்திஷ்ட நித்யஸிதி மப்யஸிஸஞ்சகீத்தும் ராமாநுஜாய! பகவத்! தவஸுப்ரபாதம் || 4 ||

त्वां वीक्षितुं समुपयाति वृषाचलेन्द्रः त्वत्संप्रकशुसवरशङ्ख रथाङ्गपाणिः ।
 संयोजितासुरसिमां भवतैव विभ्रत् रामानुजार्यभगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ ५ ॥
 श्रीमत्कुरङ्गपरिपूर्ण विभुस्त्वदुक्त श्रीभाष्यशास्त्रममलं त्वयि भक्तिद्युक्तः ।
 श्रोतुं समिच्छति यतीन्द्र ! सितोर्ष्वपुण्ड्रः तं बोधयार्थमखिलं तव सुप्रभातम् ॥ ६ ॥
 श्रीभाष्यमालिखितु मात्तविशाललेख्यः श्रीवत्सचिह्नगुरुरानतदिव्यगात्रः ।
 वेदान्तसूत्रमपिवक्तुममुष्यसर्वं उत्तिष्ठ लक्ष्मणमुने ! तव सुप्रभातम् ॥ ७ ॥
 श्रीमान्सपूर्णवटु रादरतः प्रगृह्य श्रीपादुकां यतिपते पदयोः प्रयोक्तुम् ।
 द्वारिस्थितिं वितनुते प्रणतार्तिहारिन् ! रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ ८ ॥
 काषायवस्त्रकटिघ्नत्रकमण्डलश्च श्रीदन्तकाष्ठमपि देशिक सार्वभौमाः ।
 पाणौनिधाय निवसन्ति विशुद्धगात्राः रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ ९ ॥
 त्वां बोधयन्तिगुरवः प्रथितामहान्तः श्रीवैष्णवाश्च यमिनस्तव पादभक्ताः ।
 एकान्तिनश्च विमलास्त्वदनन्य भावा स्तान्पालयाद्य यतिशेखर ! सुप्रभातम् ॥ १० ॥
 ब्राह्मे प्रभुद्ध्यविबुधास्त्वगुरून्प्रणम्य रामानुजाय नम इत्यसकृत् ब्रुवाणाः ।
 अष्टाक्षरं सचरमं द्वयमुच्चरन्ति रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ ११ ॥
 प्रातः पठन्ति परमद्रविडप्रपन्नगायत्रि मन्त्रशतमष्टशिरस्कमच्छम् ।
 श्रीवैष्णवास्तवपदाब्ज निविष्टभावाः रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ १२ ॥
 आराधनं रचयितुं कमलासखस्य श्रीयादवाचलपतेर्विविधोपचारैः ।
 पातुं चदृष्टिकमलेननतानशेषान् रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ १३ ॥
 संसेव्यशत सप्तशतसंयमि सार्वभौमैः सद्देशिकैः स्सकलशास्त्रविदां वरिष्ठैः ।
 एकान्तिभिः परमभागवतैर्निषेव्य ! रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ १४ ॥
 गद्यत्रयं निगमशेखर दीपसारौ वेदार्थं सङ्ग्रहमपि प्रतितञ्चनित्यम् ।
 गीतार्थं भाष्यमपि देशिक पुङ्गवानां दातुं प्रसिद्ध यतिशेखर ! सुप्रभातम् ॥ १५ ॥
 पादाम्बुजं यतिपते शरणं विहर्तुं सङ्गत्य संसरणवारिधितर्तुं कामाः ।
 आयान्ति हस्तकमलामिष्टतोपचाराः तान्पाहि ते करुणया तव सुप्रभातम् ॥ १६ ॥
 स्नातुं कवेरतनयासलिलेषु शिष्यैः आचार्यपुरुषवरै र्यतिभिर्विशुद्धैः ।
 श्रीवैष्णवैश्च सहसेव्य महानुभावैः रामानुजार्य भगवन् ! तव सुप्रभातम् ॥ १७ ॥
 रामानुजार्य ! रमणीयगुणाभिराम ! रागादिदूषक ! गुरो ! गुरु सार्वभौम ! ।
 सत्वप्रधान ! शरणागतवत्सल ! त्वत्पादाब्जयोरिह परत्रच किङ्करस्याम् ॥ १८ ॥

॥ इति श्रीभगवद्रामानुजार्य सुप्रभातम् ॥

த்வாந் விஷிதும் னெய்யாதி விஞ்சுரலேந்தர்: த்வந்ஸம்ப்ரகசுப்தவரசங்கரதாங்கபாணி: |
ஸம்யோஜிதாருஸிமாம் பவதைவபிரத் ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 5 ||

ஸ்ரீமத்ஞாங்க பரிபூர்ண விபூத்வநுக்த்தம் ஸ்ரீபாஷ்ய சாஸ்த்ரமமலம் தவயிபக்தி யுக்த: |
சீரோதும் ஸமிச்சதி யதித்தர! ஸிதோத்வ புண்டர்: தம்போதயாத்த மகிமம் தவஸூப்ரபாதம் || 6 ||

ஸ்ரீபாஷ்ய மானிஷிதமாத்த விசாலலேக்ய: ஸ்ரீவத்ஸிஷ்நகுரூராத திவ்ய காத்ர: |
வேதாத்த ஸித்தரமயிவக்து மமுஷ்யஸர்வம் உத்திஷ்ட லக்ஷ்மணமுதே! தவஸூப்ரபாதம் || 7 ||

ஸ்ரீமாத்ஸூர்ணவடு ராதாத: ப்ரக்ஞூய ஸ்ரீபாதுகாம் யதிபதே பதயே: ப்ரயோக்தும் |
த்வாரிஸ்திதிம் விதநுதே ப்ரணதாத்திஸிரித்! ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 8 ||

காஷாயஸித்தர கஷஸித்தர கமண்டலூச்ச்ச ஸ்ரீதத்தகாஷ்டமபி தேதிகஸர்வபெளம: |
பாஸௌ நிதாய திவஸைதி விசுத்தகாத்ர: ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 9 ||

த்வாம் போதயந்தி குரவ: ப்ரதிதாமஸாத்: ஸ்ரீவைஷ்ணவாச்ச யமிதக்தவ பாதபக்தா: |
ஏகாதிதச்ச ஸிமலா கித்தவதந்யபாவா கிதாத் பாலயாத்ய யதிசேகர! ஸூப்ரபாதம் || 10 ||

ப்ரஹ்மேப்ரபுத்ய விபுதாஸ்வகூகுத் ப்ரணம்ய ராமாநுஜர்யதம் இத்யஸக்துத் ப்ருவானு: |
அஷ்டாஷ்டம் ஸசரமம் த்வய முச்சரதி ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 11 ||

ப்ராத: படந்தி பரமத்ரஸிட ப்ரபந்தகாயதி மிந்த்ர சதமஷ்டசிரஸ்கமச்சம் |
ஸ்ரீ வைஷ்ணவாஸ்தவயதாப்ஜ நிஷ்டபாவா: ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 12 ||

ஆராதநம் ரஸிதும் கமலாஸகஸ்ய ஸ்ரீயாதவாசலபதே: விஸிதோபசாரை: |
பாதுமசுத்ருஷ்டிகமலே நதாதசேஷாத் ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 13 ||

ஸம்ஸேவ்ய ஸப்தசதஸம்யமி ஸர்வபெளமை: ஸத்தேசிகை: கலைசாஸ்த்ரவிதாம் வரிஷ்டை: |
ஏகாதிதி: பரம பாகவதை நிஷேவ்ய! ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 14 ||

கத்யத்யம் திகம சேகர த்பஸாரௌ வேதாத்த ஸங்க்ரஹமி ப்ரதிதஞ்ச நித்யம் |
கிதாத்த பாஷ்யமபி தேசிக புங்கவாதாம் தாதும் ப்ரஸித யதிசேகர! ஸூப்ரபாதம் || 15 ||

பாதாம்புஜம் யதிபதே சரணம் விஷித்தும் ஸங்கத்ய ஸம்ஸரணவாரிதி தக்துகாமா: |
ஆயாதி ஸக்தகமலாதிஞ்சேபசார: தாத் பாஸி தே கருணயா தவ ஸூப்ரபாதம் || 16 ||

கிதாதும் கவேரதயாஸலிஷே சிஷ்யை: ஆசர்ய யுகஷ்வரை: யதிதி விசுத்தை: |
ஸ்ரீ வைஷ்ணவாச்ச ஸஸேவ்ய மஹாநுபாவை: ராமாநுஜர்ய! பகவத்! தவஸூப்ரபாதம் || 17 ||

ராமாநுஜர்ய! ரமஸ்யகுணூரீரம்! ரகாதிதுஷக! குரே! குருஸர்வபெளம! |
ஸத்வப்ரபாத! சரணுகத வத்ஸை! த்வத்பாதாப்ஜயோரிஸ பரத்ரச கிங்கரஸ்யாம் || 18 ||

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमदान्धपूर्णगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीयतिराजमङ्गलम् ॥

श्रीपराङ्मुख पादाब्ज सुरभीकृत मौलये । श्रीवत्सचिह्ननाथाय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १ ॥
नाथ पद्माक्ष रामार्य पादपङ्कज सेविने । सेव्याय सर्व यमिनां यतिराजाय मङ्गलम् ॥ २ ॥
पूर्णार्य पूर्णकरुणापात्रायामित तेजसे । मालाधर प्रिययास्तु यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ३ ॥
संसेव्य यामुनाचार्य मेकलव्यो स्म्यहं गुरोः । अन्यत्रेति पदेनित्यं यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥
श्रीकाञ्चीपूर्ण मिश्रोक्त रहस्यार्थ विदे सदा । देवराज प्रिययास्तु यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ५ ॥
श्रीमद्गोष्ठीपुरीपूर्ण दिव्याज्ञां कुर्वते मुदा । श्लोकार्थं कुर्वते तस्यै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
कूरेश्च कुरुकानाथ दाशरथ्यादि देशिकाः । यच्चिष्याभान्ति तेतस्यै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
चरमश्लोक तत्त्वार्थे ज्ञात्वार्थाज्ञां विलङ्घ्य च । ददते तं स्वकीयेभ्यो यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ८ ॥
श्रीशैल पूर्णकृपया श्रीरामायण मर्थतः । भक्त्या येनश्रुतं तस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ ९ ॥
शङ्करादि कुट्टीनां बाह्यानां निधनाय च । श्रीभाष्यं कुर्वतेतस्मै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १० ॥
कुर्वन्नुपनिषद्भाष्यं जगद्रक्षो करोतियः । दययापरतन्त्राय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ ११ ॥
द्रमिडोपनिषदव्याख्यां वदेति मदनुज्ञया । शासते कुरुकेशंतं भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १२ ॥
गत्वातु शारदापीठं वृत्तिं भोघायनस्य च । अवलोक्यागतायास्तु भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १३ ॥
परमाणु मृषावादि वादि संहार कारिणे । तस्मै भगवते श्रीमद्भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
श्रीमत्कुरङ्गपूर्णार्य श्रीभाष्यं वदते स्वयम् । पित्रे संपत्सुतस्यापि भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
दत्त्वा वृषगिरीशस्य शङ्खचक्रे रमापतेः । परमप्रीति युक्ताय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १६ ॥
सन्यासं कुर्वतेकाञ्चामनन्त सरसीतटे । वरदेन्यस्तभाराय भाष्यकाराय मङ्गलम् ॥ १७ ॥
श्रीमन्महाभूतपुरे श्रीमङ्केश्वर यज्वनः । कान्तिमत्यां प्रसृताय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १८ ॥
शेषेतिवा सैन्यनाथोवा श्रीपतिर्वेति सात्विकैः । वितर्क्याय महाप्रज्ञै यतिराजाय मङ्गलम् ॥ १९ ॥
प्रकृष्ट गुणपूर्णार्य प्राप्याय स्वाङ्घ्रि सेविनाम् । प्रपन्न सार्द्धवाहाय यतिराजाय मङ्गलम् ॥ २० ॥
वेदात्मक प्रमाणेन सात्विकैश्च प्रमातुभिः । प्रमेयेण सहश्रीमान् वर्धतां यतिशेखरः ॥ २१ ॥

॥ इति श्रीयतिराजमङ्गलं समाप्तम् ॥

ஸ்ரீ எ தி ர ர ஐ ம ங் க ள ம்

- ஸ்ரீ பரங்குசு பாதாபிஜ ஸுரபிக்கு மௌஸ்யே |
 ஸ்ரீ வத்ஸிஹ்ந நாதாய யதிராஜாய மங்களம் || 1 ||
- நாத பத்மாஷ ராமாய பாதபங்கஜஸௌதே |
 ஸௌயாய ஸ்வ யமிநாந் யதிராஜாய மங்களம் || 2 ||
- ஸ்ரீ ஸூர்ய ஸ்ரீ னகருணாபாத்ராயமிததேஜஸே |
 மாலாதரப்ரியாயஸ்து யதிராஜாய மங்களம் || 3 ||
- ஸந்ஸௌய யாரு நாதாயமே கஸ்யோஸ்யஸ்யஹம்ஓஹே : |
 அந்யந்தேநி பதே நித்யம் யதிராஜாய மங்களம் || 4 ||
- ஸ்ரீ கரூக்ஷிபூர்வ ஸித்ரோக்த ரஸஸ்யாத்தவிதே ஸதா |
 தேவராஜ ப்ரியாயஸ்து யதிராஜாய மங்களம் || 5 ||
- ஸ்ரீமத் கோஷ்டியூர் ஸ்ரீ ஸிவியாஜ்ஞாந் குவதே முதா |
 ச்லோகாந்தம் குவதே தஸ்மையதிராஜாய மங்களம் || 6 ||
- கரேச குருகாதாத்ராயாநி தேகிகா : |
 யச்சிஷ்யா பரநி தே தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் || 7 ||
- சரமச்சலோக தத்வர்த்தம் ச்ரீயாத்வாய்ஜ்ஞாந் ஸிஸங்க்யச |
 தததே தம் ஸ்வக்யோப்யோ யதிராஜாய மங்களம் || 8 ||
- ஸ்ரீ ஸௌஸ்யூர்வாந் குபயா ஸ்ரீ ராமாயணமத்தத : |
 பக்த்யா யேந ச்ருதம் தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் || 9 ||
- சங்கராநி குத்ஷஸ்தாநம் ப்ரஹ்யாநாந் நிதநாயச |
 ஸ்ரீபாஷ்யம் குவதே தஸ்மை யதிராஜாய மங்களம் || 10 ||
- குவத்ஸுபநிஷத்பாஷ்யம் ஜகத்ரக்ஷாம் கரோதிய : |
 தயாய் பரதந்த்ராய பாஷ்யகாராய மங்களம் || 11 ||
- தாமிடோபநிஷத்வயாக்யாம் வதேநி மதநுஜ்ஞயா |
 சாஸ்தே குருகேசுநிதம் பாஷ்யகாராய மங்களம் || 12 ||
- கத்வாது சாரதாபீடம் வ்ருத்திம் போதாயநஸ்யச |
 அவலோக்யா கதாயாஸ்து பாஷ்யகாராய மங்களம் || 13 ||
- பரமஹும்ஓஷாவாநி வாநிஸந்ஹார காரிணே !
 தஸ்மை பகவதே ஸ்ரீமத் பாஷ்யகாராய மங்களம் || 14 ||
- ஸ்ரீமத் குரங்கஸூர்ய ஸ்ரீபாஷ்யம் வததேஸ்வயம் |
 பித்ரே ஸந்பத்ஸுதஸ்யாநி பாஷ்யகாராய மங்களம் || 15 ||
- தத்வா வ்ருஷகிர்ஸ்ய சங்கசக்ரே ரமபதே : |
 பரமப்ரீதி யுக்தாய பாஷ்யகாராய மங்களம் || 16 ||
- ஸ்த்யாஸம் குருதே காஞ்ச்யாம் அநந்தஸைநிடே |
 வரதே ந்யஸைதபாராய பஷ்யகாராய மங்களம் || 17 ||
- ஸ்ரீமத்மஹாபூதபுரே ஸ்ரீமத்கேசவயஜ்வந : |
 கரத்திமத்யாம் ப்ரஸிதாய யதிராஜாய மங்களம் || 18 ||
- சேஷேநிவா ஸைந்யநாதோவா ஸ்ரீபதிவேநி ஸாத்ஸிகை : |
 விதிக்க்யாய மஹாப்ராஜ்ஞைகு : யதிராஜாய மங்களம் || 19 ||
- ப்ரக்துஷ்ட குணஸூர்ய ப்ரஹ்யாய ஸ்வாங்க்ரி ஸௌநிதம் |
 ப்ரபந்த ஸாத்தவஹாய யதிராஜாய மங்களம் || 20 ||
- வேதாந்தமக்ப்ரமணேன ஸாத்ஸிகைச்ச ப்ரமாத்ருபி : |
 ப்ரமேயேன ஸை ஸ்ரீமாத் வர்த்தநாந் யத்சேகர : || 21 ||

ஸ்ரீ எ தி ர ர ஐ ம ங் க ள ம்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमदान्ध्रपूर्णगुरुभिरनुगृहीतं

॥ श्रीरामामुज अष्टोत्र शतनामस्तोत्रम् ॥

रामानुजः पुष्कराक्षो यतीन्द्रः करुणाकरः । कान्तिमत्यात्मजः श्रीमान् लीलामानुषविग्रहः ॥ १ ॥

सर्वं शास्त्रार्थतत्त्वज्ञः सर्वज्ञः सजनप्रियः । नारायणकृपापात्रः श्रीभूतपुरनायकः ॥ २ ॥

अनघो भक्तमन्दारः केशवानन्दवर्धनः । काञ्चीपूर्णाप्रिय सरवः प्रणतार्ति विनाशनः ॥ ३ ॥

पुण्य सङ्कीर्तनः पुण्यो ब्रह्मराक्षस मोचकः । यादवापादितापार्थं वृक्षच्छेदकुठारकः ॥ ४ ॥

अमोघो लक्ष्मणमुनिः शारदाशोक नाशनः । निरन्तरमनाज्ञान निर्मोचन विचक्षणः ॥ ५ ॥

वेदान्तद्वयसारज्ञो वरदाम्बु प्रदायकः । परामिप्राय तत्त्वज्ञः यामुनाङ्गलि मोचकः ॥ ६ ॥

देवराज कृपालब्ध षड्वाक्यार्थ महोदधिः । पूर्णार्थ लब्धसन्मन्त्राः शौरिपादाब्ज षट्पदः ॥ ७ ॥

त्रिदण्डधारी ब्रह्मज्ञो ब्रह्मज्ञान परायणः । रङ्गेश कैङ्कर्य युतो विभूतिद्वयनायकः ॥ ८ ॥

गोष्ठीपूर्णकृपालब्ध मन्त्रराज प्रकाशकः । वररङ्गानुकृपात्त द्राविडाम्नाय पारगः ॥ ९ ॥

मालाधरार्थ सुज्ञात द्रविडाम्नाय तत्त्वधीः । चतुस्सप्तति शिष्याढ्यः पञ्चाचार्य पदाश्रयः ॥ १० ॥

प्रपीत विषतीर्थाम्भः प्रकटीकृत वैभवः । प्रणतार्तिहराचार्य दत्तमिश्रैक भोजनः ॥ ११ ॥

पवित्रीकृतकूशेशो भागिनेय त्रिदण्डकः । कूरेश दाशरथ्यादि चरमार्थ प्रदायकः ॥ १२ ॥

रङ्गेश वेङ्कटेशादि प्रकटीकृतवैभवः । देवराजार्चनरतो मूकमुक्ति प्रदायकः ॥ १३ ॥

यङ्गमूर्ति प्रतिष्ठाता मन्त्रदो धरणीधरः । वरदाचार्य सद्भक्तो यज्ञेशार्ति विनाशकः ॥ १४ ॥

अनन्तामीष्टफलदो विठलेन्द्र प्रपूजितः । श्रीशैलपूर्ण करुणालब्ध रामायणार्थकः ॥ १५ ॥

ஸ்ரீ:

வடுகநம்பி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ அஷ்டோத்ர சதநாம ஸ்தோத்ரம்

ராமாநுஜ: புஷ்கராஶோ யதீந்தர: கருணாகர: |
காந்திமத்யாத்மஜ: ஸ்ரீமான் லீலாமாநுஷ விஶ்ரவ: || 1 ||
ஸ்வ சஸ்திர தத்வஜ்ஞ: ஸ்வஜ்ஞ: ஸ்ரீஜ்ஞநப்ரிய: |
நாராயண க்ஞபா பாத்ர: ஸ்ரீ பூதபுர நாயக: || 2 ||
அநகோ பக்தமதந்தர: கேசவநந்த (வீத்தந: |
காஞ்சீ பூர்ணப்ரிய ஸக: ப்ரணார்த்தி விநாசக: || 3 ||
புண்ய ஸங்கீத்தந: புண்யோ ப்ரஹ்மராஶைஸமோசக: |
யாதவபாதீதாபார்த்த வ்ருஷ்டிசேதகுடாரக: || 4 ||
அமோகோ ஶக்ஷமவாருநி: சாரதா சேகநாசக: |
நிரந்தர மதாஜ்ஞாத நிஶ்மோசந விசக்ஷண: || 5 ||
வேதாந்த த்வயஸாரஜ்ஞோ வரதாந்புப்ரதாயக: |
பராபீப்ராயதத்வஜ்ஞ: யாநுநாங்குலி மோசக: || 6 ||
தேவராஜ க்ஞபாலப்த ஷட்வாக்யார்த்த மஹோதநி: |
பூர்ணிய லப்த ஸந்தமத்தர: செளரிபாதாப்ஜ ஷட்பத: || 7 ||
தீநிதண்டநாரி ப்ரஹ்மஜ்ஞோ ப்ரஹ்மஜ்ஞாதபராயண: |
ரங்கேச கைகங்க்யபுத: விபூதித்வய நாயக: || 8 ||
கோஷ்டபூர்ணக்ஞபாலப்த மத்தாராஜ ப்ரகாசக: |
வரரங்கராஜகம்பாத்த த்ரவிடாந்நாய பாரக: || 9 ||
மாலாதராய ஸுஜ்ஞாத த்ரவிடாந் நாய தத்வதி: |
சதுஸஸப்தி சிஷ்யாட்ய: பஞ்சாசாயபதாசீரய: || 10 ||
ப்ரபீத விஷதீத்தநாம்ப: ப்ரகடக்ஞதவையவ: |
ப்ரணதார்த்தி ஹாசாய தத்த பிஷைகபோஜந: || 11 ||
பஸீத்ரக்ஞத கூரேசோ பாகிநேயதீநண்டக: |
கூரேச தாசாத்யாதி சரமார்த்த ப்ரதாயக: || 12 ||
ரங்கேச வேங்கடேசாதி ப்ரகடக்ஞதவையவ: |
தேவராஜரிச்சநாத: முகமுக்கிப்ரதாயக: || 13 ||
யஜ்ஞமுத்தி ப்ரதிஷ்டாதா மந்த்ரனோ தரணீதர: |
வரதாசாய ஸத்பக்தனோ யஜ்ஞேசார்த்தி விநாசக: || 14 ||
அநந்தாபிஷ்ட பலனோ விடனெந்த்ரப்ரபூஜீத: |
ஸ்ரீஸைல பூர்ணகருணஸப்த ராமயணூர்த்தக: || 15 ||

व्याससूत्रार्थं तत्वज्ञो बोधायन मनानुगः । श्रीभाष्यामि महाग्रन्थकारकः कलिनाशनः ॥ १६ ॥

अद्वैतमतविच्छेत्ता विशिष्टाद्वैत पारगः । कुरङ्ग नगरी पूर्णमन्त्ररत्नोपदेशकः ॥ १७ ॥

विनाशिताखिलमतः शेषीकृत रमापतिः । पुत्रीकृत शठारातिः शठजिद्धणकोचकः ॥ १८ ॥

भाषादत्त ह्यग्रीवो भाष्यकारो महायशः । पवित्री कृतभूभागः कूर्मनाथ प्रकाशकः ॥ १९ ॥

श्रीवेङ्कटाचलाधीश शङ्खचक्र प्रदायकः । श्रीवेङ्कटेशश्वशुरः श्रीरामस्व देशिकः ॥ २० ॥

कृपमात्र प्रसन्नार्थो गोपिका मोक्षदायकः । समीचीनार्य सच्छिष्यः सत्कृतो वैष्णवप्रियः ॥ २१ ॥

कृमिकण्ठ नृपध्वंसी सर्वमन्त्र महोदधिः । अङ्गीकृतान्धपूर्णार्यः सालग्राम प्रतिष्ठितः ॥ २२ ॥

श्रीभक्ताग्रामपूर्णेणो विष्णुवर्धन रक्षकः । बौद्धध्वान्त सहस्रांशुः शेषरूप प्रदर्शकः ॥ २३ ॥

नगरी कृतवेदाद्रिः डिल्लीश्वर समर्चितः । नारायण प्रतिष्ठाता संपत्पुत्र विमोचकः ॥ २४ ॥

सनत्कुमार जनकः साधुलोक शिखामणिः । सुप्रतिष्ठित गोविन्दराजः पुर्णमनोरथः ॥ २५ ॥

गोदाग्रजो दिग्विजेता गोदाभीष्ट प्रपूरकः । सर्वसंशय विच्छेत्ता विष्णुलोक प्रदायकः ॥ २६ ॥

अव्याहत महद्वर्त्मा यतिराजो जगद्गुरुः । एवं रामानुजार्यस्य नाम्ना मष्टोत्तरं शतम् ॥ २७ ॥

यः पटेच्छृणुयाद्वापि सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।

यदान्ध्रापूर्णेन महात्मनेदं स्तोत्रं कृतं सर्वजनावनाय ।

तज्जीवभूतं भुवि वैष्णवानां बभूव रामानुज मानसानाम् ॥ २८ ॥

॥ श्रीरामानुज अष्टोत्र शतनामस्तोत्रं समाप्तम् ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीरामानुजमुनिभिरनुगृहीताः

॥ मङ्गल श्लोकाः ॥

अशेष चिदचित्त्वस्तु शेषिणे शेषशायिने । निर्मलानन्द कल्याण निधये विष्णवे नमः ॥ १ ॥

समस्त चिदचिद्वस्तु शरीरायाखिलात्मने । श्रीमते निर्मलानन्तो दन्वते विष्णवे नमः ॥ २ ॥

अखिल भुवनजन्म स्थेमभङ्गादिलीले विनतविदभूतव्रात रक्षैकदीक्षे ।

श्रुति शिरसिविदीप्ते ब्रह्ममणि श्रीनिवासे भवतु मम परस्मिन् सेमुषी भक्तिरूपा ॥ ३ ॥

श्रियः कान्तोनन्तो वरगुणगणैकास्पदवपुः हता शेषावत्यः परमखपतो वाङ्मनसयोः ।

अभूमिर्भूमिर्यो नतजनदृशामादि पुरुषो मनस्तत्पादाब्जे परिचरणसक्तंभवतु मे ॥ ४ ॥

परब्रह्म वैवाङ्मं भ्रमपरिगतं संसारतियत् परोपाद्यलीढं विवशमशुभस्यास्पदमपि ।

श्रुति न्यायापेतं जगति विततं मोहनमिदं तमोयेनापास्तं स हि विजयते यामुन मुनिः ॥ ५ ॥

यत्पदां बोरुहाध्यान विद्वस्ता शेषकल्मषः । वस्तुदा मुपयातोहं यामुनेयं नमामितम् ॥ ६ ॥

॥ इति मङ्गल श्लोकाः समाप्ता ॥

எம்பெருமானார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலுள்ள மங்கள் ச்லோகங்கள்

அசேஷ சிதசித்வத்து சேஷிணே சேஷசாயிதே |
நிர்மலாதந் கல்யாண நிதயே விஷ்ணவே நம: || 1 ||

அகில புவந ஜந்ம க்வேம பங்காதி லீலே
விநத விவிதபூத விராதலக்ஷக தக்ஷே |
க்ருதிசிரஸி விதிப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே
பவது மம பரஸ்மிந் சேஷுஷ் பக்திகுபா || 2 ||

ஸமஸ்த சிதசித்வத்து சரீரயாகிராத்மதே |
ஸ்ரீமதே நிர்மலா நத்தோதத்வதே விஷ்ணவேநம: || 3 ||

க்ரிய:காத்தோநத்தோ வரகுணகணிகாஸ்பதவபு:
ஹதாசேஷாவத்ய: பரமகபதோ வரஹ்நஸயோ:
அபூமிர் பூமிர்யோ நதஜநத்ருசாமதி புருஷோ
நதஸ்தத் பாதாப்தே பரிசரணஸக்தம் பவதுமே || 4 ||

பரப்ரஹ்மை வரஜ்கூம் ப்ரமபரிகதம் ஸ்மரதீயத்
பரோபாத்யஸீடம் விவசமகபஸ்யாஸ்பதமதி |
க்ருதித்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநிதம்
தமோ யேநாபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுதி: || 5 ||

யத்பதாம் போருஹத்யாத வித்வஸ்தாசேஷ கல்மஷ: |
வஸ்துதா ருபாயதோஹம் யாமுதேயம் நமமி தம் || 6 ||

-
1. வேதார்த்த ஸங்க்ராஹம், 2. ஸ்ரீ பாஷ்யம். 3. வேதாந்தஸாரம்.
4. வேதாந்ததீபம். 5. வேதார்த்த ஸங்க்ராஹம். 6. தோபாஷ்யம்.
1, 4. எம்பெருமான் விஷயம். 5, 6. ஆளவந்தார் விஷயமானவை.

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमद्यामुनमुनिभिरनुगृहीतं

॥ स्तोत्ररत्नम् ॥

स्वादयन्निव सर्वेषां त्रय्यन्तार्थं सुदुर्गृहम् ।

स्तोत्रयामास योगीन्द्रं तं वन्दे यामुनाह्वयम् ॥

नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ।

नमो नमो यामुनाय यामुनाय नमो नमः ॥

नमो चिन्त्याद्भुताक्लिष्ट ज्ञानवैराग्य राशये ।

नाथाय मुनयेऽगाध भगवद्भक्ति सिन्धवे ॥ १ ॥

तस्मै नमो माधुजिदङ्घ्रि सरोजतत्त्व ज्ञानानुराग महिमाति शयान्तसीम्ने ।
नाथाय नाथमुनयेत्र परत्रचापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीयम् ॥ २ ॥

भूयो नमोऽपरि मिताच्युत भक्तितत्त्व ज्ञानामृताङ्घ्रि परिव्राह शुभैर्वेशोभिः ।
लोकेवतीर्ण परमार्थ समग्र भक्तिर्योगाय नाथमुनये यमिनांवराय ॥ ३ ॥

तत्त्वेनयश्चिदचिदीश्वर तत्त्वभाव भोगपवर्ग तदुपाय गदीरुदारः ।
सन्दर्शयन् निरभिमीत पुराणरत्नं तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय ॥ ४ ॥

मातापितायुवतसस्तनया विभूतिस्सर्वं यदेव नियमेन मदन्वयानाम् ।
आद्यस्यनः कुलपतेर्वकुलाभिरामं श्रीमदत्तदङ्घ्रियुगलं प्रामामि मूर्धा ॥ ५ ॥

यन्मूर्ध्निमे श्रुतिशिरस्सुच भातियस्मिन् अस्मन्मनोरथस्सकलस्समेति ।
स्तोष्यामिनः कुलधनं कुलदैवतं तत् पादारविन्दं अरविन्द विलोचनस्य ॥ ६ ॥

तत्त्वेनयस्य महिमार्णव शीकराणुः शक्यो न मातुमपि शर्वपितामहाद्यैः ।
कर्तुं तदीयमहिमस्तुतिमुद्यताय महानमोऽस्तु कवये निरपत्रपाय ॥ ७ ॥

यद्वाश्रमावधि यथामतिवाप्यशक्तः स्तौम्येवमेव खलुतेपि सदास्तुवन्तः ।
वेदाश्चतुर्मुखमुखाश्च महार्णवान्तः कोमज्जतोरणुकुलाचलयोर्विशेषः ॥ ८ ॥

किञ्चैषशक्त्यतिशयेन नतेनुकम्प्यः स्तोतापि तु स्तुतिकृतेण परिश्रमेण ।
तत्र श्रमस्तुसुलभो मम मन्दबुद्धेः इत्युद्यमोय मुचितो ममचाञ्जनेत्र ॥ ९ ॥

नावेक्षसे यदि ततो भुवनान्यमूनि नालं प्रभो भवितुमेव कुतः प्रवृत्तिः ।

एवं निसर्ग सुहृदि त्वयि सर्व जन्तोः स्वामिन् न चित्र मिदमाश्रितवत्सलत्वम् ॥ १० ॥

स्वमाविकानवधिकातिशयेशितृत्वं नारायणत्वयि नमृष्यति वैदिकः कः ।

ब्रह्माशिव इशतमरवः परमः स्वराडिति ऐतेऽपि यस्य महिमार्णव विप्रुषस्ते ॥ ११ ॥

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ தேர்த்ர ரத்னம்

தனியன்

ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம்
த்யாயந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம்
ஸ்தோதாயாமாஸ யோஜந்தர்:
தம் வந்தே யாமுநாஹ்வயம்.

நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:
நமோ நமோ யாமுநாய யாமுநாய நமோ நம:

- நமோ சிந்த்யாந்புதாக்ஷிஷ்ட ஜ்ஞாந வையாக்ய ராஸ்யே |
நாதாய முநயே அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே || 1
- தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரி ஸரோஜ தத்வ ஜ்ஞாநாநூராக மஹிமாநிஸாயாந்த ஸீம்தே |
நாதாய நாத முநயே அத்ர பாத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ ஸரணம் மதீயம் || 2
- பூயோ நமோ அபரிமீத அச்யுத பக்திதத்வ ஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி பரிவாஹ ஸுபைர் வசோபி: |
லோகேவதிர்ண பரமார்த்த ஸைக்ய பக்தி யோகாய நாதமுநயே யமிநாம் ஷராய || 3
- தத்வேந யஸ்சித சித்ஸ்வா தத் ஸ்வபாவ போகாபவர்க்க ததுபாய கதிருதா: |
ஸந்தர்ஸயத் நிர்மிமீத புராணாத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவாய பரஸாய || 4
- மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி: ஸர்வம் யதேவ நிர்யமேந மதந்வயாநாம் |
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளா பிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரி யுகளம் ப்ராணமாமி மூர்த்தா || 5
- யத் மூர்த்தி மே ச்ருநி சிஸஸ் ஸுச பாநி யஸ்மீத் அஸ்மந் மநோத பதஸ் ஸைகல்ஸ் ஸமேதி |
ஸ்தோஷ்யாமி ந:குலதநம் குலதைவதம் தத் பாதாவிந்த மரவிந்த விஸோசநஸ்ய || 6
- தத்வேந யஸ்ய மஹிமார்ணவ ஸீகராணு: ஸக்யோ நமாதாமபி ஸர்வ பிதாமஹாத்யை: |
கர்த்தும் ததீய மஹிம ஸ்துநி முந்யதாய மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிர்பத்ரபாய || 7
- யத்வா ஸ்ராமாவதி யதாமதி வாப்யஸக்த: ஸ்தௌமயேவமேவ கஹு தேபி ஸதா ஸ்துவந்த: |
வேதா: சதுர்முக முகாஸ்ச மஹார்ணவாந்த: கோமஜ்ஜ தே: அணுகுஸாஸையோர் விசேஷ: || 8
- விஞ்சைஷ சக்த்யதிரசயேந நதேது கம்ப்ய: ஸ்தோதாபிது ஸ்துநி க்ருதேந பரிச்யமேண |
நத்ர ஸ்ரமஸ்து ஸுஸபோ மம மந்த புத்தே: இந்யுந்யமோய முசிதோ மமசாப்ஜநேத்ர || 9
- நாவேஷுஸே யதி ததோ புலநாத்யமுநி நாலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி: |
ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ: ஸ்வாயித் நசித்ர மிதமாச்சித வத்ஸலத்வம் || 10
- ஸ்வாபாவிக அநவநிகாதிசய சித்ருத்வம் நாராயண த்வயி நம்ருஷ்யதி வைதிக: க: |
ப்ராஹ்மா சிவஸ் ஸதமக: பரமஸ்வராடிதி ஏதேபி யஸ்ய மஹிமார்ணவ விப்ருஷஸ்தே || 11

कः श्रीः श्रियः परमसत्वसमश्रयः कः कः पुण्डरीकनयः पुरुषोत्तमः कः ।
कस्यायुतायुतशतैक कलाशकांशे विश्वं विचित्र चिदचित्प्रविभाग वृत्तम् ॥ १२ ॥

वेदापहार गुरुपातक दैत्यपीडादि आपद्विमोचन महिष्ट फलप्रदानैः ।
कोन्यः प्रजापशुपती परिपातिकस्य पादोदकेन स शिवः स्वशिरोधृतेन ॥ १३ ॥

कस्योदरे हरविरिञ्च मुखः प्रपञ्चः कोरक्षतीममजनिष्ट च कस्य नामैः ।
क्रान्त्वा निगीर्य पुनरुद्गिरति त्वदन्यः कः केन वैष परवानिति शक्यशङ्कः ॥ १४ ॥

त्वां शीलरूपचरितैः परमप्रकृष्ट सत्वेन सात्विकतया प्रबलैश्च शास्त्रैः ।
प्रख्यात दैव परमार्थं विदां मतैश्च नैवासुरः प्रकृतयः प्रभवन्ति बोद्धुम् ॥ १५ ॥

उल्लङ्घित त्रिविधसीम समातिशायि संभावनं तव परिब्रटिमस्वभावम् ।
मायाबलेन भवतापि निगुह्यमानं पश्यन्ति केचिदनिशं त्वदनन्य भावाः ॥ १६ ॥

यदण्डमण्डान्तर गोचरञ्चयत् दशोचराण्यावराणि यानिच ।

गुणाः प्रधानं पुरुषः परंपदं परात्परं ब्रह्म च ते विभूतयः ॥ १७ ॥

वशी वदान्यो गुणवानृजिश्शुचिः मृदुर्दयालुर्मधुरः स्थिरस्समः ।

कृती कृतज्ञ स्वत्मसि स्वभावतः समस्त कल्याणगुणामृतोदधिः ॥ १८ ॥

उपर्युपर्यब्ज भ्रुवोपि पूरुषान् प्रकल्प्य ते ये शतमित्यनुक्रमात् ।

गिरस्त्वदेकैक गुणावधीप्सया सदास्थिता नोद्यमतोऽतिसेरते ॥ १९ ॥

त्वदाश्रितानां जगदुद्भवस्थिति प्रणाश संसार विमोचनादयः ।

भवन्तिलीला विदयश्च वैदिकाः त्वदीय गंभीरमनोनु सारिणः ॥ २० ॥

नमो नमोवाञ्छानसाति भूमये नमो नमो वाञ्छानसैक भूमये ।

नमो नमोऽनन्तमहाविभूतये नमो नमोऽनन्त दयैक सिन्धवे ॥ २१ ॥

नधर्मनिष्ठोऽस्मि नचात्मवेदी न भक्तिमां त्वच्चरणारविन्दे ।

अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य ! त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये ॥ २२ ॥

ननिन्दितं कर्मतदस्ति लोके सहस्रशो यन्नमया व्यधायि ।

सोहं विपाकावसरे मुकुन्द क्रन्दामि संप्रत्यगति स्ववाग्रे ॥ २३ ॥

निमज्जतोऽनन्त भवार्णवान्तः चिरायमे कूलमिवासि लब्धः ।

त्वयापि लब्धं भगवन्निदानीं अनुत्तमं पात्रमिदं दयायाः ॥ २४ ॥

अभूत पूर्वं मम भावि किंवा सर्वं सहेमे सहजं हि दुःखम् ।

किन्तु त्वदग्रे शरणागतानां पराभवो नाथ ! नतेऽनुरूपः ॥ २५ ॥

निरासकस्यापि नतावदुत्सहे महेश हातुं तव पादपङ्कजम् ।

रुषा निरस्तोपि शिशुः स्तनन्धयः न जातु मातुश्चरणौ जिहामति ॥ २६ ॥

- க:சூ: க்ரிய! பாமஸத்வ ஸமாஸ்ய: க: க: புண்டரீக நயந: புருஷோத்தம: க: |
கல்யாபுதாபுத ஸகைக கலைஸ காம்பஸே விஸ்வம் விநிதா சிதசித் ப்ரவிபாக வ்ருத்தம் || 12
- வேதாபணா குருபாதக தைத்யபீடாதி ஆபத் விமோசந மணிஷ்ட பல ப்ராதை: |
கோந்ய: ப்ரஜா பகபத் பரிபாதி கல்ய பாதோதகேந ஸரிவ ஸ்வ ரிரோத்ருதேந || 13
- கல்யோதநே ஹா விரிஞ்ச முக: ப்ரபஞ்ச: கோ ரஷுதி மமஜிஷ்டச கல்ய நாபே: |
க்ராத்நவா நிசீர்ய புநருத்மிதி த்வதந்ய: க: கேந வைஷு பாவாநிதி ஸக்யஸங்க: || 14
- த்வாம் ஸீல ரூப சரிதை: பாம ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்வேந ஸாத்விகதயா ப்ரபஸூர்ச சாஸ்த்ரை: |
ப்ரக்யாத தைவபாமாத் த விதாம் மதைர்ச தைவாஸூர் ப்ரக்ருதய: ப்ரபவந்நி போத்தும் || 15
- உல்லங்கித த்ரிவித ஸீமஸமா திஸாயி ஸம்பாவநம் தவ பரிப்ரபும ஸ்வபாவம் |
மாயா பலேந பவதாயி நிசூம்யமாநம் பஸ்யந்நி கேசிதநிஸம் த்வதந்ய பாவா: || 16
- யதண்ட மண்டாந்நா கோரஞ்ச யத் தசோத்தரான் யாவரணாநி யாநிச |
குண: ப்ரதாதாம் புருஷ: பரம்பதம் பராத்பரம் ப்ரஹ்மச தே விபூதய: || 17
- ஊ வேதாயோ குணவாத் குஜூஸ் ஸூசி: ம்ருதாத் தயாஸூர் மதுர: ஸ்திராஸ் ஸம: |
க்ருத் க்ருதஜ்ஞஸ் த்வமஸி ஸ்வபாவத: ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததி: || 18
- உபர்யுபர்யப்ய புஷோபி பூருஷாத் ப்ரகல்ப்ய தேயே ஸதமித் யதுக்ரமாத் |
மி: த்வதேகைக குணவதிப்ஸயா ஸதா ஸ்திதா நோத்யமதோதிசோதே. || 19
- த்வதாஸ்ரீதாநாம் ஜகத் உத்பவ ஸ்திதி: ப்ரணூச ஸம்ஸார விமோசநாதயா |
பவந்நி லீலா விதயர்ச வைதிகா: த்வதீய கம்பீர மநோதுஸாரின: || 20
- நமோ நமோ வாக் மநஸாதி பூமயே நமோ நமோ வாக் மநஸைக பூமயே |
நமோ நமோநத்த மஹா விபூதயே நமோ நமோநத்த தயைகஸிந்தவே. || 21
- நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி நசாக்ம வேதீ ந பக்தி மாம் த்வத் சாணூவீந்தே |
அதிஞ்சந: அநந்யகதி: சாண்ய! த்வத் பாதமூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே. || 22
- ந நித்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோயந்ந மயா வ்யதாயி |
ஸோஹம் விபாகாவஸோ முருந்ந க்ரந்தாயி ஸம்ப்ரத் யகநிஸ் தவாக்ரே. | 23
- நிமஜ்ஜிதோநத்த பவார்ணவாந்த: சிராய மே கல மிவாஸி லப்த: |
த்வயாயி லப்தம் பகவந்நிதாநீம் அதுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா: || 24
- அபூதபூர்வம் மம பாலி கிம்வா ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம்ஹி து:க்கம் |
மித்து த்வதக்ரே ஸாணுகதாநாம் பராயவோ நாத ந தேதுரூப: || 25
- நிராகைகல்யாயி நதாவ துத்ஸஹே மஹேஸ ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம் |
ருஷா நிரஸ்தோபி பிஸூ: ஸ்தநந்நய: ந ஜுதா மாதூச் சரணேன ஜிஹாஸதி. || 26

तवामृतस्यन्दिनि पादपङ्कजे निवेशितात्मा कथमन्यद्विच्छति ।
 स्थितेऽरविन्दे मकरन्द निर्भरे मधुव्रतो नेक्षुरकं हि वीक्ष्यते ॥ २७ ॥
 त्वदंघ्रिमुद्दिश्य कदापि केनचित् यथातथावपि सकृत्कृतोज्जलिः ।
 तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतः शुभानि पुष्णाति नजातु हीयते ॥ २८ ॥
 उदीर्णं संसार दवाशुशुक्षणि क्षणेननिर्वाप्य पराञ्चनिर्वृतिम् ।
 प्रयच्छति त्वचरणारुणांबुज द्वयानुरागामृत सिन्धुशीकरः ॥ २९ ॥
 बिलासविक्रान्त परावरालयं नमस्यदार्तिक्षपणे कृतक्षणम् ।
 धनं मदीयं तव पादपङ्कजं कदानु साक्षात्करवाणि चक्षुषा ॥ ३० ॥
 कदापुनश्शङ्खं रथाङ्गकल्पक ध्वजारविन्दाङ्कुश वज्रलाञ्चनम् ।
 त्रिविक्रम ! त्वचरणाम्बुजद्वयं मदीयमूर्धानं मलङ्कारिष्यति ॥ ३१ ॥
 विराजमानोज्ज्वलपीत वाससं स्मितातसीधन समामलच्छबिम् ।
 निमग्ननाभिं तनुमद्य मुन्नतम् विशालवक्षस्थल शोभिलक्षणम् ॥ ३२ ॥
 चक्रासतं ज्याकिण कर्कशैश्शुभैः चतुर्भिराजानु विलंबिभिर्भुजैः ।
 प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषण श्लथालकाबन्ध विमर्दं शंसिभिः ॥ ३३ ॥
 उदग्रपीनांस विलंबिकुण्डलालकवली बन्धुर कम्बु कन्धरम् ।
 मुखश्रिया न्यकृतपूर्णनिर्मलामृतांशु विंबांबुरुहोज्ज्वलश्रियम् ॥ ३४ ॥
 प्रभुद्ध मुग्धांबुज चारुलोचनं सविभ्रमभ्रूलतमुज्वलाधरम् ।
 शुचिस्मितं कोमलगण्डमुन्नतं ललाट पर्यन्त विलम्बितालकम् ॥ ३५ ॥
 स्फुरत्किरीटाङ्गदहारकण्ठिका मणीन्द्र काञ्चीगुण नूपुरादिभिः ।
 रथाङ्गं शंखासि गदाधनुर्वरैः लसत्सुलस्या वनमालयोज्ज्वलम् ॥ ३६ ॥
 चकर्तयस्या भवनं भ्रुजान्तरं तवप्रियं धाम यदीय जन्मभूः ।
 जगत्समस्तं यदापङ्क संश्रयं यदर्थमंबोधिरमन्थ्य बन्धिच ॥ ३७ ॥
 स्ववैश्व रूप्येण सदानुभूतयाऽप्यपूर्ववत् विस्मयमाद धानया ।
 गुणेन रूपेण विलासचेष्टितैः सदातवैवोचितया तवश्रिया ॥ ३८ ॥
 तयासहासीनमनन्त भोगिनि प्रकृष्टविज्ञान बलैक धामनि ।
 फणामणित्रात मयूखमण्डल प्रकाशमानोदर दिव्य धामनि ॥ ३९ ॥
 निवासशय्यासनपादुकांशुकोपधानवर्षातप चारणादिभिः ।
 शरीरमेदैस्तव शेषतां गतैर्यथोचितं शेष इतीरिते जनैः ॥ ४० ॥
 दामस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः ।
 उपस्थितं तेन पुरो गरुडमता स्वङ्घ्रिसंमर्दं किणाङ्क शोभिना ॥ ४१ ॥

- தவாமுத்தஸ் யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேஸிதாத்மா கதமத்யதிச்சதி |
ஸ்திதே ரவிந்தே மகரந்த நிஃப்பரே மதுவாதோ நேஷுரகம் ஹி விஷுதே. || 27
- த்வதங்க்ரி முந்திஸ்ய கதாபி கேநசித் யதா ததா வாபி ஸக்ருத் க்ருதோஞ்சவி: |
ததைவ முஷ்ணுத் யஸுபாந் யசேஷத: ஸுபாநி புஷ்ணுதி நஜாத ஹியதே. 1 || 28
- உதீர்ணஸம்ஸார தவாஸு ஸுஷுணிம் ஷுணேந நிர்வாப்யபாஞ்ச நிர்வ்ருதிம் |
ப்ரயச்சதி த்வச் சாணுருணம்புஜ த்வயாதூராகாம்ருத ஸீர்துஸீகா: || 29
- விலாஸ விக்காந்த பாவாஸயம் நமஸ்யதார்த்தி ஷுபிணே க்ருதஷுணம் |
தநம் மத்யம் தவ பாதபங்கஜம் கதாநு ஸாஷாத் கரணாணி சஷுஷா: || 30
- கதா புநஸ் ஸங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜாந விந்தாங்குஸ வஜ்ஜ லாஞ்சநம் |
தீவிக்காம! த்வச் சாணம்புஜ த்வயம் மத்ய ஸூர்த்தாதம் அஸங்கீஷ்யதி. || 31
- விராஜமாதோஜ்ஜ்வல பீத வாலஸம் ஸ்மிதாதஸீ ஸூந ஸமாமலச்சவிம் |
நிமக்தநாபிம் தநுமத்ய முந்நதம் விஸாலவஷுஸ் ஸ்தல ஸோபி லக்ஷணம். || 32
- சகானதை ஜ்யாமிண கர்க்கஸஸு ஸுபை: சதுர்ப்பி ராஜாநு விளம்பிபிர் புஜை: |
ப்ரியாவதம் ஸோத்பல கர்ண பூஷண ஸ்தலதாஸகா பந்த விமர்த்த ஸம்ஸிபி: || 33
- உத்கா பீநாம்ஸ விலம்பிகுண்டஸ அலகாவஸீ பந்தூர கம்புகந்தாம் |
முக ஸ்ரியா ந்யக்ருத பூர்ண நிர்மல அம்ருதாம்ஸு பிம்பாம்புருஹோஜ்வல ஸ்ரியம் || 34
- ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாரு லோசனம் ஸவிப்ரம ப்ருதத முஜ்வலாதாம் |
ஸூசி ஸ்மிதம் கோமல கண்ட முந்நஸம் லலாட பர்யந்த விலம்பிதாலகம் || 35
- ஸ்பூர்த் கிரீடாங்கத ஹார கண்டிகா மணீந்த்ர காஞ்சீ குண நூபூரதிபி: |
ரதாங்க ஸங்காஸி கதா தநுர்வரை: லஸத் துலஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம் || 36
- சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தாம் தவ ப்ரியம் தாம யத்ய ஜம்மபூ: |
ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ஸ்யம் யதர்த்த மம்போதி ரமத்த்யபந்திச || 37
- ஸ்வஸஸுஸ ரூப்யேண ஸதாநு பூதயா அப்யபூர்வவத் விஸ்மய மாதநாதயா |
ருணேந ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை: ஸதா தவையோ சிதயா தவ ஸ்ரியா || 38
- தயா ஸஹாஸீந மநந்த போகிநி ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாந பஹை தாமநி |
பணுமணி வ்ராத மபூக மண்டல ப்ரகாசமாதோதர திவ்ய தாமநி || 39
- நிவாஸ ஸய்யாஸை பாதுகாமஸூக உபதாத வர்ஷாதப வாரணுதிபி: |
ஸூரீபேதை: தவ ஸேஷதாங்க கதை: யதோசிதம் ஸேஷ இதீரீதே ஜதை: || 40
- நாஸஸ் ஸகா வஹந மஸநம் த்வஜ: யஸ்தே விதானம் வ்யஜநம் த்ரயீ மய: |
உபஸ்திதம் தேந புரோக ருத்மதா த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்த கிணங்க ஸோபிநா: || 41

त्वदीयशुक्तोजित शेषभोजिना त्वया निसृष्टात्मभरेण यद्यथा ।
प्रियेण सेनापतिना न्यवेदि तत्तदानु जानन्त मुदारवीक्षणैः ॥ ४२ ॥

हताखिलक्लेशमलैस्त्वभावत स्सदानुकूल्यैक रसैस्तवोचितैः ।
गृहीततत्तत्परिचार साधनैर्निषेच्यमाणं सचिवैर्यथोचितम् ॥ ४३ ॥

अपूर्वनानारसभाव निर्भर प्रबुद्धया मुग्धविग्धलीलया ।
क्षणानुवत्क्षिप्तपरादिकालया प्रहर्षयन्तं महिर्षीं महाशुभ्रम् ॥ ४४ ॥

अचिन्त्य दिव्याद्भुत नित्ययौवन स्वभाव लावण्य मयामृतोदधिम् ।
श्रियः श्रियं भक्तजनैकजीवितं समर्थमापत्सखमर्थिकल्पकम् ॥ ४५ ॥

भवन्तमेवानु चरन्तिरन्तरं प्रशान्तनिश्शेष मनोरथान्तरः ।
कदाहमैकान्तिक नित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः ॥ ४६ ॥

धिगशुचिविनीतं निर्दयं मामलज्जं परमपुरुष! योऽहं योगिवर्याग्रगण्यैः ।
विधिगशिव सनाकाद्यैर्यातुमत्यन्तदूरं तव परिजन भावं कामये कामवृत्तः ॥ ४७ ॥

अपराध सहस्रभाजनं पतितं भीमभवार्षावोदरे ।
अगतिं शरणागतं हरे! कृपयाकेवल मात्मसात्कुरु ॥ ४८ ॥

अविवेक घनान्धदिङ्मुखे बहुधा सन्तत दुःखवर्षिणि ।
भगवन् भवदुर्दिने पथः स्खलितं मामलोकयाच्युत ॥ ४९ ॥

नमृषापरमार्थमेवमे शृणु विज्ञानपनमेक मग्रतः ।
यदिमे नदयिष्यसे ततो दयनीयस्तव नाथ! दुर्लभः ॥ ५० ॥

तदहं त्वदृते न नाथवान् मदृते त्वं दयनीयवान् च ।
विधिनिमित्तमेतदन्वयं भगवन्पालय मास जीह्वपः ॥ ५१ ॥

वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः ।
तदहं तव पादपद्मयोः अहमद्यैव मया समर्पितः ॥ ५२ ॥

मम नाथ यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्वि तवैव माधव ।
नियतस्वमिति प्रबुद्ध धीरतवा किं नु समर्पयामिते ॥ ५३ ॥

अवबोधितवानिमां यथा मयि नित्यां भवदीयतां स्वयम् ।
कृपयैतदनन्य भोग्यतां भगवन्भक्तिमपि प्रयच्छमे ॥ ५४ ॥

तव दास्य मुखैक सङ्गिनां भवनेष्वस्त्वपि कीटजन्म मे ।
इतराव सतेषु मास भूदपि मे जन्म चतुर्मुखात्मना ॥ ५५ ॥

- தவநீய புக்நோஜ்ஜீத ஸோஷ போஜிநா த்வயா நிஸ்ருஷ்டாத்ம பரோண யத்யதா |
ப்ரியேண ஸேநாபதிநாத்யவேதி தத் தநாதுஜாதம் தமுதார விஷ்ணுணா || 42
- ஹதாநில க்ஸேச மஸ்ஸ ஸ்வபாவதா; ஸதாதுகூலயைக ரணஸ்ஸ தவோஸிதை; |
க்ருஸ்ஸிதீகத் தத் பரிசார ஸாததை: நிஷேவ்யமாணம் ஸஸிவைர் யதோஸிதம் || 43
- அபூர்வ நாநா ரஸ பாவ நிஃப்பர ப்ரபுத்தயா முக்த விதக்த லீயா |
ஊணுதுவத் ஊபித பராநிகாலயா ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹா பூஜம் || 44
- அஸித்தீய நிவ்யாத்தபுத நித்யயெளவந ஸ்வபாவ லாவண்ய மயாம்ருதோததிம் |
ஸ்ரிய: ஸ்ரியம் பக்த ஜதைக ஜீவிதம் ஸமர்த்தம் ஆபத்ஸகம் அர்த்தி கஸ்பகம் || 45
- பவந்த மேவா துசாந் நிரந்தாம் ப்ரஸாந்த நிஸ்ரோஷ மநோதாதந்தா; |
கதாஹ மைகாந்திக நித்ய கிங்கரா; ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸதாத ஜீவிதம் || 46
- நிகஸூஸி மவிரீதம் நிஃத்தயம் மாமலஜ்ஜம் ப்ரமபுருஷ யோஹம் யோகிவர்யாக்ர கண்யை; |
விநிஸிவ ஸநகாத்யை: த்யாது மத்யந்த தூரம் தவ பரிஜந பாவம் காமயே காம வ்ருத்த: || 47
- அபாரத ஸஹஸ்ர பராஜநம் ப்ரதிதம் பீம பவார்ண வோதரே |
அகதிம் ஸரணுகதம் ஹரே க்ருபயா கேவல மாத்ம ஸாத் குரு ! 48
- அவிவேக கநாந்த நிவ்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்க வர்ஷிணி |
பகவத் பவ துர்த்திநே பத: ஸ்கலிதம் மாமவலோகய அஃபுத ! 49
- நம்ருஷா பரமார்த்தமேவ மே ஸ்ருணு விஜ்ஞாபந மேக மக்தாத: |
யதிமே ந தயிஷ்யஸே தத: தயநீயஸ் தவ நாத துர்பை || 50
- ததஹம் த்வக்ருதே ந நாதவாத் மக்ருதே த்வம் தயநீயவாத் நச |
விதி நிஃமிதம் ஏததந்வயம் பகவந் பாலய மாஸ்ம ஜ்ஹப: || 51
- வபூரதிஷு யோபி கோபிவா குணதோஸாநி யதா ததா வித: |
ததஹம் தவ பாத பத்மயோ: அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித: || 52
- மம நாத யதஸ்தி யோ ஸம்யஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ |
நியத ஸ்வமிதிப்ரபுத்ததீ: அதவா கிந்து ஸமர்ப்பயாமி தே || 53
- அவபேபிதவாத் இமாம் யதா மயி நித்யாம் பவநீயதாம் ஸ்வயம் |
க்ருபயைததநத்ய போக்யதாம் பகவந் பக்திமயி ப்ரயச்ச மே || 54
- தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸஸ்கிதாம் பவநேஷ்வ ஸ்வமி கிட ஜந்ம மே |
இதார வஸதேஷு மாஸ்மபூத் அபி மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநா || 55

सकृत्स्वदाकारविलोकनाशया तृणीकृतानुत्तम भुक्तिभुक्तिभिः ।

महात्मभिर्मा मवलोक्यतां नय क्षणेऽपि ते यद्विरहोऽतिदुस्सहः ॥ ५६ ॥

नदेहं न प्राणाश्च च सुखमशेषाभिलषितं नचात्मानं नान्यत्किमपि तव शेषत्वविमवात् ।
बहिर्भूतं नाथ ! क्षणमपि सहे यातु शतधा विनाशं तत्सत्यं मधुमथन ! विज्ञापनमिदम् ॥ ५७ ॥

दुरन्तस्या नादेरपरिहरणीयस्य महतो निहीनाचारोऽहं नृपशुरशुभया स्पदमपि ।
दयासिन्धो ! बन्धो ! निरवधिक वात्सल्य जलधे ! तव स्मारं स्मारं गुणगण मितिच्छामि गतभीः ॥ ५८ ॥

अनिच्छन्नप्येवं यदि पुनरितीच्छन्निव रजस्तमश्छन्नश्छन्नुत्तुतिवचनमङ्गीमरचयम् ।

तथापीत्यं रूपं वचनवलम्ब्यापि कृपया त्वमेवैवं भूतं धरणिधर ! मे शिक्षयमनः ॥ ५९ ॥

पिता त्वं माता त्वं दयिततनयस्त्वं प्रियसुहृत् त्वमेव त्वं मित्रं गुरुरसि गतिश्चासि जगताम् ।
त्वदीयस्त्वदुभृत्यस्तव परिजनस्त्वद्गतिरहं प्रपन्नश्चैवं सत्यमहमपि तवैवासि हि भरः ॥ ६० ॥

जनित्वाऽहं वंशे महति जगति ख्यातयशसां शुचीनां युक्तानां गुणपुरुषतत्त्वस्थितिविदाम् ।
निसर्गादेव त्वच्चरणकमलैकान्त मनसां अधोधः पापात्मा शरणद ! निमज्जामि तमसि ॥ ६१ ॥

अमर्यादः क्षुद्रश्चलमति स्वयाप्रसवभूः कृतघ्नो दुर्मानो स्मरपरवशो वञ्चानपरः ।

नृशंसः पापिष्ठः कथमहमितो दुःखजलधेः अपारादुत्तीर्णस्तव परिचरेयं चरणयोः ॥ ६२ ॥

रघुवर ! यदभूस्त्वं तादृशो वायसस्य प्रणत इति दयालुर्यच्च चैद्यस्य कृष्ण ! ।

प्रतिभव मपराद्घुर्मुग्ध ! सायुज्यदोभूः वद किमदमागस्तस्य तेऽस्ति क्षमायाः ॥ ६३ ॥

ननु प्रपन्नस्सकृदेव नाथ ! तवाहमस्मीति च याचमानः ।

तवानुकम्प्यः स्मरतः प्रतिज्ञां मदेकवर्जं किमिदं व्रतं ते ॥ ६४ ॥

अकृत्रिमत्वच्चरणारविन्द प्रेमप्रकर्षावति मात्मवन्तम् ।

पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्दृत्तमचिन्तयित्वा ॥ ६५ ॥

यत्पदाम्भोरुह ध्यानविध्वस्ताशेषकल्मषः ।

वस्तुतामुपयातोऽहं यामुनेयं नमामि तम् ॥

॥ इति त्लोत्ररत्न समाप्तम् ॥

- ஸக்ருத் த்வநாகார விஸோக நாமயா த்ருணிக்ருதாதுத்தம புக்தி முக்திரி; |
மஹாத்மயிர் மாய் அவஸோக்யதாம் நய ஷுணேயி தே யத் விரதோ அதிதுஸ்ஸஹா; || 56
- நதேஹம் நப்ரணூத் நச ஸுகம் அசேஷாயிலஷிதம்
நசாத்மாதம் நாத்யத் கிமயி தவ சேஷத்வ விபவாத் |
பஹிர்யுதம் நாத ஷுணமயி ஸஹேயாது சதநா
விநாஸம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபனமிதம் || 57
- துரந்தஸ்யா நாதே பரிஹாணீயஸ்ய மஹத;
நிஹிநா சாரோஹம் த்ருபகர் அகபஸ்யாஸ்பதமயி |
நயானிந்தோ பந்தோ நிர்வதிக வாத்ஸஸ்ய ஜலதே
தவ ஸமாரம் ஸமாரம் குணகண மிதிச்சாமி கதபி; || 58
- அநிச்சந்தப்யேவம் யதிபுநிதிச்சத் நிவ ரஜ;
தமச்சந்தச் சத்மஸ்துதி வசந பங்கிரசயம் |
நதாபீத்தம் ரூபம் வசந மவஸம்ப்யாபி க்ருபயா
த்வமேவைவம் பூதம் தானிதா மே நிக்ஷய மத; | 59
- பிதாத்வம் மாதாத்வம் தயித நயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத் த்வமேவ
த்வம் மிதாம் குருளீ கநிஸ்ஸானி ஜகதாம் |
த்வநீய; த்வத்ப்ருத்ய; தவ பரிஜந; த்வத்கநிரஹம்
ப்ரபந்தஸ்சைவம் ஸத்யஹமயி தவைவாஸ்யிஹி பர; || 60
- ஜநித்வாஹம் வம்ஸே மஹதி ஜகதி க்யாத யஸஸாம்
கசீநாம் யுத்தாநாம் குணபுருஷ தத்வஸ்திதி விதாம் |
நிஸர்க்காதேவ த்வச்சரண கமஸைகந்த மநஸாம்
அதேதத: பரபாத்மா சரணத நிமஜ்ஜாமி தமஸி. || 61
- அமர்யாத: ஷுந்தாஸ் சஸமதி ரஸையாப்ரஸவபூ;
க்ருதக்தோ துர்மாதீ ஸமாபரவஸோ வந்சநபர: த்ருஸம்ஸ; பரபிஷ்ட; |
கதமஹமிதோ துக்க ஜலதே;
அபாராதுத்திர்ணஸ்தவ பரிசரேயம் சரணயே; || 62
- ரகுவா யதபூஸ்த்வம் தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய
ப்ரணத இதி தயாநூ; யச்ச சையஸ்ய க்ருஷ்ண! |
ப்ரதிபவ மபாத் துர்முக்க ஸாயஜ்யதோபூ;
வத கிமபதமாக: தஸ்ய தேஸ்தி ஷுமாயா; || 63
- நது ப்ரபந்தஸ்க்ருதேவ நாத தவாஹமஸ்யிதிச யாசமா ந; |
நவாதுகம்ப்ய: ஸமாத: ப்ரதிஜ்ஞாம் மதேக வர்ஜம் கிமிதம் வ்ரதந்தே || 64
- அக்ருத்ரிம த்வச் சரணாவிந்த ப்ரமே ப்ரகர்ஷாவதில் ஆத்மவந்தம் |
பிதாமஹம் நாதமுதிம் விஸோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா || 65
- யத் பதாய்போருஹ த்யாத வித்வஸ்த அசேஷ கஸ்தமஷ: |
வஸ்துதா ரூபயாதோஹம் யாமுதேயம் நமாமிதம் ||
- (க்தோந்ர ரத்நம் ஸாப்தம்)

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ धाटीपञ्चकम् ॥

ஸ்ரீமதே: ராமாநுஜாயநம:

தா டி ப ஞ் ச க ம்

पाषण्डदुमषण्ड दावदहनः चार्वाकशैलाशनिः बौद्धध्वान्तरिरासवासरपतिः जैनेभ कण्ठीरभः ।
मायावादि भुजङ्गभङ्गगारुडः त्रैविद्यचूडामणिः श्रीरङ्गेशजयपञ्चजो विजयते रामानुजोऽपं मुनिः ॥ १ ॥

பாஷண்ட துமஷண்ட தாவதஹ: சர்வாக கைலாசநி:
மெயத்ததவாததநிராவாணரபதி: ஐஷ்டேபகண்டரப: ।
மாயாவாதி பஜங்கபங்ககரூட: தரைவீத்யதடாமணி:
ஸ்ரீரங்கேச ஜயதவஜே ஷீஜயதே ராமாநுஜேரயம் முநி: ॥ 1 ॥

पाषण्डषण्डगिरि खण्डनवज्रदण्डाः प्रच्छन्नबौद्धमकरालयमन्थ दण्डाः ।
वेदान्तसारं सुखदर्शनदीपदण्डाः रामानुजस्य त्रिलसन्ति मुनेस्त्रिदण्डाः ॥ २ ॥

பாஷண்டஷண்டகிரிகண்ட நவஜ்ரதண்டா: ப்ரச்சந்த்ர மெயத்த மகராலய மந்த தண்டா: ।
வேதாந்த வரணாகதநிர த்பதண்டா: ராமாநுஜேரய ஷீஜயதே முநேகந்திரதண்டா: ॥ 2 ॥

चारित्रोद्धारदण्डं चतुरनयपथालंक्रिया केतुदण्डं सद्विद्यादीपदण्डं सकलकलिकथासंहृष्टेः कालदण्डम् ।
त्रय्यन्तालम्बदण्डं त्रिभुवनविजयच्छत्रसौवर्णदण्डं दत्तेरामानुजायः प्रतिकथक.शिरोवैज्रदण्डं त्रिदण्डम् ॥

சாரித்ரோத்தர தண்டம் சதுர நயபதாலங்க்ரியா கேதுதண்டம்
சதவீத்யாதீபதண்டம் சகலகலிகதாசஹ்ஸ்தே: காலதண்டம் ।
தரய்யந்தாலம்பதண்டம் த்ரிபுவன விஜயச்சத்ர சௌவரணதண்டம்
தததே ராமாநுஜேரய: ப்ரதிகதகரிசிராவஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம் ॥ 3 ॥

त्रय्या माङ्गल्यसूत्रं त्रियुगपदयुगारोहणालम्बसूत्रं सद्विद्यादीपसूत्रं सकलकलिकथासंहृष्टेः कालसूत्रम् ।
प्रज्ञासूत्रं बुधानां प्रशमधनमनः फणिनीनालसूत्रं रक्षासूत्रं मुनीनां जयतु यतिपतेः वक्षसि ब्रह्मसूत्रम् ॥

தாய்யமாங்கல்யசூத்ரம் த்ரியுகபதயுகாரோஹணாலம்ப ஸதீத்ரம்
சதவீத்யாதீபஸதீத்ரம் சகலகலிகதாசஹ்ஸ்தே: காலஸதீத்ரம் ।
ப்ரஜ்ஞாஸதீத்ரம் ப்ரஸமதநமந: பக்ஷித்: நாவஸதீத்ரம்
வக்ஷஸதீத்ரம் முநீநாம் ஜயதி: யதீபதே: வக்ஷசி: ப்ரஹ்மஸதீத்ரம் ॥ 4 ॥

पाषण्डसागरमहाबन्धबामुखाग्निः श्रीरङ्गराज चणाम्बुजमूलदासः ।
श्रीविष्णुलोकमणिमण्डप मार्गदायी समानुजो विजयते यतिराजराजः ॥ ५ ॥

பாஷண்டஸாகரமஹாபந்நபாமுக்ஷாग्னி: ஸ்ரீரங்கராஜ சணாம்புஜமூலதாச: ।
ஸ்ரீ ஷிஷ்ணுலோக மணிமண்டப மர்க்கதயீ ராமாநுஜே ஷீஜயதே யதிராஜராஜ: ॥ 5 ॥

॥ इति धाटी पञ्चकम् ॥
தா டி ப ஞ் ச க ம் ஸமர்ப்தம்
॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

ஸ்ரீ :
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி

தலியன்கள்

முன்ன வினையகல மூங்கிற குடியமுதன்
பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும்—என்னுடைய
சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலந்தார்க்
கெள்ளக் கடவுடையேன் யான்.

நயந்தரு பேரின்ப மெல்லாம் பழுதென்று நண்ணினர்பால்
சயந்தரு கீர்த்தி இராமாநுசமுனி தாளிணைமேல்
உயர்ந்தருணத்தத் திருவரங்கத்தமு தோங்குமன்பால்
இயம்பும் கலித்துறை யந்தாதியோத இசை நெஞ்சமே.

சொல்லின் தொகைகொண்டு உளதடிப்போதுக்குத் தொண்டுசெய்யும்
நல்லன்ப ரேத்துமுன் நாமமெல்லாம் என்றன் நாவின்னுள்ளே
அல்லும்பகலும் அமரும்படி நல்கு அறுசமயம்
வெல்லும் பரம! இராமாநுச! இதென் விண்ணப்பமே.

ஸகலசால்தரலரமான பெரியதிருமந்திரத்தின் உள்ளுறை பொருளாகவும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களின் லாரமாகவும், ஸ்ரீமதுர கவிகளின் பாசுரத்தாலும் அருஷ்டானத்தாலும் விளங்குவதாயும், நம் பூர்வாசார்யர்களின் உபதேசங்களாலே அறியத்தக்கதாகும் நம் அனைவர்க்கும் அவச்யம் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியதாயுமுள்ள பரம ரஹஸ்யார்த்தம் 'சரமபர்வநிஷ்டை' எனப்படும். இதுவாவது ஆசார்யனையொழியத் தேவுமற்றறியேன் என்றிருக்கை. இஃதிருக்கும்படியைத் திருவரங்கத் தமுதனார்க்கு எம்பெருமானார் தம் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே கூரத்தாழ்தான் திருவடிகளில் இவரை யாசர்யிப்பித்து அவர் மூலம் உபதேசித்தருளினார். அப்படி அறிந்த சரியபொருளை விடாமல் சிந்தித்தும் எம்பெருமானார் திருவடிகளை இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டும் இருந்த இவருக்குத் தமது பக்திக் குப் போக்குவிடாகப் பாசுரமிட்டுப் பேசவேண்டியிருந்ததாலும், சரமபர்வநிஷ்டையே சீரியது என்னுமதை யாவரும் அறிந்து வாழ்ச்சி பெறவேண்டும் என்ற க்ருபாமூலமான கருத்தினாலும், ஆசார்யாபிமான நிஷ்டர்க்கு அறிந்துகொள்ளத்தக்க அர்த்தங்களையெல்லாம் இந்தப்ரபந்தத்தின் மூலம் வெளியிடுகிறார்.

“எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையவர்களுக்கு லாவிதிரிபோல இது நித்யாநு ஸந்தேய விஷயமாகவேணும்” என்றுப்பாட்டுதோறும் இராமாநுசன் திருநாமத்தை வைத்து நூற் றெட்டுப்பாட்டாக அருளிச்செய்துள்ளப்பட்ட இத்தை ப்ரபந்தநல்லாவிதிரி என்பர் நம் ஆசார்யர்கள்.

மணவாளமாமுனிகள் இந்த நூற்றந்தாதிக்குச் அருளிச்செய்துள்ள உரையைத்தழுவிய கருத்துரைபுடன் பாசுரங்களை அநுபவிக்கலாம் மேலே.

*பூமன்னுமாது பொருந்தியமார்பன் *புகழ்மலிந்த
பாமன்னுமாறன் அடிபணிக் துய்ந்தவன் *பல்கலையோர்
தாம்மன்ன வந்த விராமானுசன் சரணரவிந்தம்
நாம்மன்னிவாழ *நெஞ்சே சொல்லுவோமவன் நாம்மங்களே.

1

திருவாழ்மாற்பனை எம்பெருமானுடைய புகழைப் பாடும் நம்மழ்வாருடைய
திருவடிகளைப்பற்றி உஜ்ஜீவனம் பெற்ற எம்பெருமானார் திருவடிகளே பரமப்ராப்யம் (விரும்பி
அடையத்தகுந்தவை) என்று அத்திருவடிகளில் பொருந்தி வாழும்படியாக அவர் திருநாமம்
களைக் கீர்த்தனம் பண்ணுவோம் என்று தம் திருவுள்ளத்தை அழைக்கிறார்.

*கள்ளார்பொழில் தெள்ளரங்கள் *கமலப்பதங்கள் நெஞ்சில்
கொள்ளாமனிசரைநீங்கி *சூறையல்பிராணபீழ்
விள்ளாதவன்பள் இராமானுசன் மிக்கசீமைல்லால்
உள்ளாதென்னெஞ்சு *ஒன்றறியே னெனக்குற்றபேரியல்வே.

2

திருவரங்கள் திருவடிகளை நெஞ்சில் கொள்ளாதவரை விட்டொழித்து, திருமங்கை
யாழ்வார் திருவடிகளில் விஞ்சிய அன்புடைய எம்பெருமானாரின் (தாழ்ந்தவரிடமும் ஒன்றிக்
கலக்கும்) சிலருணம் தவிர என் நெஞ்சு வேறு எதையும் நினைக்காதபடி பாங்காயிற்று.
இந்த நம்பயனுக்கு ஒரு விரகம் அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

பேரியல்நெஞ்சே! அடிபணிக்நேனுள்ளை *பேய்ப்பிறவிப்
பூரியரோடுள்ள சுற்றம்புலர்த்தி* பொருவரும்சீர்
ஆரியன்செம்மை மிராமா நுசமுளிக்கன்புசெய்யும்
சீரியபேறுடையார் *அடிக்கீழெள்ளைச் சேர்த்ததற்கே.

3

அரக்கரசரர் இயல்புடைய தாழ்ந்தவர்களுடன் உறவாடியிருந்த என்னை அந்த உறவை
பறுத்து, குணபூர்ணரான எம்பெருமானாரின் திருவடிகள்மத்திலே ஊன்றியுள்ள (கூரத்தாழ்
வான் போன்ற) பூழ்யர்களுடைய அடிக்கீழ்த் தம்மைச் சேர்த்ததற்காகத் தமது
திருவுள்ளத்தைப் போற்றி வணங்கவும் செய்கிறார்.

என்னைப்புனியில் ஒருபொருளாக்கி *மருள்சுரந்த
முன்னைப்பழவினை வேறுறுத்து *ஊழிமுதல்வையே
பன்னப்பணித்த விராமா நுசன் பரன் பாதமும் என்
சென்னித்தரிக்கவைத்தான் *எனக்கேதும்சிதைவில்லையே.

4

'மீண்டும் பழைய வாஸனையால் நெஞ்சு நழுவி முன்நிலைக்கே கொண்டு போனால் உமது
நீஷ்டை பாழ்படுமே' என்று சிலர் கேட்க, 'உலகுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணான எம்பெருமானை
யாவரும் உள்ளபடி அறியும்படித் தமது ஸ்ரீஸூத்திகளால் விளக்கமுறச் செய்யும் எம்பெருமா
னாரின் கீர்த்நெறுகமான அருளுக்கு ஆளான பின் எனக்கு ஒரு கேடும் வராது' என்கிறார்.

எனக்குற்றசெல்வம் இராமா நுசனென்று *இசையகில்லா
மனக்குற்றமாந்தர் பழிக்கில்புகழ் *அவன்மன்னியசீர்
தனக்குற்றவன்பர் அவன் திருநாமங்கள்சாற்றும் என்பா
வினக்குற்றம் காணகில்லார் *பத்தியெய்ந்தவியல்விதென்றே.

5

நமக்கு வகுத்தசேஷி (ஸ்வாமி):எம்பெருமானாரே என்று இசையாத துஷ்டஸ்வபாவமுள்
ளார் என் பேச்சை இகழ்வரேல் அதுவே புகழ்ச்சியாகும். உடையவரிடம் அன்பு பூண்ட
மஹான்கள் இந்தப்ரபந்தம் பத்தியின் விளைவால் பாடிய தென்று திருவுள்ளம் பற்றி, என்
சொல்லில் குற்றமிருந்தாலும் காணமாட்டார்கள்.

இயலும்பொருளு மிசையத்தொடுத்து *என்கவிசைகள்பால்
மயல்கொண்டுவாழ்த்து மிராமா நுசனை *மதியின்மையால்
பயிலும்கவிகளில் பத்தியில்லாத வென்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றனர் * அவன்தன்பெருநீர்த்திமொழிந்திடவே.

6

இன்கவீபாடும் பரமகவிகள் தங்கள் பக்திக்குப் போக்கு வீடாகப் பொருத்தமாகப்பாடித்
துதிக்கும் இராமாநுன் பெரும்புகழைப் பாட அன்பொன்றுமில்லாத என்பாவிநெஞ்சால்
முயல்கின்றேன். இதனில் மிக்கோர் அயர்வுண்டோ?

**மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் *வஞ்சமுக்குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நம்சூரத்தாழ்வான்சரண் கூடியபின்*
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடி அல்லா
வழியைக்கடத்தல் *எனக்கினியாதும் வருத்தமன்றே.

7

தம் அயோக்யதை (தகுதியின்மை) யைக்கண்டு மீளவேண்டா; எல்லா நற்குணங்களுக்கு
இருப்பிடமானவரும், வாக்குக்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் புகழானருமான சூரத்தாழ்வான்
திருவடிஸம்பந்தமாகிற பலமீருக்கையில் எம்பெருமானாகுடைய குணங்களைப்பாடி வாழ்ச்சி
பெறுவதில் ச்ரமமேதுமில்லை என்று பாடுவதில் ப்ரவ்ருத்தி அடைகிறார்.

எம்பெருமானார் திருநாமங்களைப்பாடுவோம் என்று திருவுள்ளதை அழைத்தார் முதலில்
அவருடைய சிலகுணமன்றி வேறு அறியாமைக்காகத் தம் நெஞ்சைக் கொண்டாடினார் மேலே;
அந்தவுபகாரத்துக்காக அந்நெஞ்சை வணங்கினார் அதற்கடுத்து; நெஞ்சு நிலை நிற்காவிடில்
செய்வதென்? என்று சங்கை பிறக்க, எம்பெருமானார் க்ருபையிருக்க பயமென்? என்று
தேறினார்; தம்பாடல்களில் குறைகண்டு இராமாநுசனடியில் அன்பில்லாதார் நீர்திப்பரே
என்றெண்ணி, அன்புள்ளவர் 'இவன் அன்பினால் சொன்னது' என்று கொண்டாடுவர் என்று
ஸமாதர்ஸமடைந்தார்; மேலும் உடையவரைத் துதிபாடத் தமக்குத் தகுதியில்லை என்று
பயந்து, சூரத்தாழ்வான் திருவடிஸம்பந்த பலத்தால் கூடும் என்று ஸமாஹிதராகி துதி
செய்யப்புகுகிறார் மேல்.

வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற *எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின்
குருத்தின்பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும்கூட்டி *ஒன்றத்
திரித்தன் றெரித்த திருவிளக்கைத் தன் திருவுள்ளத்தே
இருத்தும் பரமன் *இராமானுசனெம் மிறையவளே.

8

சப்தாதி விஷயங்கள்பற்றிய அஜ்ஞானமாகிற புறவிருளைப்போக்கி வேதத்தில் பொதிந்து
கிடக்கும் சிறந்த அர்த்தங்களை செஞ்சொற் கவிகளால் ப்ரகாசிக்கச் செய்த பொய்கைப்பிரானை
ஸதா நெஞ்சில் நினைக்கும் எம்பெருமானாரே தம்மையாளவந்த ஸ்வாமி என்கிறார்,

இறைவனைக்காணு மிதயத்திருள்கெட *ஞானமென்றும்
நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடித் தான்கள் *நெஞ்சத்து
உறையவைத்தானு மிராமாநுசன் புகழோதும் நல்லோர்
மறையினைக்காத்து *இந்தமண்ணைகத்தே மன்னவைப்பவரே.

9

ஸர்வஸ்வாமியான எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்குடலாக இதயத்துள்ள அஜ்ஞான
இருளைப்போக்கும் வகையில் ஞானமாகிற விளைக்கை ஏற்றித்தந்த பூதத்தாழ்வார் திருவடி
களைத்தம் திருவுள்ளத்தில் ஸதா வைத்தநுபவிக்கும் உடையவர் திவ்ய குணங்களைச் சொல்லிக்
கொண்டிருப்பவரே இந்த உலகத்தில் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபகர்கள் என்கிறார்,

மன்னியபேரீருள்மாண்டபின் *கோவலுள்ளமாமலரான்
தன்னொடுமாயனைக் கண்டமைகாட்டும் *தமிழ்த்தலைவன்
பொன்னடிபோற்று மிராமா நுசந் கன்புழுண்டவர்தான்
சென்னியிலிருடும் *திருவுடையா ரென்றும்சீரியரே

10

இப்படி பொய்கையாராலும் பூதத்தாராலும் ஏற்றப்பட்ட திருவிளக்கொளியாலே
இலுவரை நிலைத்துநின்ற அஜ்ஞானவிருள் ஒழிந்தபின், "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி
கண்டேன்" என்று தாம் திருக்கோவலுராயனைக் கண்டமையைக் கூறும் பேயாழ்வார்
திருவடிகளைப் போற்றும் இராமா நுசன் திறத்தில் பக்தியுத்தர்களை அடிபணியுமவர் என்றும்
சிறந்தவர்கள் என்கிறார்.

சீரியநான்மறைச் செம்பொருள் *செந்தமிழாலளித்த
பாரியலும்புகழ்ப் பான்பெருமாள் *சரணம்பதுமத்
தாரியல்சென்னி இராமா நுசன்தன்னைச் சார்ந்தவர்தம்
காரியவன்மை *என்னுலசொல்லொணுதிக்கடலிடத்தே

11

வேதங்களில் தெளிந்த பொருளான எம்பெருமானின் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை இன்
தமிழ்ப்பாக்களால் நமக்கு அருளும் திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளைச் சிரோபூஷணமாக அணிந்
துள்ள எம்பெருமானாரை இவ்வுலகில் ஆசீர்யிக்கப் பெற்றவர் கார்யவைவகூணயத்தை
(சிறப்பை) என்னுல் பேசித்தலைக்கட்ட முடியாதென்கிறார்.

இடங்கொண்டகீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன் இணையடிப்போது
அடங்குமியதயத்தி ராமா நுசன் *அம்பொற்பாதமென்றும்,
கடங்கொண்டிறைஞ்சும் திருமுனிவர்க் கன்றிக் காதல்செய்யாத்
திடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே *அடியேன் அன்புசெய்வதுவே.

12

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான திருமழிசைப்பிரானுடைய திருவடிகளுக்கு இருப்பிட
மரண திருவுள்ளத்தையுடைய எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருப்பாரையொழிய
மற்றவரிடம் ஸ்நேஹமில்லாத உறுதிகொண்ட ஞானிகளிடமே அடியேன் பக்தியுடையவரு
வேன் என்கிறார்.

செய்யும் பசுந்துளவத் தொழில்மாணியும் *செந்தமிழில்
பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாணியும் *பேராத சீரரங்கத்து
ஐயன் கழற்கணியும் பரன் தானளி ஆதரியா
மெய்யன் *இராமா நுசன் சரணாகதி வேறெனக்கே.

13

தம் கையால் புனையப்பட்ட பசுமையுடைய துளளி, புஷ்பம் இவைகளாலான மாலைகளை
யும் இன்தமிழ்ப்பாமாலைகளையும் கல்யாணகுணபூர்ணான நம்பெருமாள் திருவடிகளில்
சாத்தும் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார் திருவடிகளையொழிந்த மற்றதை ஆதரியாத எம்பெரு
மானார். திருவடிகளே தமக்குப் பரமப்ராப்யமென்கிறார்.

கதிக்குப்பதறி *வெங்காளமும் கல்லும் கடலுமெல்லாம்
கொதிக்கத்தவஞ்செய்யும் கொள்கையற்றேன் *கொல்லிகாவலன்சொல்
பதிக்கும்கலைக்கவி பாடும் பெரியவர் பாதங்களே
துதிக்கும்பரமன் *இராமா நுச னென்னைச்சோர்விலனே.

14

*பூருவசேகரப்பெருமானுடைய திவ்யஸூத்திகளைப் பாடுமவர்களை ஏத்தும் எம்பெரு
மானார் (என் னெஞ்சில்) எப்போதும் பிரியாமல் இருப்பதால், புறஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்
காகச் சீரம்ஸர்த்தமான தவத்தை (பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குனித்தும் ஐந்துநெருப்
பிடையேநிற்கவும்....3ம் திரு. 76) மேற்கொள்ளும் தன்மையொழியப் பெற்றேனென்கிறார்.

சோராதகாதல் பெருஞ்சுழிப்பால் *தொல்லமாலை ஒன்றும்
பாராது அவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பிடும் *பான்மையன்தான்
பேராதவுள்ளத் திராமா நுசுந்தன் பிறங்கியசீர்
சாராமனிசரைச் சேரேன் *எனக்கென்னதாழ்வினியே?

15

என்றும் மங்காமல் பொங்கும் பரிவாவே நிய்வல்துவான எம்பெருமானின்
வ்வுருபத்தை மறந்து அவனுக்கு ரொஷ்யாக மங்களாசாஸனம் பண்ணும் (பல்லாண்டுபாடும்)
பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் ஊன்றிய மனத்தினரான எம்பெருமானின் கல்யாணகுணங்களை
ஏத்தாத மனிசரை அணுகமாட்டேன். எனக்கேலினியென்குறை என்கிறார்.

**தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து *தலமுழுதும்கலியே
ஆள்கின்றநாளன்வந்து அளித்தவன் காண்மின் *அரங்கர்மெளலி
குழ்கின்றமாலையைச் சூடிக்கொடுத்தவன் தொல்லருளால்,
வாழ்கின்ற வள்ளல் *இராமா நுசுன்னும் மாமுனியே.

16

உடையவர்பக்கல் ப்ரவணராயிருக்கும் பெருமையைத் தாம் பெற்றதை நினைந்து
மகிழும் இவர், யாவரும் அப்படியே ப்ரவணராயிருக்கைக்கு உறுப்பாக, பகவத்வல்லபையாய்
அரங்கன் திருமுடியையாலங்கரிக்கும் மாலையை சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய அருளுக்குப்
பாத்ரமாய் வாழும் எம்பெருமானார் இவ்வுலகத்தவர்க்கு குத்தருஷ்டிகளாவே இழிவுற்ற ச்ருதி
களைத் தம் ஸ்ரீஸூக்திகளால் ரக்ஷித்துத் தந்த மஹோபகாரத்தையருளிச் செய்கிறார்.

முனியார் துயரங்கள்முந்திலும் *இன்பங்கள் மொய்த்திடினும்
கனியார்மனம் கண்ணமங்கைநின்றுளை *கலைபரவும்
தனியானையைத் தண்டமிழ்செய்தநீலன் தனக்கு உலகில்
இனியானை *எங்களிர்ராமா நுசனை வந்தெய்தினரே.

17

இப்படி எம்பெருமானார் செய்த உபகாரத்தைக் கேட்டு அவரை ஆச்ரயிக்க ருசி பிறந்த
வர்கள், 'அப்படி ஆச்ரயித்தாலும் ஸுக துக்கங்களின் பலனான இன்பம் துன்பம் இவை
களால் கலக்கம் வரில் செய்வதென்?' என்று கேட்க, ஸகை சால்த்ரப்ரதிபாத்யாயனும் மத்த
கஜம் போல் திருக்கண்ணமங்கையில் ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமானை "நிந்தனுக்கும் குறிப்
பாகில் கற்கலாம் கலியின் பொருள்" என்று அவனிடமே சொல்லக்கூடிய பெருமையுடைத்
தான இன்தமிழ்ப்பாக்களால் பாடும் திருமங்கையாழ்வார் பக்கல் மாறாத காதலுற்ற எம்பெரு
மானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட கலக்கமே வராதென்கிறார்.

எய்தற்கரியமறைகளை *ஆயிரம்இன்தமிழால்
செய்தற் குலகில்வரும் சடகோபனை *சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கிசையும் பெரியவர்கீரை உயிர்களைவ்வாம்
உய்தற்குதவும் *இராமா நுசன் எம்முறுதுணையே.

18

கற்றுத்தலைக்கட்டமுடியாமல் பரந்திருக்கிற வேதங்களின் உட்பொருளை (மீக்கருக்க
மாகவோ, வெகு விரிவாகவோ அல்லாமல்) ஆயிரம் இன்தமிழ்ப் பாசுரங்களினால் அருளிச்
செய்வதற்கென்று இவ்வுலகில் வந்து அவதரித்த சடகோப முனிவனை (நம்மாழ்வாரை) தம்
நெஞ்சிலே ஸதா த்யானிக்கும் மதுரகவியாழ்வாருடைய ஓப்பற்ற நீஷ்டையை எல்லாவுயிர்களு
மறிந்து உய்யும் பொருட்டுப் ப்ரகாசப்படுத்தும் இராமா நுசனை எனக்கு ஆனதுணை என்கிறார்

உறுபெருஞ்செல்வமும் தந்தையும்தாயும் *உயர்குருவும்
வெறிதரு பூமகள்நாதனும் *மாறன்விளங்கியசீர்
நெறிதரும் செந்தமிழாரணமேயென்று இந்நீணிலத்தோர்
அறிதரநின்ற *இராமா நுசன் எனக்காரமுதே.

19

ஐச்வர்யம், தந்தை, தாய், குரு, எம்பெருமான், எல்லாமும் தமக்கு நம்மாழ்வாருளிச்
செய்த தமிழ்வேதமே என்று இவ்வுலகத்தாரறிய நிலிநின்ற எம்பெருமானார் எனக்கு நிரூப
போக்யனென்கிறார்.

ஆர்ப்பொழிற் தென்குருகைப்பிரான் *அமுதத்திருவாய்
 ஈரத்தமிழின் இசையுணர்ந்தோர்கட்கு *இனியவர்தம்
 சீரைப்பயிற்றுய்யும் சீலங்கொள்நாதமுனியை நெஞ்சால்
 வாரிப்பருகும் *இராமா நுசன் எள்ளன்மாநிதியே.

20

நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த ஈரச்சொல்லான திருவாய்மொழியை இசையோடு கற்றவர்களுக்கு ஸுஹருத்துக்களாயுள்ளவர்கள் பெருமையறிந்து போற்றும் நாதமுனியை தம் நெஞ்சில் வைத்துப் பராவன்யத்துடன் போற்றும் எம்பெருமானார் தமக்குப் பரம தாமென்கிறார்.

நிதியைப்பொழியும் முகிலென்று *நீசர்தம் வாசல்பற்றித்
 துதிகற்றுலகில் துவள்கின்றிலேனினி *தூய்நெறியேர்
 எதிகட்கிறைவன் யமுனைத்துறைவன் இணையடியாம்
 கதிபெற்றுடைய *இராமா நுசன்எள்ளக்காத்தளனே.

21

யதீந்த்ரரான யமுனைத்துறைவனுடைய (ஆளவந்தாருடைய) திருவடிகளாகிற பரமப் பராயத்தைப் பெற்று உடையவரான ஸ்வாமி என்னரை கழித்தருளினார். ஆகையால் கீழ்க்கண்ட வாசல்களிலே நின்று அவர்களை உதாரர்களென்று துதிக்கமாட்டேன் என்கிறார்.

கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும் *கனலும் முக்கண்
 மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு *மூவுலகும்
 பூத்தவளையென்று போற்றிட வாணன்பிழைபொறுத்த
 தீர்த்தளையேத்தும் *இராமா நுசன்எள்ளன்சேமவைப்பே.

22

கார்த்திகேயனும், கஜாநகனும், முக்கண்மூர்த்தியும், தூர்க்கையும், ஜுவரதேவியும், கண்ணனை எதிரிடமாட்டாமல் புறங்காட்டியோடி பின்பு அவன் வைபவமறிந்து துதிக்க, அவர்களுக்காக பாணஸூரனின் அபராதத்தைப் பொறுத்த தூயவனான ஸர்வேசுவரனை ஏத்தும் எம்பெருமானார் தமக்கு ஆபத்தாம் என்கிறார்.

வைப்பாய வான்பொருளென்று *நல்லன்பர்மனத்தகத்தே
 எப்போதும் வைக்கும்இராமா நுசனை *இருநிலத்தில்
 ஒப்பாரிலாத உறுவியையென் வஞ்சநெஞ்சில்வைத்து
 முப்போதும்வாழ்த்துவன் *என்னுமிது அவன்மொழுகழக்கே?

23

குற்றமற்றவரான பக்தர்கள் எம்பெருமானார் தமக்கு ஆபத்தாகாமான பரமதாம் என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துப்போற்றும் இராமாநுசனை மஹாபாபியான நான் என்கள்ள மனத்தில் வைத்துப் போற்ற நின்று. இது அவருடைய பெருங்கீர்த்திக்கு இழுக்கு விளையுமோ? என்கிறார்.

மொய்த்தவெந்தீவினியால் பல்லுடல்தொறும்முத்து *அதனால்
 எய்த்தொழிந்தேன் முனளான்களெல்லாம் *இன்று கண்டுயர்ந்தேன்
 பொய்த்தவம்போற்றும்புலிச்சமயங்கள்நிலத்தவியக்
 கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து *இராமா நுசனென்னும்கார்தன்ளையே.

24

“ஒப்பாரிலாத உறுவியையென்” என்று சொல்லிக்கொண்ட உமக்கு எம்பெருமானாரை மூப்போதும் வாழ்த்துகை எப்படிக்கூடிற்று? என்று கேட்டவருக்குப் பதிலளிக்கிறார். முன்பு மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து, கிழத்தனம் வரும்வரை கர்மபலனை அநுபவித்து இளைத்தேன். இன்று பல புலிச்சமயங்களை (நீசமானவை) வேறுபடுத்த மெய்ஞான விளக்கான எம்பெருமானாரென்ற காளமேகத்தை ஸேவித்ததனால் பெருமைபெற்றேன் என்கிறார்.

காரேய்கருணை இராமாநுச! *இக்கடலிடத்தில்
ஆரேயறிபவர் நின்னருளித்தன்மை? *அல்லலுக்கு
நேரேஉறைவிடம் நான் வந்து நீயென்னை உய்த்தபின் உள்
சீரே உயிர்க்குயிராய் *அடியேற்கின்று தித்திக்குமே.

25

உடையவர் தமக்குப்பண்ணின பரம உபகாரத்தை நினைத்து அத்தால் அவர் திருமுகத்
தைப்பார்த்து, “காளமேகம்போல் எல்லாரிடமும் வாசிபாராமல் அருள்சரக்கும் எம்பெரு
மானாரே! அல்லலுக்கு நேரேயிருப்பிடமான என்னை தேவரீர் வந்து உய்வித்தபின் தேவரீ
ருடைய கல்யாண குணங்களே அடியேனுக்கு தாரகமாய் இனிக்கின்றன. தேவரீருடைய
அருளின் தன்மையை இவ்வுலகத்தில் யார்தான் அறிய லமர்த்தர்?” என்று வியப்புறுகிறார்.

திக்குற்றகீர்த்தி இராமாநுசனை *என்செய்வினையாம்
மெய்க்குற்றம் நீக்கி விளங்கிய மேகத்தை *மேவும்நல்லோர்
எக்குற்றவாளர் எதுபிறப்பு ஏதியல்வாகநின்று
அக்குற்றம்பிறப்பு *அவ்வியல்வே நம்மை ஆட்கொள்ளுமே.

26

எம்பெருமானார் தம்மை ஆட்கொண்டபின்னர் அவருடைய குணங்களே தமக்கு தாரக
போலக் போக்யங்களாயிற்று என்றார் கீழே; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வாமி திருவடிகளுக்கு
அந்நயர்ஹராயிருக்கும் பெருமையுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய முன்சரித்தம் எதுவாயினும்
அதுவே தன்னை எழுதிக்கொள்ளாவின்றதென்கிறார். என்னுடைய தோஷங்களைப்போக்கி,
போக்கியதால் வந்த பரிதியாலே விளங்குபவரும், பரம ஓனதார்யமுள்ளவராய் உலகம் நிறைந்த
புகழாளராய் விளங்கும்வரான எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்துள்ள லத்துக்களின் பூர்வசரித்தம்
எதுவாயினும் ஆயிரகூ; அதுவே தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லது; எக்குற்றவாளராயினும்
எப்பிறப்பில் பிறந்தவராயினும், எந்த ஸ்வபாவமுடையவராயினும் எம்பெருமானாரை ஆச்ர
யித்து அந்த மாசுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று ‘நல்லோர்’ என்றகிலை பெறலாம் என்று தமக்கு
தைர்யம் பிறப்பித்தவர்களன்றோ? அவர்கள் எப்படிப்பட்டவராயினும் பரம உத்தேச்யர்கள்
என்கிறார்.

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி *கொழுந்துவிட்டோங்கியவுள்
வள்ளத்தளத்தினால் வல்வினையேன்மளம் நீபுகுந்தாய்*
வெள்ளைச்சுடர்விடும் உன்பெருமேன்மைக் கிழக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும் *இராமாநுச! எந்தளிநெஞ்சமே.

27

இப்படி இவர் உடையவருக்கு அந்நயர்ஹர் திறத்தில் ஈடுபட்டவாரே ஸ்வாமி இவர்
நெஞ்சுக்குத் தம்மை ஸர்வகாலமும் விஷயமாக்கிக் கொடுக்க (நெஞ்சில் நிலைபெற்றிருக்க)
மஹாபாபியான என்நெஞ்சிலே புகுந்தருளின து பரிசுத்தமான தேவரீர் ப்ரபாவத்துக்கு அவத்
பாவஹம் (மாசுபடுத்துவது) என்று என் நெஞ்சு தளராவின்றதென்கிறார்.

நெஞ்சில்கறைகொண்ட கஞ்சனைக்காய்ந்தமிலன் *நங்கன்
பஞ்சித்திருவடிப் பிள்ளைதன்காதலன் *பாதம்நண்ணு
வஞ்சரக் கரிய விராமாநுசன் புகழன்றி யென்வாய்
கொஞ்சிப்பரவகில்லாது *என்னவாழ்வுஇன்றுகூடியதே!

28

கம்ஸாந்தகனும் பிள்ளை தன்கேள்வனுமான கண்ணனை ஆச்ரயிக்காத ஆத்மாபஹாரி
களுக்கு அணுக இயலாத எம்பெருமானார் குணங்களையொழிய என்வாக்கு வேறு எதைபும்
போற்றித்துதிப்பதில்லை. “மந:பூர்வோ வாருத்தர:” என்று மனதைப்பின் செல்லும் வாக்குக்கு
ஸ்வாமி விஷயத்தினுண்டான ப்ராவண்யத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

கூட்டுமீதி என்றுகூடுங்கொலோ? *தென்றுகைப்பிரான்,
பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ்தன்னை *தன்பத்தியென்னும்
வீட்டின்கண்வைத்த விராமா நுசன் புகழ்மெய்யுணர்ந்தோர்
ஈட்டங்கத்தன்னை *என்நாட்டங்கள் கண்டின்பெய்திடவே.

29

நம்மாழ்வாருடைய பாடல்களான பசுந்தமிழ் வேதத்தன்னை (திருவாய்மொழியை) தந்த
பத்திக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டுள்ள எம்பெருமானுடைய தீவ்ய குணங்களை உள்ளபடி
உணர்ந்து ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள் திரள்களை என்கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி கூட்டக்கடவ
பாக்கியம் என்று வாய்க்குமோ? என்கிறார்.

இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென்? *எண்ணிறந்த
துன்பந்தரு நிரயம் பலசூழிலென்? *தொல்லிலகில்
மன்பல்லியீர்கட்கிறையவன் மாயனென மொழிந்த
அன்பன் அளகன் *இராமா நுசன்என்னையாண்டளனே.

30

இப்படி இவர் ப்ரார்த்தித்ததைக் கேட்டவர்கள் உமக்குவேண்டுவது இவ்வளவு
தானோ? பரமபதப்ராப்தி வேண்டாவோ? என்று வினவ, எம்பெருமானை ஸர்வஸ்மாத்
பரன் என்று தம் ஸ்ரீஸூக்திகள் மூலமாக நமக்கு அருளிச்செய்த சூற்றயில் சீலரும், பரம
காருணிகருமான எம்பெருமானார் என்கை அடிமை கொண்டருளப்பெற்றபின் ஸுகாஹவ
மான மோகும் கிடைத்தாலென்ன? பரம துக்காஹவஹமான நரகங்கள் வந்து சூழ்ந்தால்
தான் என்ன? என்கிறார்.

**ஆண்டுகள்நான் திங்களாய் *நிகழ்கால மெல்லாமளமே
ஈண்டு பல்யோனிகள் தோறுழல்வோம்*இன்றே ரெண்ணினிறியே
காண்டகு தோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப்
பூண்டவன்பாளன் *இராமா நுசனைப்பொருந்தினமே.

31

அநாதிகாலமாக எண்ணமுடியாத பலபிறவிகளெடுத்துத் திரிந்தநாம் இன்று நிரீஹேதுக
மாக ஸர்வஸ்வாமியான பேரருளானனுடைய திருவடிகளில் ஒப்பற்ற பத்தி பூண்ட எம்பெரு
மானாரைச் சேர்ப்பெற்றோம் என்று ப்ரீதிப் பரகர்ஷத்தாலே தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து
அருளிச் செய்கிறார்.

பொருந்தியதேசும் பொறையும் திறலும்புகழும் *நல்ல
திருந்தியனாழமும் செல்வமும் சேரும் *செறுகலியால்
வருந்திய ஞாலத்தை வன்மையினால் வந்தெடுத்தளித்த
அருந்தவன்,*எங்களிராமா நுசனை யடைபவர்க்கே.

32

“இராமாநுசனைப் பொருந்தினம்” என்று இவர் களிப்புறுவதைக் கண்டவர்கள்
‘நாங்களும் இவ்விஷயத்தைப் பெறவேணும்; ஆனால் உம்மைப்போல் ஆத்மகுணங்களொன்று
மில்லையே’ என்று வருந்த, ‘தம் நிரீஹேதுக்குபயால், கவிக்கோலாஹலத்தால் வருந்தும் இந்த
பூமியை உத்தரித்து ரக்ஷிக்குமவரும், ப்ரபன்னகுலபதியாய் வீளங்குமவருமான எம்ஸ்வாமி
எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தவருக்கு ஆத்மகுணாதிகளெல்லாம் தானே வந்து சேரும்’ என்கிறார்.

அடையார்கமலத் தலர்மகன்கேள்வன் *கையாழியென்னும்
படையோடுநாந்தகமும் படர்தண்டும் *ஒன்சார்ங்கவில்லும்
புடையாப்புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலம் காப்பதற்கென்று*
இடையே இராமா நுச முனியாயின இந்நிலத்தே.

33

எம்பெருமானாரை அடைபவருக்கு ஆத்மகுணங்கள் தன்னடையேவரும் என்றிரே;
இந்த்ரியஹயம் முதலான அரும்பெரும் பேறுகள் மநஸ் முதலானவைகளுக்கு அபிமானதேவதை
களான திருவாழியாழ்வான் தொடக்கமான தீவ்யாயுதங்களின் அருளாலன்றே வரவேண்டும்?

என்று சிலர் கேட்க, இந்த பூமியை ரக்ஷிப்பதற்காக அந்த ஸ்ரீ பஞ்சாயதாழ்வாரர்களும் எம்பெருமானாரிடத்திலே வந்து குடிக்கொண்டனர்' என்கிறார். பஞ்சாயதாழ்வாரர்களே எம்பெருமானாராக வந்து பிரமந்துள்ளனர் எனவுமாம்.

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசக்கலியை *விளைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை *என்பெய்வினை தென்
புலத்தில் பொறித்தவப் புத்தகச்சுமை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது *இராமா நுசன்தன் நயப்புகழே.

34

கலிதோஷாபிபுதமான ஐகத்தை ரக்ஷித்தமையைச் சொல்லி, இவரை ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஆக்மகுணதிகன்தானே வந்து சேருமென்னுமத்தையும் அருளிச் செய்தார் கீழே. எம்பெருமானாரின்புகழ் பொலிந்து விளங்கியது உலகத்தைக் கலிதோஷத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்ததலால்; பெரும் பாபங்களைச் செய்துள்ள என் விஷயமாக யமலோகத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள கணக்குச் சமைகளை எரித்து என்னை மாசற்றவனாக ஆக்கி அடிமைக்கொண்ட பின்பே பொலிந்து விளக்கமுற்றது என்கிறார்.

நயவேள்ஒருதெய்வம் நாளிலத்தே *சிலமானிடத்தைப்
புயலையெளக்கவி போற்றிசெய்யேன் *பொன்னரங்க மெள்ளி
மயலேபெருகு மிராமா நுசன் மன்னுமாமலர்த்தான்
அயரேன் *அருவினை யென்னைஎவ்வாறின் றடர்ப்பதுவே?

35

எம்பெருமானார் உமதளவில் செய்த விஷயிகாரத்தைப் பார்த்துக் கர்மமெல்லாம் கழிந்தது என்றேறியாகிலும், ப்ரக்ருதிலும்பந்தமிருக்கையால் அவை வந்து இன்னம் ஆக்ரமீத்தால் என்னும்? என்று சிலர் கேட்க, 'புறம்பொரு தெய்வத்தை விரும்பேன். இந்த லோகத்தில் சில நீசமளிதர்களை உதாரனே! என்று கவிபாடித் துதியேன். பொன்னரங்கமென்றால் அளவற்ற வ்யாகோஹம் கொள்ளும் எம்பெருமானாரின் திருவடித்தாமரைகளை என்றும் மறவேன். இப்படி ஆண்பின்பு அவை (கர்மா) இனிவந்து ஆக்ரமிக்க விரகேது?' என்கிறார்.

அடல்கொண்டநேயியன் ஆருயிர்பாதன் *அன்றுஆரண்ச்சொல்
கடல்கொண்ட வெண்பொருள் கண்டளிப்ப *பின்னும்காசினியோர்
இடரின்கள் வீழ்ந்திடத் தானுமவ்வொண்பொருள் கொண்டுஅவர்பின்
படரும்குணன் *எம்மிராமா நுசன்தன் படியிதுவே.

36

“இராமா நுசன் மன்னுமாமலர்த்தான் அயரேன்” என்றிரே; நாங்களும் அவரைப் பற்றும்படி அந்த ராமா நுசனுடைய தன்மைகளைச் சொல்லுவார் என்று சிலர் ப்ரார்த்திக்க, அதை அருளிச் செய்கிறார்—தேசுடைய கூராழியைக் கையில் ஏந்தியிருப்பவனும், ஸர்வஸ்வாமியுமான எம்பெருமான், பார்த்தலாரதியாய் கிதாசால்த்ரத்தின் வாயிலாக வேதக்கடலைக் கடைந்தெடுத்த சீரியபொருளை உபதேசிக்க, அவைகளைக்கொண்டு இந்த உலகில் ஸம்ஸார மாறி பெரும் துக்கத்தில் அமுந்தியவர்களை, அவர்கள் இவரிடமுள்ள அர்த்தங்களைக் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களைப் பிண்டொடரும் சீலமுடைமை ராமா நுசனுடைய ஸ்வபாவம் என்கிறார்.

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளம்*
குடிகொண்ட கோயிலிராமா நுசன் குணங்கூறும் *அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்த்தான் கண்துள்ளம் களியும் நல்லோர்
அடிகண்டு கொண்டுநக்து *என்னையும்ஆளவர்க்காக்கினரே,

37

இப்படி இருக்கிற ராமா நுசர் தம்மை நீர் தாம் அறிந்து பற்றின ப்ரகாரம் என்? என்று அவர்கள் கேட்க; உலகம் நிறைந்த புகழையுடைத்தான ராமாயணமென்ற பத்தி

வெள்ளம் நீத்பவாலம் பன்னும் திவ்ய ஸ்தானமாயிருக்கிற இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்திகளே பரம உத்தேசர் என்றிருக்கும் மஹான்கள், இவ்வாத்மவஸ்துவும் அங்குத்தைக்கு ஆகவேண்டுமென்று உகப்புடன் அடியேனை எம்பெருமானார்க்கு ஆட்படும்படி சேர்த்தனர் என்று சொல்லுகிறார்.

ஆக்கியடிமைநிலைப்பித்தனை என்னையின்று *அவமே

போக்கிப் புறத்திட்டுதென்பொருளா முன்பு? *புண்ணியர்தம்

வாக்கில் பிரியாவிராமாநுச! நின்னருளின் வண்ணம்,

நோக்கில் தெளிவிரிதால் *உரையாய்ந்துநுண்பொருளே.

38

இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சேர்க்கும்போது, சேரமாட்டேன் என்ற மனோநிலை முழிய வேணும்; அநுகூல நிலையை வளர்ப்பவன் ஈசுவரன்; எம்பெருமானாரே அந்த ஈசுவரன் என்று ஆராய்ந்தறிந்து, அவரையே, ஸ்வாமி! “இன்று அடியேனையும் ஒரு பொருளாக்கித் தேவாருடைய பரமக்ருபையால் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு அடிமையாகும்படி ஆட்கொண்டீர்; முன்பு காலமெல்லாம் வீணே போக்கும்படி. இங்கேயே வெளிவிஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் திரியும்படி விட்டிருந்தேனே? தேவரீருடைய திவ்யகுணங்களை என்று அநுபவிக்கும் பாக்யவான்கள் வாக்குக்கு நீச்சலும் விஷயமாயுள்ளவரே! அங்குத்தைத் திருவருள் இன்னவீதமென்று அறியப் போகவில்லை. ஸ்வாமியே அருளிச் செய்யவேணும்” என்று கேட்கிறார்.

பொருளும் புதல்வரும் பூமியும் *பூங்குழலானு மென்றே

மருள்கொண்டுகூடும் நமக்குநெஞ்சே! *மற்றுளார்தரமோ?

இருள்கொண்ட வெந்துயர் மாற்றித் தள்ளீறில் பெரும்புகழே

தெருளும் தெருள்தந்து *இராமாநுசன் செய்யும்சேமங்களே.

39

இவர் கேட்டதற்கு பதில் கிட்டாததால் அத்திருவருளாலே தாம் பெற்ற நன்மைகளை எண்ணி, ப்ரீதி, ஆகந்தம் இவைகள் மேலிட, தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி, ‘எம்பெருமானார் நமக்குச் செய்யும் சேமம் (ரகசு) மற்றவர் செய்யக்கூடாத அளவில் பெரிது என்று ப்ரீத ராகிறார். செல்வம், மனைவி, மக்கள், இவைகளைப் பெரிதாக மதித்து அஜ்ஞானத்தில் உழன்ற என்னைத் தம்முடைய எண்ணற்ற திவ்ய குணங்களை அறிந்து போற்றும்படி. ஞானங்களிந்த நலம் தந்ததன்றோ இவர் செய்யும் பெரும் சேமம்? என்கிறார்.

சேமநல்லீடும் பொருளும் தருமமும் *சீரியநற்

காமமும் என்றிவை நான்கென்பர் *நான்கிலும் கண்ணனுக்கே

ஆமதுகாமம் அறம்பொருள் வீழநற் கென்றுரைத்தான்

வாமனன்சீலன் *இராமானுசன்இந்தமன்மியசையே.

40

எம்பெருமானார் தமக்குச் செய்த உபகாரத்தை அருளிச்செய்தார் கீழே. உலகத்துக்கு செய்யும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறாங்கே. எம்பெருமான் வாமனாவதாரமெடுத்து யாவர் தலையிலும் தன் திருவடிகளை மடுத்து உதவியதற்கிடானது எம்பெருமானார் நல்கும் நல்லுபதேசம். அதாவது; சாஸ்த்ரங்களில் சொன்னபடி ஒரு புருஷன் வேண்டிப் பெறக்கூடியவை அறம், பொருள், வீடு (மோசுகம்), இன்பம் (காமம்) என்று நாலு வகையாயிருக்கும். இவற்றில் காமம் பகவத்விஷயத்திலேயாதல் மிகச்சிறந்தது (விரும்பத்தக்கது). மற்ற மூன்றும் பகவத் ஸம்ச்சலோஷமாகிற காமத்தை அடியொற்றி அமையவேண்டும்—என்பது.

மன்மியசையோளிகள் தோறும்பிறந்து *எங்க்கன்மாதவளே

கண்ணுறநிற்கிலும் காண்கில்லா *உலகோர்களைல்லம்

அண்ணலிராமாநுசன் வந்துதோள்றியவப்பொழுதே

நண்ணருளானம் தலைக்கொண்டு *நரணந்காயினரே.

41

எம்பெருமானார்பதேசத்தாலே லோகம் திருந்தியபடியைக்கண்டு "ஸர்வேச்வரன் அநேக அவதாரங்கள் பண்ணித் தன்னை உலகத்தவர்கள் நேரே காணும்படிக்காட்டியும் காணாதிருந்த ஜனங்கள் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் அவதரித்த உடனே பெறுதற்கறிதான ஞானத்தைப் பெற்று பரமபாகவதர்களானார்கள் என்கிறார். எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களைக்காட்டிலும் எம்பெருமானுடைய அவதாரமே பயனுள்ளதாயிற்று என்றபடி.

ஆயிழையார் கொங்கைதங்கும் *அக்காதனைற்றழந்தி
மாயுமென்னுவினய வந்தெடுத்தானின்று *மாமலரான்
நாயகன் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாதன் அரங்கெனென்னும்
தூயவன் *தீதிராமானுசன் தொல்வருள்சுரந்தே.

42

பகவானுடைய அவதார காலங்களில் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகள் எல்லோரும் எம்பெருமானார் அவதரித்ததால் திருந்தினரென்றார்; அப்படித்திருந்தியமைக்குத் தம்மையே உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். சரிய;பதியான பெரியபெருமானே எல்லாவுலகுக்கும் ஸ்வாமியானவன் என்று தெளியவுபதேசிப்பவரும், குற்றமேதுயில்லாமல் தூய்மை படைத்தவருமான எம்பெருமானார், ஸ்த்ரீலோலாஸ்யம், விஷயப்ராவண்யமாசிற சேற்றிலே அமுந்திப் பாழ்பட்டுப் போகிற என்னைத் தம்முடைய சிர்வேறுதூக்கருபையடியாகத் தூக்கிவிட்டாரென்றோ? என்று பீர்தராசிறார்.

சுரக்கும் திருவுமுணர்வும் *சொலப்புசில் வாயமுதம்
பரக்கும் இருவினைபற் றறவோடும் *படியிலுள்ளீர்!
உரைக்கின்றனன்உமக்கு யான்அறஞ்சீறு முறுகலியைத்
தூரக்கும்பெருமை *இராமாநுசனென்று சொல்லுமினே.

43

இப்படித் தம்மை விஷயிகரிக்கையால் வந்தபீதியால் உலகத்தவரைப்பாத்து, எல்லாரும் எம்பெருமானார் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார். "பூலோகவாஸிகளே! ஒன்றுண்டு உங்களுக்கு நானுரைப்பது. தம்மத்தழைக்காமல் தடுக்கும் கலியை ஒழிக்கும் பூராமாநுஜ திவ்யநாமத்தைவாயாரச் சொல்லுங்கள். வாக்குக்கு இனிக்கும் அத்திருநாமம் ஞானபக்திகளைப் பெருக்கி பாவம் நீக்கும்படிச் செய்யும்" என்கிறார். எல்லா ன்மைகளும் உண்டாகும் என்றபடி.

சொல்லார் தமிழொருமுன்றும் *சுருதிகன்நான்கும் எல்லி
யில்லாவற நெறியாவும் தெரிந்தவன் *எண்ணருஞ்சீர்
நல்லார்பரவும்இராமாநுசன் திருநாமம்நம்பிக்
கல்லார் அகலிடத்தோர் *எதுபேறென்று காயிப்பேரே.

44

இப்படி உபதேசித்தும் ஒருவரும் இதில் மூளாமையால் அவர்கள் படியைக்கண்டு வருந்துகிறார். இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழையும் (திராவிடசாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும்) நான்கு வேதங்களையும், தீதில் நெறியான தர்மசாஸ்த்ரங்கள் யாவற்றையும், அறிந்தவரும் ஒப்பற்ற திவ்யகுணங்களையுடையவரும், மஹாத்மாக்களால் துதிக்கப்படுபவராயுமுள்ள உடையவருடைய திவ்யநாமங்களை எண்பேச்சை நம்பி கற்காமல், "உய்யும் வகையாது?" என்று கேட்டுத்திரிகிறார்களே! ஐயோ! என்கிறார்.

பெருென்றுமற்றில்லி நிச்சரணன்றி *அப்பேறளித்தற்கு
ஆருென்றுயில்லி மற்றச்சரணன்றி *என்றிப்பொருளைத்
தேறுமவர்க்கும்எனக்குமுனைத்தந்தசெம்மை சொல்லால்
கூறும்பரமன்று *இராமானுச! மெய்ம்மைகூறியிலே.

45

இப்படி விமுகராய் இருந்தவர்களிலே முன்புதாமும் இருக்கத் தம்மை சிர்வேறுதூகமாக விஷயிகரித்து, தம்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் (அடையத்தருந்தபேறு), ப்ராபகமும் (அந்தப்

பெற்றையடையும் வழி) என்று விச்வஸித்திருக்கும்படி பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து, இந்த உபகாரம் வாயால் வாசகமிட்டுச் சொல்லவொண்ணா தென்கிறார். எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று நன்றாக அறிந்து கொண்டு ஒழுகும் மகான்களுக்குப் போலே அறிவிப்பான எனக்கும் தேவாரைப் புலாகக்காட்டித்தந்த செம்மைகுணம் (ஆர்ஜனம்) மிக உயர்ந்து என்கிறார்.

உறும்சமயங்க ளாறும்சூழைய *சுவலயத்தே
மாறன்பணித்த மறைபுணர்ந்தோனை *மதியிலியேன்
தேறும்படி என்மனம்புகுந்தானத் திசையனைத்தும்
ஏறும்சூழை *இராமா நுசனை யிறைஞ்சினமே.

46

எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை நினைத்து அதற்குத் தோற்றுத் திருவடிகளிலே வணங்குகிறார். உலகத்தில் ப்ரமாணம், அதற்கேற்ற யுக்தி இவைகளுக்கு ஒவ்வாமல் மனம் போனபடி பேசும் புறச்சமயங்கள் ஆறும் சிதறுண்டுபோம்படி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய் மொழியை நன்றாக அறிந்தவரும், அறிவிப்பான நானும் தெளியும்படி என்நெஞ்சில் புகுந்தவரும் திவ்யகுணங்களினால் உலகம் நிறைந்த புகழாளருமான ஸ்வாமியை வணங்கினோம் என்கிறார்.

இறைஞ்சப்படும்பரன் ஈசனரங்கனென்று *இவ்வுலகந்து
அறம்செப்பும் அண்ணலிராமா நுசன் *என்னருவினையின்
திறம்செற்று இரவும்பகலும்விடாதுஎன்தன் சிந்தையுள்ளே
நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் *எனக்காரும் நிகரில்லையே.

47

“மதியிலியேன் தேறும்படி என்மனம் புகுந்தான்” என்றார் கீழ். உலகத்தவர்களுக்குத் “தாங்கள் எல்லாரும் வணங்கத்தக்க தெய்வம் ஸ்ரீரங்கநாதனே” என்று உண்மை நெறியை அருளிச்செய்து பகவதஸமாதர்யணருசியை வினைவிக்கும் அண்ணலான எம்பெருமானார் தம்முடைய ப்ராய்ஸவிராதிசை அழித்து தம் நெஞ்சில் நிறைவுற்ற விஷய்காரத்தை எண்ணி இப்படி அநுள்பெற்ற எனக்கு ஒப்பார் இந்தபூமியில் யாருமே இல்லை என்கிறார்.

நிகரின்றிநின்ற என்நீசதைக்கு *நின்னருளின்கணன்றிப்
புகலொன்றுமில்லை அருட்கும:தேபுகல் *புன்மையிலோர்
பகரும்பெருமை இராமா நுச! இனி நாம்பழுதே
அகலும்பொருளென்? *யானிருவோமுக்கு மாளபின்னே.

48

“எனக்காரும் நிகரில்லை” என்று இவர் சொன்னவாறே, எம்பெருமானார் இவரைப் பார்த்து “நீர் நம்மை விட்டு வேறொருவரைப் பற்றக்கூடும்; நாமும் உம்மை விட்டு வேறொருவரை விரும்பக்கூடும்; அப்படியாயின் இந்த மகிழ்ச்சி உமக்கு நிலையானதாக இராது” என்ன, என்னுடைய தாழ்ச்சிக்கு தேவாரீர் க்ருபையும் தேவாரீர் க்ருபைக்கு அடியேனுடைய தாழ்ச்சியும் (ஒன்றுக்கொன்றே) புகலாயிருக்க வினே நாம் இனி அகலுதைக்கு காரணமேயில்லை என்கிறார். தேவாரீர் அருளுக்கு அறத்தாழ்ந்த என்னில் கிழானவன் கிடைக்கமாட்டான்; தேவாரீர் க்ருபையாலல்லது அதிநீசனை அடியேனை உயர்த்த வேறொருவர்க்குப் பேசாதா என்றபடி. [இப்பாசரம் ததவம் த்வத்தருதே நாதவான்.....ஸ்தோத்திரத்தம் 51 ம்ஸலோகத்தை அடியொற்றியது]

ஆனதுசெம்மையறநெறி *பொய்ம்மை யறுசமயம்
போளதுபொன்றி இறந்ததுவெங்கலி *பூய்க்கமலை
தேனதிபாய்வயல் தென்னரங்கன்கழல் சென்னிவைத்துத்
தாளதில்மன்னும் *இராமா நுசன் இத்தலத்துதித்தே.

49

விரோதிகளைப்போக்கித் தம்முடைய நெஞ்சில் எம்பெருமானார் நித்ய வாலம் பண்ணியருளுகிற பெருபகாரத்தை நினைத்து அதனால் வந்த ப்ரீதியையும் அந்த ப்ரீதியினுடைய நிலை

யின்மைக்குக் காரணமில்லாமையையும் அருளிச்செய்தார் கீழிரண்டுபாட்டுக்களாலே. இதில் ஸ்வாமி திருவவதரித்தருளின பின்பு உலகத்துக்குண்டான வாழ்ச்சியை அமுஸந்தித்து இளிய ராகிரார்.

தாமரைபுலப்புகளிலுண்டான தேன் ஆறாகப் பாயும் வயல்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னைக்கணியாய்ச் சூடி அத்திருவடிகளில் மிகவும் ப்ராவண்யமுள்ள எம்பெருமானார் இவ்வலகில் அவதரித்ததைல் கொடியகலிமாண்டது; பெரியே உருவான அறுசமயங்களும் (ஷட்தர்சனம்) சிதறிற்று.

உதிப்பன உத்தமர்சிந்தையுள் *ஒள்ளலர் நெஞ்சமஞ்சிக்
கொதித்திட மாறிநடப்பன *கொள்ளவன் குற்றமெல்லாம்
பதித்தவென் புன்கனிப் பாவினம் பூண்டன பாவுதொல்சீர்
எதித்தலைநாதன் *இராமா நுசன் தன் இணையடியே. 50

“தென்னரங்கள் கழல் சென்னைவைத்துத் தான தில் மன்னும்” என்று எம்பெருமானு ருக்குப் பெரியபெருமார் திருவடிகளிலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தைச் சொன்னார் கீழ். அதனடியாக தம் தெய்வமான ஸ்வாமியின் திருவடிகளைச் சொல்லி அதன் தன்மைகளை நினைத்து இளியராகிரார்.

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான (கல்யாணகுணத்தமகரான) யதீந்தர் திருவடிகள் மஹாத்மாக்களுடைய திருவுள்ளங்களில் விளங்கும்; பாஹ்யர்கள், குத்தருஷ்டிகளான எதிரிகள் நெஞ்சங்கள் அஞ்சிநடுங்கும்படி களிநடமிடும்; குற்றங்கள் மலிந்த என்னுடைய துதிப்பாக்களையும் ஏற்றும்வை.

அடியைத்தொடர்ந்தெழும் ஐவர்கட்காய் *அன்றுபாரதப்போர்
முடியப் பரிநெடுந்தேர்விடும்கோனை *முழுதுணர்ந்த
அடியர்க்கமுதம் இராமா நுசன் என்னையாளவந்துஇப்
படியில்பிறந்தது *மற்றில்லைகாசனம் பார்த்திடிலே. 51

எம்பெருமானார் இந்த உலகத்தில் அவதரித்தருளியது அடியேனெருவனை அடிமை கள்ளுகைக்காகவே; வேறு காரணமேதும் இல்லை யென்கிரார்.

முன்பு தன் திருவடியை நம்பிப்பற்றி வாழ்ந்த பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, அவர் களுடைய எதிரிகள் மாண்டு போம்படி பெரிய தேரைக் குதிரைகள் பூட்டி நடத்திய ஸர்வேச் வரனை உள்ளபடி முழுதும் அறிந்த ப்ரமபாகவதர்களுக்கு அமுதெனத்தித்திக்கும் இராமா நுசன் இந்தப் புவலகில் வந்து பிறந்தது என்கை மகிழ்விக்கவே. வேறு காரணமேதும் புலப்பட வில்லை.

பார்த்தான் அறுசமயங்கள்பதைப்ப *இப்பார்முழுதும்
போர்த்தான் புகழ்கொண்டு புன்மையினேனிடைத் தான்புருந்து*
தீர்த்தான் இருவினைதீர்த்து அரங்கள்செய்ய தாளினையோடு
ஆர்த்தான் *இவையெய்மி ராமா நுசன்செய்யுற்புதமே. 52

“என்னையாளவந்திப்படியில் பிறந்தது” என்று ஒருவராலும் அளவரியான (கடைத் தேறப்பண்ணியலாத) என்கை ஆளுகைக்காக வந்தவரித்தாகச் சொன்னார். மேலும் அவர் செய்த அரிய செயல்களை அருளிச் செய்கிரார். சாக்யர், உலூக்யர், பெளத்தர், சார்வாகர், பாசுபதர், கணைதர் என்று சொல்லப்பட்ட ஷட்தர்சனஸ்தர்களும் துடித்து மாளும்படி பார்த்தார் (இவர் ச்ருதிகளையும் ப்ரமாணங்களையும் முன்னும் பின்னும் பார்த்து பாஷ்யமருளிச் செய்கையாலேயே இவர்கள் மாண்டுபோயினர். இந்த ஸர்ப்பத்தின் பார்வையின் தீக்ஷணம் இது. அவதாரஸ்தல திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் அருள்நோக்கையும் ஸர்ப்பவிசுணத்தையும்

ஆழங்கே அறுபலிக்கலாம்). இந்த பூமண்டலம் பூராவும் புகழ் பரவும்படி வாழ்த்தார். >அந்த தூழ்த்தவருள் என்னிடம் வெறிதேயருள் செய்து என்னுடைய பெரும் பாபங்களைப் பேசக்கி, என்னை எம்பெருமான் திருவடிகளில் சேர்ப்பித்தார். இவை நம் ஸ்வாமி செய்தருளின அற்புதமான அரிய செயல்களாம்.

அற்புதன் செம்மை யிராமாநுசன் *என்னையானவந்த
கற்பகம் கற்றவர் காழறுசீலன் *கருதரிய
பற்பல்லியிற்களும் பல்லுலகுயாவும் பரளதென்னும்
நற்பொருள்தன்னை *இந்நாளிலத்தேவந்து நாட்டினளே.

53

“பார்த்தானறு சமயங்கள் பதைப்ப” என்று புறச்சமயங்கள் குலையும்படிபண்ணி இவர் ஸ்தாபித்த அர்த்தம் எது என்னில்; ஸகல சேதனசேதனங்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கே சேஷம் (ஆட்பட்டவை) என்கிற விலக்கணமான அர்த்தத்தை கிலைநாட்டினார் என்கிறார்.

(கற்பகம்—வள்ளல்)

நாட்டிய நீச்சமயங்கள் மாண்டன *நாரணனைக்
காட்டியவேதம் களிப்புற்றுது *தென்ருருகைவள்ளல்
வாட்டமிலா வளத்தமிழ்மறை வாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
ஈட்டியசீலத்து *இராமாநுசன் தன் இயல்வுகளடே.

54

இப்படி எம்பெருமானார் உண்மையான தத்வத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணியருளின ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு பாஹ்ய ஸமயங்களுக்கும் வேதத்துக்கும், திருவாய்மொழிக்கும் உண்டான ஆகாரங்களை யருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமானார் பாஹ்யகுத்தருஷ்டிமதங்களை மாண்ச் செய்ய ஒரு முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இவர் பார்த்தார். பார்த்த இயல்பைக்கண்டு அவை மாண்டன. தங்களின் உள்ளுறை பொருளை யதார்த்தமாகச் சொன்னதால் வேதங்களும், வேதஸாரமான தமிழ்மறைகளும் (அருளிச் செயல்கள்) பொலிவு பெற்ற ஒங்கின.

கண்டவர் சிந்தைகவரும் கடிபொழில் தீதன்னரங்கள்*
தொண்டர்குலாவு மிராமாநுசனை *தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலைமேவித்தொழும் *குடியாம்எங்கள்கோக்குலமே.

55

எம்பெருமானாரின் இயல்புகண்டு வடமொழி தென்மொழி வேதங்கள் வாழ்ச்சிபெற்ற தென்றூர் கீழே. இப்படித்தாமே தம்பணியாக ஸகலவேதங்களும் இவ்வுலகத்தில் நிக்சண்டகமாக நடக்கும்படி பண்ணின ஓளதாரயத்திலே ஈடுபட்டு, ஸ்வாமியை ஆச்ரயித்திருக்கும் குடிதம்மையான உரியகுடி என்கிறார் இதில். எழில்வாய்ந்த திருவரங்கத்தில் வாழும் பெரிய பெருமரனுடைய தொண்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவரும், வேதங்களை இப்பூமியிலே ஒங்கி வளரச் செய்தருளிய பரம உதாரருமான எம்பெருமானாரை அடிபணிபவர்கள் தமக்கு (சமக்கும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும்) ஸ்வாமிகள் ஆவார்கள்.

கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் *ஒருகூர்முழுவால்
போக்கியதேவனைப் போற்றும்புளிதன் *புவனமெங்கும்
ஆக்கியகீர்த்தி இராமாநுசனை யடைந்தபின் என்
வாக்குரையாது *என்மனம் நினையாதினி மற்றென்றையே.

56

“கொண்டலைமேவித்தொழும் குலம் எங்கள் கோக்குலமே” என்றவரை சிலர் முன்பும் ஒவ்வொரு விஷயங்களில் பொருந்தி யிருந்தபோதும் அவ்வப்போது இப்படியே சொல்லிக் கொண்டு ஒரு நிலையில்லாமல் மாறிக்கொண்டு வந்தீர். இதுவும் அப்படியேயோ? என்று கேட்க, எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு என் வாக்கும் மனதும் இனி வேறு ஒரு விஷயத்தை அறியாதென்கிறார். பரசுராமனும் அவதரித்து கூத்தரீயகுலத்தில் தோன்றிய அரசர்களை (கொடும் செய்யல் செய்துவந்ததுபற்றி) நாசம் பண்ணிய எம்பெருமனை ஏற்றிப் பரவம்பகத்தராயும் தூயவராயும் உலகம் நிறைந்த புகழாளராகவும் விளங்குகின்றவர் என்று ஸ்வாமியின் பெருமையைப் பேசுகிறார்.

மற்றொருபேறு மதியாது *அரங்கன்மலரடிக்குஆள்
உற்றவரே தனக்குஉற்றவராக் கொள்ளுமுத்தமனை*
நற்றவர்போற்று மிராமநுசனை இந்நாநிலத்தே
பெற்றனன் *பெற்றபின் மற்றறியேன் ஒருபேதைமையே.

57

“இனி என் வாக்குரையாது—என் மனம் நினையாது” என்று எப்படி நீர் சொல்லக் கூடும்? இருள்தருமாருலத்தில் உள்ளவரை அஜ்ஞானம் வந்து குழாதோ? என்று சிலர் கேட்க, எம்பெருமானாரை இவ்வூல்கில் வந்தடைந்தபின் என் மனம் விவேகமின்றி மற்ற ஓன்றை அறியும்படி (விரும்பும்படி) ஆகவே ஆகாது என்கிறார். வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கருதாது அழகிய மணவாளனடியார்களான பாகவதோத்தமர்களைத் தமக்குப் பந்துக்களாகத் திருவுள்ளம்பற்றும் உத்தமரும், நல்லதவமுடையோர்களால் (ப்ரபன்ன ஜனங்களால்) போற்றப் படுபவருமான எம்பெருமானாரை இந்த லீலையில் ஆச்ரயிக்கப் பெற்றேன். என்னைப் பேதைமை அணுகாது.

பேதையர்வேதப் பொருளினென்றுள்ளி *பிரமநன்றென்று
ஒதி மற்றெல்லர்வுயிரும்அ:தென்று *உயிர்கள்மெய்விட்டு
ஆதிப்பரனோடென் ருமென்றுசொல்லும் அவ்வல்லெல்லாம்
வாதில்வென்றன் *எம்மிராமாநுசன் மெய்மதிக்கடலே

58

கீழே பலபடிகளாலும் எம்பெருமானார் பால்யமத பிரஸனம் (வேதங்களுக்குப் புறம்பான சமயங்களைக் கண்டிக்கை) பண்ணினபடிகளைப் பேசினார். இனி குத்ருஷ்டி (வேதங்களைப் ப்ரமாணமாகக் கொண்டு தவறான அர்த்தம் கற்பிப்பவர்) பிரஸனஸாமர்த்த்யத்தைப் புகழ்ந்து பாடுகிறார். குத்ருஷ்டிகளான புத்திகேடர்கள், “இதுதான் வேதங்களின் உண்மைப் பொருள்: ப்ரப்ரஹ்மமொன்றே உண்மை; அது தவிர (தோற்றும்) எல்லா ஜீவராசிகளும் அந்த ப்ரஹ்மமே; சரீரத்தை விட்ட ஜீவராசிகள் ஸர்வகாரணமான ப்ரப்ரஹ்மத்தோடே ஜக்யமடைகின்றன” என்று சொல்லும் தவறான பொருள்களை (பிதற்றல்களை) வாதில் வென்று விசிட்டாத் வைத தவத்தை ஸ்தாபித்தருளினார்.

கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் *கலியிருளே
மிடைதருகாலத்து இராமாநுசன் *மிக்கநான்மறையின்
சுடரொளியால் அவ்விருளைத்தூர்த்திலனேல் உயிரை
புடையவன் *நாரணனென்றறிவாரிலலை புற்றுணர்ந்தே.

59

எம்பெருமானார் இப்படி குத்ருஷ்டிபிரஸனம் செய்யாவிடிலும் ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து உலகத்தவர்கள் ஸர்வேச்வரனே ஸர்வஸ்வாமி என்று அறியகில்லார்களோ? என்று சிலர் வினவ பதில் சொல்லுகிறார். கடல்களை எல்லையாகக் கொண்ட இப்ப்ரந்த வல்கில் எல்லா இடங்களிலும் கலிகோலாஹஸ்தால் அஜ்ஞானமான இருள் மண்டிக் கிடக்கையில் எம்மண்ணல் இராமாநுசன் வந்து தோன்றி நான்கு வேதங்களின் ஒளியான நன்னூன விளக்கேற்றி கலியிருளை ஒழித்திராவிட்டால் லகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் சேஷி (ஜீவாத்மாக்கள் உடைமைகள்; ஈச்வரன் உடையவன்—ஸ்வாமீ) சூம்ந் நாராயணனே என்று யாரும் நீச்சயித்து அறியகில்லார்கள்.

உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் *திருவாய்மொழியின்
மணந்தருமிள்ளிசை மன்னுமிடந்தொறும் * மாமலரான்
புணர்ந்தபொன்மார்பன் பொருந்தும்பதிதொறும் புக்குநிற்கும்
குணந்திகழ்கொண்டல் *இராமாநுசனென் குலக்கொழுந்தே.

60

எம்பெருமானாருடைய ஞானவைபவத்தைப்பேசினார் கீழே; பக்தி வைபவத்தைப்பேசுகிறார் மேலே. ஆத்மகுணபூர்த்தியால் ப்ரகாசிப்பவராய், காளமேகம் போல பரமஉதாரராய், எங்கள் (ப்ரபன்ன) குடிக்குத் தலைவராய் உள்ள எம்பெருமானார், உண்மை நன்னூனம்

கைப்படுத்த தவறுகிறார்கள் கோஷ்டிகளிலும், (மதிமலரின்) மணம் மிக்க திருவாய்மொழியின் இனிய இசை கேட்குமிடங்களிலும், சரியான பதியான எம்பெருமான் உகந்தருளி வர்த்திக்கும் திவ்ய தேசங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பார். திருவாய்மொழி பாடுமிடங்களிலும் திவ்யதேசங்களிலும் ஆசையுடன் புக்கு அவற்றிலே ஆழங்கால் பட்டு நிலலாநிற்பார் ஸ்வாமி. இது பத்தி வைபவமிருக்கும் படி.

கொழும்புவிட்டோடிப்படரும் வெங்கோள்வினையால் *நிரயத் தழுந்திமிட்டேனை வந்தாட்கொண்டபின்னும் *அருமுனிவர் தொழும் தவத்தோள் எம்மிராமாநுசன் தொழுகழ்க்குடர்மிக்கு எழுந்தது *அத்தால்நல்லதிசயம் கண்டதிருகிலமே.

61

குணந்திகழ் கொண்டல் என்றார் கீழே. குணவைபவமிருக்கும் படியை யருளிச் செய்து கிழார் இங்கு. "எல்லாம் கண்ணன்" என்கிறபடியே நமக்கு ஸகலமும் எம்பெருமான் என்று ஒழுமும் அருமுனிவர் தொழும்படியுள்ளவரும், ப்ரபத்தியான மஹாதபஸ்யையுடையராய் எனக்கு ஸ்வாமிபுமான எம்பெருமானானுடைய கல்யாணகுணங்கள், மேல்மேலும் தனிபெற்று அதிசீர்த் தாமாய் விஸ்தாரமடைவதாய், கொடியதாயுள்ள ப்ரபலமான கர்மங்களாலே ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில் அழுந்திக் கிடந்த என்னை நான் இருக்குமிடத்திலே வந்து ஆட்கொண்டன; நீசனான அடியேனிடம் கலசியும் ஸ்வாமிகுணங்கள் விசேஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றன. என்ன ஆச்சரியம் இந்த நிலவுலகில்!

இருந்தேனிருவினப்பாசம் கழற்றி *இன்றுயான் இறையும் வருந்தேனினி எம்மிராமாநுசன் *மன்னு மாமலர்ந்தான் பொருந்தா நிலையுடைப்புன்மையினோர்க்கொன்றும் நன்மை செய்யார் பொருந்தேவைரப்பரவும் *பெரியோர்தம் கழல்பிடித்தே.

62

தம்முடைய கர்மஸம்பந்தமறப் பெற்றதால் க்ருதார்த்தரானமையைச் சொல்லுகிறார். எப்போதும் பெரிய பெருமாளைப் போற்றித் துதிப்பவரும், நம்ஸ்வாமி எம்பெருமானானுடைய இணைந்த திருவடித்தாமரைகளினால் அன்பொன்றில்லாத நீசர்களால் ஸ்நேஹஸேசுமில்லாதவர்களுமான சுரத்தாழ்வான போன்ற மஹாநுபாவர்களுடைய திருவடிகளில் ஆச்சரியத்து புண்ணியப்பாங்களாகிற இருவகைக் கர்மப்பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டவனான அடியேன் இறையும் (சிறிது அளவும்) வருந்தமாட்டேன்; அன்றியே, எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவருக்கு ஒரு நன்மையும் செய்யேன் என்று திருவுள்ளம் பற்றியுள்ள பெரிய பெருமான் என்றும் அவ்விக்க அமையும்

பிடியைத்தொடரும் களிநெள்ள *யானுள்பிறங்கியசீர் அடியைத்தொடரும்படி நல்வேண்டும் *அறுசமயச் செடியைத்தொடரும் மருள்செறிந்தோர் சிதைத்தோட வந்துஇப் படியைத்தொடரும் *இராமாநுசா! மிக்கபண்டிதனே!

63

அநீஷ்டமான கர்மஸம்பந்தமறுத்தபடியைச் சொன்னார் கீழே. இஷ்டப்ராப்தியான எம்பெருமானார் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்துக்கு அத்திருவடிகளில் அன்பு புண்டாடாமுக்கும் படியான நிலையை அருளும்படி ஸ்வாமியையே வேண்டுகிறார். வேதபாஹ்யமான ஆறுசமயம் என்ற புதரில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி புத்திகேடரான மூடர்கள் சிதைத்து ஒடும்படியாக வந்து அவதரித்தவரும் அடியோங்களை விஷயீகரிப்பதற்காகப் பின் தொடர்கின்றவரும், நிரவதிகளுளும் படைத்தவருமான ஸ்வாமியே! பிடியை (பெண் யானையை) அதன் மேலுள்ள காத்தால் விடாமல் தொடரும் களிநு (ஆண்யானை) போல ஸௌந்தர்யாதி குணங்களால் பிரகாசிக்கும் தேவார்டுடைய சரணாவிந்தங்களில் அடியேனுக்கு என்றும் மாறாத பத்தியை தேவாரே ப்ரஸாதிக்க வேண்டும்'

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் *ஆளந்தம்பாய்மதமாய்
விண்டிட எங்களிராமா நுசமுளிவேழம் *மெய்ய்மம
கொண்டநல்வேதக்கொழுந்தண்டமேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது *வாதியர்கள்! உங்கள்வாழ்வற்றதே.

64

“அறுசமயச் செய்கையைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்து” என்று பாஹ்யர்களைச் சிதைத்தற்காக எம்பெருமானார் எழுந்தருளியதைச் சொன்னார் கீழே. ப்ரதி பக்ஷிகளான பாஹ்யகுத்தருஷ்டிகளை நோக்கி உங்கள் வாழ்வு இனிப்போயிற்றென்கிறார். தூர்வாதங்களைப் பண்ணும் புறச்சமயிகளே! எங்களுக்கு விதேயமாயிருக்கும் ராமாநுசனென்னும் மதயானையானது “பண்ணார்பாடல்” என்னும்படி நம்மாழ்வார் பாடி உபகரித்தருளின இன்புறும் செந்தமிழ்க்கவிகளான திருவாய்மொழியால் (அதை அநுஸந்திப்பதால்) வினைந்த ஆந்தமாகிற மதம் ஒழுகா நிற்க, ஸத்யவாதியான வேதமென்கிற பெரிய தண்டத்தை (தடியை) ஏந்திக்கொண்டு உங்கள்பாடே வந்து கொண்டிருக்கிறது. இனி நீங்கள் பிழைக்க வழியில்லை —என்கிறார். (ப்ரதிபக்ஷிகளாகிற கேட்டினின்றும் உலகம் பிழைத்தது என்கிறபடி)

வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு *என்றும்மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவந்தாரணிபெற்றது *தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்தருணத்தினர்க்கு அந்
நாழற்றது *நம்மிராமா நுசன்தந்த ஞானத்திலே.

65

இப்படி எழுந்தருளின எம்பெருமானார் பாஹ்யகுத்தருஷ்டிகளை வெல்லும்படி அருளின ஞானத்தால் பலித்தவைகளைச் சொல்லுகிறார். நம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானார் தம் உபதே சங்களாலும் நூபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களாலும் உபகரித்தருளின ஞானத்தினால் நெடுங்காலம் தூர்வாதம் பண்ணிவந்த பாஹ்யகுத்தருஷ்டிகளுடைய வாழ்வு அற்றது (அவர்கள் மதம் அழிந்தது). பயிருடன் எழும் புழ்ப்புண்டான கனையை அகற்றவே, பயிர் ஒங்கி வளருமாப்போலே தூர்வாதிகள் ஒழிய, வைதிகர்கள் குறையற்றவர்களாக ஆனார்கள். பாகவதர்கள் ஸஞ்சரிப்பதால் இப்பூவுலகம் வாழ்ச்சியடைந்தது; உண்மைத் தத்துவங்களைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஸ்தேதமற நிச்சயமான பொருளைத் தெரிவிப்பவையாயின. லோகத்தவரும் குற்றமற்ற உபலபினராயினர். இது ஒரு ஞான வைபவமிருந்தபடி என்! என்று ப்ரீதராகிறார்.

ஞானம்கனிந்த நலங்கொண்டு *நாடொறும்பைவர்க்கு
வானம்கொடுப்பது மாதவன் *வல்வினையேன்மளத்தில்
ஈனம்கடிந்தவிராமா நுசன் தன்னையெய்தினர்க்குஅத்
தானம்கொடுப்பது *தந்தகவென்றும் சரண்கொடுத்தே.

66

எம்பெருமானாருபகரித்த ஞான வைபவத்தைக் கீழே அருளிச் செய்து இதில் அவருடைய மோக்ஷப்ரதான வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார். சரிய: பதியான ஸர்வேச்வரன் மோக்ஷம் கொடுப்பது, ஞானம் பக்திருபமாகி அது கனிந்து (பழுத்து) அதனால் எப்போதும் நெஞ்சருகி நிற்பவருக்கேயாம். மஹாபாபியான அடியேன் மனதிலுள்ள மாசையெல்லாம் போக்கிய எம்பெருமானார் தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விண்ணாடு (பரமபதமான மோக்ஷம்) அளிப்பது தம்முடைய க்ருபையாலே. (மோக்ஷஸாம்ராஜ்யம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருக்கும்படி எம்பெருமானாருள் இவரிடம் தேங்கியுள்ளமையால் உடையவரும் மோக்ஷமளிக்க வல்லவர் என்றபடி).

சரணமடைந்த தருமனுக்கா *பண்டநூற்றுவுரை
மரணமடைவித்த மாயவன் *தன்னை வணங்கவைத்த
கரணமிவை உமக்கள்நென்றிராமா நுசன் உயிர்கட்டு
அரணங்கமைத்திலளேல் *அரணார் மற்றில்வாரூயிர்க்கே.

67

எம்பெருமானுடைய ஞானப்ரதத்வ மோக்ஷப்ரதத்வ ஸாமர்த்த்யத்தை யருளிச் செய்தார் னேமே. எம்பெருமானை அடைவதற்கென்று தரப்பட்ட அவயவங்களை விஷயாந்தரங்களில் வீணாக்காமல் தம் உபதேசமுக்கத்தால் நியமித்து நம்மை ரக்ஷித்திலரேல் இவ்வாத்மாவுக்கு வேறு யாரும் ரக்ஷகரில்லை என்கிறார்.

தன்னைப் புகலாகப்பற்றிய தருமனுக்காக, கௌரவர்கள் நூற்றுவரையும் "கொல்லாமாக்கொல் கொலை செய்து" என்கிறபடியே மரணமடையும்படி ஸங்கல்பம் பண்ணியருளின எம்பெருமான் தன்னை வணங்குவதற்கென்று இந்திரியங்களுடன் கூடிய இந்த உடலைக் கொடுத்தான்; உங்களிஷ்டப்படி ஸுகமநுபவிப்பதற்கலை என்று எம்பெருமானார் உபதேசித்து நம்மைக்காக்கவே நாம் எம்பெருமானை வணங்கி வாழும்படியாயிற்று. இல்லையேல் நமக்குக் காப்பாராளினியே?

ஆரூரனக்கின்று நிகர்சொல்லில் *மாயளன்றைவர் தெய்வத்தேரீளில் செய்யிய கீதையின்செம்மை *பொருள்தெரியப்பாரீளில் சொன்ன விராமாநுசனைப் பணியும் நல்லோர் சீரீளில் சென்றுபணிந்தது *என்ஆவியும் சிந்தையுமே.

68

"பார்த்தம் ரதிரம் ஆத்மாநம் ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாஷ்டிகம் சகார" என்கிறபடியே பார்த்தஸாரதியாய், தன்னடியார்க்கு அடிமைசெய்த ஆஃசர்யபூதனை எம்பெருமான் அன்று தெய்விகமான திருத்தேர்த்தட்டிலிருந்து அருளிச்செய்த மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தையின் சீரீயபொருள்களை (அர்ஜுனனொருவனுக்காக அன்று சொல்லப்பட்டதை) இன்று உலகத்தவர் எல்லாரும்றிந்து வாழும்படி உபதேசித்தருளிய எம்பெருமானாரை அடிபணியும் ஸத்துக்களுடைய கல்யாணகுணங்களில் என் ஆவியும் சிந்தையும் படிந்து விட்டன. எனக்கு ஒப்பவர் இவ்வுலகில் உண்டோ?

சிந்தையினோடுகரணங்கள் யாவும்சிதைந்து *முன்னாள் அந்தமுற்றமுற்றத்துகண்டு *அவையென்தனக்கன்றருளால் தந்த வரங்களும் தன்சரணத்திலின் தாளதுந்து* எந்தையிராமாநுசன் வந்தெடுத்தளின்றென்கையே.

69

எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பணிந்தவர் விஷயத்தில் தமக்குள்ள ப்ராவண்யத்தைச் சொன்னவர் எம்பெருமான் தமக்குப் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். ஸ்ருஷ்டி காலத்துக்கு முன்பு (ப்ரளய காலத்தில்), மனதும் மற்ற இந்திரியங்களும் அழிந்து அசித்தோடே ஒன்று என்னலாம்படி ஒன்றிக்கிடந்தபடி கண்டு, ஆத்மாவைப் பிரித்தெடுத்து உடலையும் இந்திரியங்களையும் தன்க்ருபையாலே தந்து உபகரித்த பெரியபெருமானும் தன் திருவடிகளைக் காட்டித் தந்து வாழ்விக்கவில்லை; எம்பெருமானார் என்னை வாழ்விக்க என்று வந்து, "அரங்கன் செய்தாளினையோடு ஆர்த்தான்" என்னும்படி அந்தத்திருவடிகளைத் தஞ்சமாகக் காட்டி வாழ்வித்தனர்.

என்னையும்பார்த்தெள்ளியல்வையும்பார்த்து *எண்ணில் பல்குணத்த உன்னையும்பார்க்கில் அருள் செய்வதேநலம் *அன்றியென்பால் பின்னையும்பார்க்கில்நலமுளதே உன்பெருங்கருணை தன்னை என்பார்ப்பர்? *இராமாநுசா! உன்னைச்சார்ந்தவரே.

70

எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை நினைந்து உருகினவர் ஸ்வாமியிரு முகத்தைப் பார்த்து இதை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார்: ஸ்வாமியே! நன்மையேதுமில்லாமல் தீமையே உருவான என்னையும் என் இயல்பையும் நோக்கி, எண்ணுக்கு அடங்காத பல கல்யாண குணங்களுடைய தேவாரையும் நோக்குமளவில், தேவாருடைய நிர்ஹேதுக்க்ருபைக்கு அடியேனை விஷயமாக்குவதே நலம். இப்போதுபோல் எப்போதும் அடியேனை

நிர்வோதுக க்ருபையால் ரக்ஷித்தருள வேண்டும். ஆராய்ந்து பார்த்தால் என்னிடம் தகுதி என்னக்கூடிய நலன் ஒன்றுமே இல்லை. அருள்செய்ய என் பால் நலன் வேண்டினால் (தேவையிட்டால்) தேவாரூடைய அடியார்கள் தேவாரூடைய பெருங்கருணைக்கு இழுக்காக நினைபார்களோ? "நின் சாயையழிவு கண்டாய்" என்றபடி.

சார்ந்ததென்சிந்தை உள்தாளினைக்கீழ் *அன்புதான்மிகவும்
கூர்ந்தது அத்தாமரைத்தாள்களுக்கு *உள்தன்ருணங்களுக்கே
தீர்ந்ததென்செய்கை முன்செய்வினை நீசெய்வினையதனால்
பேர்ந்தது *வண்மையிராமாநுசா! எம்பெருந்தகையே!

71

இவர் விண்ணப்பத்தைச் செவியுற்ற எம்பெருமானாரும் இசைந்து தம்முடைய விசேஷ கடாக்ஷத்தினால் இவருடைய ஞானத்தைத் தம் விஷயத்திலேயுள்ளும்படி மலர்த்தியருள, தாம்பெற்ற பேறுகளைப் பேசுகிறார் பரம ஓளதார்ய குணம் படைத்தவராய் அதனால் எழுதிக்கொண்ட பெருந்தகையான ஸ்வாமியர்! என்னுடைய நெஞ்சு தேவாரீர் திருவடிகளில் பொருந்திவிட்டது; பரம போக்யமான அந்தத் திருவடிகளில் அடியேனுக்கு பத்தி பெருகாநின்றது; என்னுடைய வருத்தி (கார்யங்கள்) தேவாரூடைய குணங்களுக்கே அற்றுத் தீர்ந்தது; அடியேன் சேமித்து வைத்திருந்த பாபங்கள் எரிந்து போயின. எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை.

கைத்தளன் தீயசமயக்கலகரை *காசினிக்கே
உய்த்தளன் தூயமறைநெறிதன்னை *என்றுள்ளியுள்ளம்
நெய்த்தவன்போடிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தளனென்னை *இராமாநுசன்மிக்கவண்மைசெய்தே.

72

எம்பெருமானாரின் ஓளதார்யத்தாலே தாம் பெற்ற பேறுகளைப் பேசிக்ருதார்த்த ராணர் கீழ்; இன்னமும் தமக்குச் செய்கிற பேருதவிகளை நினைத்து உருகுதிரார் தூர்வாதி களுடைய துஷ்டமதங்களை எல்லாம் அழித்து மறைநெறியை (வேதவர்க்கத்தை) நிலாநாட்டியருளினார் நம்ஸ்வாமியர்; இந்த வைபவத்தில் ஈடுபட்டு உள்ளம் கனிந்திருக்கும் மஹான்களோடே அடியேனும் ஒருவன் என்று எண்ணலாம்படி ஆக்கியருளினார். இது ஒரு மஹோபகாரம் செய்தபடியே! என்று உருகுதிரார். அல்லது—அஸத்துக்கள் நடுவே கிடந்த என்னை அடியேரோடிருந்தமை" என்கிறபடி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடுவே வாழும்படி பண்ணியருளினார் என்னவாமாம்.

வண்மையினாலும் தன்மாதகவாலும் *மதிபுரையும்
தண்மையினாலும் இத்தாரணியோர்கட்கு *தாள்சரணும்
உண்மைநன்ஞான முரைத்த விராமாநுசனை யுள்ளும்
திண்மையல்லாலெனக்கில்லை *மற்றோர்நிலை தேர்ந்திடலே.

73

தம்முடைய ஓளதார்யாதி கல்யாண குணங்களினாலே இவ்வுலகத்தவர்க்குத்தாமே ரக்ஷகராய் உண்மை நன்ஞானமளித்த எம்பெருமானாரைப்போற்றுவது தவிர்த்து வேறு தரிப்பு இல்லை என்கிறார். தம்முடைய பரம க்ருபையாலும் வள்ளல்தனமான ஓளதார்யத்தாலும், சந்திரனையொத்த திருவுள்ளக்குளிர்ச்சியாலும் இப்புவலகத்தவர்களுக்கு ரக்ஷகராய் நல்லுபதேசங்கையருளிய எம்பெருமானாரை அநவரதமும் சிந்திப்பதில் உறுதியுள்ளவனாயிராநின்றேன்.

தேரார் மறையின்திறமென்று *மாயவந்தீயவரைக்
கூராழிகொண்டுருறைப்பது *கொண்டலிளையவண்மை
ஏரார் குணத்தெம்மிராமாநுசன் அவ்வெயில்மறையில்
சேராதவரைச்சிதைப்பது *அப்போதொருசீந்தைசெய்தே.

74

கீழே சொன்ன உண்மை நன்றானதுக்கு விரோதிகளான வேதபாஹ்யர்களையும் சூத்திரவாத்தியர்களையும் அழியும்படி செய்த ப்ரகாரம் ஸர்வேச்வரனை விட ஆயாளியின்றியே செய்திருக்கவேண்டும் என்று நடைகொள்வர். தன்னுடைய சாஸனரூபமான வேதம் சொல்வது இது என்று நிரூபித்தறியாமல் (அதன்படி நடவாமல்) தவறான பொருள்கூறி துர்நடத்தையில் உழுவும் சூத்திரவாத்தியர்களையும் வேதத்தைப்ரமணமாகவே கொள்ளாத பாஹ்யர்களையும் அழிக்க எம் பெருமான் கூறிய திருவாழியைக் காரியம் கொள்ளுகிறார். ஸமஸ்தகல்யான குணங்களை யுடையவரான—குறிப்பாக (பிறர்க்குதவித்தன்னையே யழித்துக்கொள்ளும்) மேகம்போன்ற ஓளதாரிய குணமுடைய—எம்பெருமானார் இந்த பாஹ்யகுத்திரவாத்திய நிரஸனம் பண்ணுவது அவர்களுடைய வாதங்களைத் தம் சிந்தனை ஸாமர்த்தயத்தினால் களைந்தொழித்துவிடுவதினால்.

செய்தலைச்சங்கம் செழுமுத்தமீனும் *திருவரங்கர்
கைத்தலத்தாழியும் சங்கமுமேந்தி *நங்கன்முடிப்பே
மொய்த்தலைத்துள்ளவிடே னென்றிருக்கிலும்நின்புகழே
மொய்த்தலைக்கும்வந்து *இராமா நுசா! என்னமுற்றுநின்றே.

75

தேவமுற்றறியேன் என்ற நிலை தமது என்கிறார். [வயல்களில் சங்குகளானவை அழகிய முத்துக்களை உண்டாக்குமிடம் திருவரங்கம்; இத்தன்மையதான திவ்யதேசத்துக்கு நாதன் ஸ்ரீரங்கநாதன் அந்த] எம்பெருமான் (ஸ்ரீரங்கநாதன்) கூடாராழி வெண்சங்கேந்தி எதிரேவந்து தன்னைக் காட்டி, தன்முகாகவே தன்னிடம் ஈடுபடுத்திக்கொண்டு “உன்னை விடேன்” என்று ப்ரதிஜிதை பண்ணி; நின்றவிடத்தைவிட்டுப் பெயராமல் நின்றாலும், ஸ்வாமியே! (எம்பெருமானாரே) தேவார்டுடைய குணங்களை என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும்; பகவத் வலைகூண்யம் கண்டு அதில் தேள் மாறக்கடவேன்.

*நின்றவன்கீர்த்தியும் நீன்புளனும் *நிறைவேங்கடப்பொற்
குன்றழும்வலைகுந்தநாடும் குலவியபாற்கடலும்*
உன்றளக்கெத்தனையின்பந்தரும், உன்னினமலர்த்தாள
என்றளக்குமது *இராமா நுசா! இவைசந்தருளே.

76

பகவத் வலைகூண்யத்தை நேரில் கண்டாலும் தேவாரையொழிய வேறு அறியேன் (தெய்வமாகக் கொள்ளேன்) என்றதைக்கேட்ட எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்து இவருக்கு என் செய்வோம்? என்றுள்ளதாகக் கண்ட அமுதரை, “ஸ்வாமீ எம்பெருமானாரே! அடியேனுக்கு வேறென்றும் வேண்டா; தேவார்டுடைய இணைமலர்த்தாள (திருவடிகள்) களையே ப்ரஸாதித்தருளவேண்டும் என்று ப்ரார்ப்யபிஷ்கர்ஷம் பண்ணி வேண்டிக் கொள்ளுகிறார். பெரும்புகழ் படைத்த திருவேங்கடமென்னும் திருமலை, ஸ்ரீவைகுண்டமான திருநாடு, அவன் விரும்பியுறையும் பாற்கடல் இவை தேவார்டுக்கு எவ்வளவு இன்பம் தருமோ அவ்வளவு இன்பம் எனக்கு தேவார்டுடைய திருவடிகள் பயக்கும். அவற்றையே ப்ரஸாதித்தருள வேண்டும் என்கிறார்.

’ ஈந்தளவீயாதவீள்ளருள்* என்னிலம்றைக்குறும்பைப்
பாபந்தளன் அம்மறைப்பல்பொருளால் *இப்படியினைத்தும்
ஏயந்தளன்கீர்த்தியினால் என்வினைகளை வேர்பறியக்
காயந்தளன் *வண்மையிராமா நுசர்கென் கருத்தினியே.

77

தாம் வேண்டியபடியே திருவடித்தாமரைகளைக் கொடுத்தும்பெற்று அவர் செய்த உபகாரங்களை நினைந்து இவையனைத்தும் செய்து இன்னும் செய்வதாக நினைத்தருள வது ஏதோ? என்கிறார். இதற்கு முன்பு ஒருவர்க்குமே உபகரியாதபடி விலகணமான அருளை அடியேன்பால் சரந்தார். எண்ணிறந்த வேத விரோதிகளை அம்மறையின் உட்பொருள் கொண்டே கண்டித்தார். பூமியெங்கும் தம்கீர்த்தி விளங்கும்படி வ்யாபித்தார். என் பாபங்

களை வேரோடு அறுப்படி ஒழிக்கும் பரம உதாரரான எம் ஸ்வாமிக்கு இன்னும் என்செய்ய வேண்டுமெனத் திருவுள்ளமோ? (ஏய்ந்த வண் கீர்த்தியினால் என்றும் பாடமுண்டு. அப்படியாகில் ஸ்வாமியோடு ஸம்பந்தமுள்ளவனன்றோ இவன் என்று பாபங்கள் தாமே அகன்று போம் என்று பொருள்தேறும்).

கருத்தில்புகுந்துள்ளில்கள் எம்கழற்றி *கருநரிய
வருந்தத்தினால் மிகவகுசித்து *நீ யிந்தமன்னகத்தே
திருத்தித்திருமுகள்கேள்வனுக்காக்கியபின் என்னெஞ்சில்
பொருத்தப்படாது *எம்மிராமா நுச! மறநேர்பொய்ப்பொருளை. 78

இப்படி ஸ்வாமி பண்ணிய உபகாரங்களைச் சொல்லியபிறகு, தம்மைத் திருந்து கைக்காக அவர் பட்ட பாட்டையெல்லாம் சொல்லி, இப்படி அடியேனைத் திருத்தித் திருமுகள் கேள்வனுக்கடியனுக்கியபின் வேறு எதிலும் என்னெஞ்சு பொருந்தாதென்கிறார். தூர இருந்து திருத்தப்போகாதென்று என்னெஞ்சில் வந்து புகுந்து அதிலுள்ள மாசுகளைப்போக்கி, தரிசு வீணாவிடமாக்குவார்போல செய்காலாக்கி, தேவரிருக்கு உத்தேசிய விஷயமான சரியு பதிக்கு அந்தரங்க கைக்கயத்துக்கும் தகுதியுள்ளவனாகத் திருத்திப்பணி கொண்டபின்னர் அடியேன் மனத்தில் தேவரீர் அறிவித்த உண்மைப் பொருளன்றி அதற்குப்புறம்பான பொய்ப்பொருள் ஒன்றும் நிலைபெறாது.

பொய்யைச்சுரக்கும் பொருளைத்தூர்த்து *இந்தப்பூதலத்தே
மெய்யைப்புரக்கும் இராமா நுசன்றிற்க *வேறுநம்மை
உய்யக்கொள்ளவல்லதெய்வமிகியாதென்று உலர்ந்து; அவமே
ஐயப்படாநிற்பர் *வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே 79

எம்பெருமானார் உண்மை நன்றானத்தைக் கொடுக்கையாலே பொய்யின்ற ஞானம் தமக்குப் பொருந்தாதென்றார் கீழே. உஜ்ஜீவநருசியுண்டாகப் பெற்றவர் இந்த ஞானத்தையிழந்து இவ்விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போருகிற படியைக் கண்டு வருந்துகிறார் இங்கு. இந்நிலவுலகில் பொய்யான அர்த்தங்களையே ப்ரசாரம் செய்யும் புறமத்தவர்களைக் கண்டித்து ஸத்யத்தை ரஷிக்கும் எம்பெருமானார் யாரொருவர் வருவார் என்று எதிர்போக்கி இருக்கச் செய்தே, இவரைவிட்டுவிட்டு நம்மை வாழ்விக்க வல்ல தெய்வம் எது என்று நல்ல ஞானத்தைப் பெறாமல் (இழந்து) உழல்கின்றனரே! அந்தோ பரிதாபம்!

நல்லார்பரவுமிராமா நுசன் *திருநாமம்நம்ப
வல்லார்திறந்தை மறவாதவர்களையவர் *அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலுமென்றுமெப்போதிலுமெத்தொழும்பும்
சொல்லா மனத்தால் *கருமத்தினால்செய்வன் சோர்வின்றியே. 80

ஸ்வாமியை ஆச்சரியக்காத ஸம்ஸாரிகள் கிலைகண்டு இழவுப்பட்டவர் இவ்விஷயமே உத்தேசியம் என்றிருப்பாரை உத்தேசியரென்றிருக்கும்வர்க்கே ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனும் மன்னி அடிமை செய்வெனென்கிறார். நல்லார் நவில் குருகூர்நகரான என்னுமா போலே ஸத்துக்களெல்லாம் ப்ரேம பரவசராய்க் கொண்டாடும் எம்பெருமானாரை திருநாமத்தைத் தங்களுக்குத் தஞ்சுமாக நம்பியிருக்கும் மஹான்களையே எப்போதும் சிந்தித்திருக்கும் ராமா நுசனடியார்களுக்கே அடியேன் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்திலும் எல்லாப் படியாலும் அயராமல் அடிமை செய்வேன்.

சோர்வின்றிஉன்தன் துணையடிக்கீழ் *தொண்டுபட்டவர்பால்
சார்வின்றிநின்றவெனக்கு *அரங்க்களெய்ய தானிணைகள்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்துமிராமா நுச! இனிபுள்
சீரொன்றியகருணைக்கு *இல்லாமாறு தெரிவுறிலே, 81

எம்பெருமானுருடைய கருணைக்கு ஒப்பேயில்லை என்கிறார். சோர்வில்லாமல் தேவரீர் இணையடிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யும் மஹான்கள் பக்கலில் ஒரு ஸம்பந்தமுமில்லாமல் இருந்த எனக்கு அவர்கள் திரும்பி “அடியார்க்கெண்ணையாட்படுக்க வேலன்” என்கிற படியே, அடியேனைத் திருத்தி, பாகவத சேஷத்தவத்தில் நினையில்லாதவர்க்குத் தம்திருவடிகளைத் தராத ஸ்ரீரங்கநாதனின் செந்தாமரையடிகளை நான் என்றும் பிரியாதபடி என்னைக்கு அணியாய் அடையும்படி செய்த ஸ்வாமிந்! ஆராய்ந்து பார்க்கில் தேவரீருடைய மேலான திருவருளுக்கு ஒப்பு ஏதுமில்லை.

தெரிவுற்றானும் செறியப்பெறுது *வெந்தீவினையால்
உருவற்றானுளத்து உழல்கின்றவென்னை *ஒருபொழுதில்
பொருவற்றகேள்வியனக்கிளின்றான் என்ன புண்ணியனோ?
தெரிவுற்றகீர்த்தி *இராமாநுசனென்றும் சீர்முகிலே.

82

எம்பெருமானார் தமக்கருளிய உபதேச பரம்பரைகளை அநுஸந்தித்து உருகி என்ன தார்மிகரோ இந்த ஸ்வாமி என்கிறார். இது நன்று, இது தீது என்ற பகுத்தறிய இல்லாமல் மிகக் கொடுவினை படைத்து, நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேயும் எங்கும் திரிந்து நின்ற என்னை ஒரு இமைப்பொழுதில் ஒப்பற்ற கேள்வியனக்கி (பலநான் கேட்டறிந்ததனால் பிரக்கும் தெளிவற்ற ஞானம் உள்ளவனக்கி) யருளியவரும், பெரும்புகழ் படைத்தவரும், “குணந்திகழ் கொண்டல்” என்னும்படி பரம உதாரருமான எம்பெருமானார் என்ன புண்ணியனோ? (ஒப்பற்றதார்மிகர் என்றபடி).

சீர்கொண்டு பேறம்செய்து *நல்விடுசெறிதுமென்றும்
பார்கொண்டமேன்மையர் கூட்டனல்லைன் *உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்டவீட்டை எளிதினிலெய்துவன் உன்னுடைய
கார்கொண்டவன்மை *இராமாநுசா! இதுகண்டுகொள்ளே.

83

நான் ப்ரபத்தி பண்ணி பரமபதம் பெறுவார் கோஷ்டியன் அல்லேன்; தேவரீர் திருவடிகளாகிற மோகூத்தை தேவரீருடைய பரமக்ருபையாலே பெறுமவன் என்கிறார். சமம், தமம் முதலிய ஆத்மகுண பரிபூர்ணராய், உயர்ந்த தர்மமாகிற (அவனே கீதையிலிஹுபதேசித்த) ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்து, நமக்கு பேறு ஸித்தம் என்றிருக்கும் பகவத்ப்ரபன்னருடைய திரளுக்குட்பட்டவன்லேன். தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற மோகூத்தை மேகத்தினும் அதிசயித்த தேவரீருடைய ஓளதார்யத்தின் பலத்தினால் ச்ரமயின்றியே பெறுவேன். இது நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

கண்டுகொண்டேனெம்மிராநுசன்தன்னை *காண்டலுமே
தொண்டுகொண்டேளவன் தொண்டர்பொற்றாளில் *என்தொல்லெவெந்நோய்
விண்டுகொண்டேளவன் சீர்வென்னவாரியைவாய்மடுத்தின்று
உண்டு கொண்டேன் *இன்னமுற்றளவோதிலுலப்பில்லையே.

84

இனிமேலும் பெறவிருக்குமவை பலவுண்டாகிலும் இதுவரை பெற்றவைகளை எல்லை யற்றவை என்கிறார். நம்மை உத்தரீப்பிக்க வந்தவதரித்தவர் என்று ஸ்வாமி எம்பெருமானார் உள்ளபடி கண்டு கொண்டேன்; இப்படி அறிந்து, அவரோடு நின்றவிடாமல் அவரடியார் கருடைய திருவடிகளில் அடிமைப்பட்டேன். இதனால் அநாதியாய்ச்சேர்ந்த என்கொடுவினைகள் களையப்பெற்றேன். அவருடைய கல்யாணகுணமாகிற கடலை என் வாயார அநுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்னமும் நான் பெற்றவற்றைச் சொல்லப்புகில் அதற்கொரு முடிவேயிராது.

ஒதியவேதத்தினுட்பொருளாய் *அதனுச்சிமிக்க
சோதியைநாதனெளவறியாது உழல்கின்றதொண்டர்*
பேதைமைதீர்த்தவிராமா நுசனைத் தொழும்பெரியோர்
பாதமல்லாலெந்தொருயிர்க்கு *யாதொன்றும்பற்றில்லையே.

85

“கண்டுகொண்டேன்—அவன் சீர் வெள்ளவாரியை உண்டுகொண்டேன்” என்றும்,
“அவன் தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டுகொண்டேன்” என்றும் கீழே சொன்னதில்
ஸ்வாமியிக்கு அந்நாயர்ஹராயிருப்பார் திருவடிகளே தமக்குப்பரம உத்தேச்யமென்கிறார். “ச்ருதி
சிரஸிவிதிப்பேதே” என்றும் “உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தாங்கள்
அதிகரித்த வேதத்தின் உச்சியில் சுடர்ச்சோதியாய் ப்ரகாசிக்கக்கிறவனை வகுத்த ஸ்வாமி
என்று அறியவில்லாமல் கண்டவிடத்தில் தொண்டு பட்டுமுன்று திரிசுன்றவர்களுடைய
அஜ்ஞானத்தைப் போக்கடித்த எம்பெருமானாரைத் தொழுகையே தமக்கு நிருபகமாம்படியான
பெருமையுடையவர்கள் திருவடிகள் தவிர என்னுத்தமாவுக்கு வேறு புகலில்லை.

பற்று மனிசரைப்பற்றி அப்பற்றுவிடாதவரே
உற்றூரெனவுழன்று ஓடினையேனினி *ஒளியநூல்
கற்றூர்பரவு மிராமா நுசனைக் கருதுமுள்ளம்
பெற்றூய்வார் *அவரெம்மைநின்றனும் பெரியவரே.

86

“இராமா நுசனைத்தொழும் பெரியோர் பாதமல்லால் எந்தொருயிர்க்கொன்றும் பற்றில்லை”
என்றவர் இதற்கு முன்பு அப்ராப்தவிஷயங்களில் மண்டியிருப்பாரை பந்துக்களாக மதித்
திருந்தமைக்கு வருந்தி இனி அது செய்யேன், எம்பெருமானாரை நெஞ்சிலே அநவரதமும்
கொள்பவரே என்னையான உரியவர் என்கிறார். சிறந்த சால்த்ரானமுள்ள பெரியவர்களாலே
கொண்டாடப்படுகிற உடையவரை எக்காலத்திலும் தம் திருவுள்ளத்திலே ப்ரேமத்துடன்
வைத்துப்பூசிக்கு மஹா நுபாவர்களே என்னையாரும் பூஜியர்கள்.

பெரியவர்பேசிலும் பேதையர்பேசிலும் *தன்னுணங்கட்டு
உரியசொல்லென்று முடையவனென்றென்று *உணர்வின்மிக்கோர்
தெரியும்வன் கீர்த்தி இராமா நுசன் மறைதேர்ந்துலகில்
புரியுள்ளானும் *பொருந்தாதவரைப்பொரும்கலியே.

87

சேதனருடைய ஞானவ்யவஸாயங்களை (அறிவு, உறுதி) க்குலைக்கும் கலிகாலத்திலே
உமது உறுதி ஒருபடிப்பட நிற்குமோ? என்று கேட்டால், நிற்கும்; கலியின் ஆட்சிக்கு விஷயம்
எம்பெருமானார் உபதேசங்களுக்குப்புறம்பானவர்களே என்கிறார். ஞானத்தில் குறைவில்லாத
மஹான்கள் பேசினாலும், சிரிய ஞானத்தராகிய பேதையர் பேசினாலும்—“பேசுவார் எவ்வளவு
பேசுவார், அவ்வளவே வாசமலர்த்துமாய் மாஸையான் வடிவு” என்றற்போல, கற்றுணர்ந்தவர்
பேசினாலும், கல்லாத அற்பர் பேசினாலும் அவரவர் நிலைக்குத் தகுந்தபடி துதிக்கத்தகுந்தவர்
ஸ்வாமி. அப்படி துதிக்கப்படும் எம்பெருமானார் உபதேசங்களை ஆதரியாவர்களே கலிதோஷத்
தால் வருந்துவார்கள்.

கலிமிக்கசெந்நெல் கழனிக்குறையல் *கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்கபாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து *அதனால்
வலிமிக்கசீயிராமா நுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று *இப்புளத்தில் வந்தமைபோற்றுவனே.

88

எம்பெருமானார் உபகரித்த ஞானத்தில் அந்வயமில்லாதாரை (உபதேசத்தால் திருந்தாத
வரை) கலி நலியுமென்றார் கீழே. அந்த ஞானத்தை உபகரிக்கக்கூக அவர் வந்து அவதரித்த
படியை எண்ணி, அதைப் போற்றக்கடவேன் என்கிறார். நிலவளம் மிக்கதாய் செந்நெல்

அதிகமாய் விளையும் வயல்களையுடையதான திருக்குறையலாருக்கு நாயகனான கலியன் “ஒலி கெழுபாடல்” என்று த்வரி மீருந்ததாயும் சாஸ்த்ரமே வடிவெடுத்ததாகவும் பாடின திவ்யப் ப்ரபந்தங்களை நன்றாக அநுபவித்து அதனால் திருவுள்ளம் பூரித்து, ப்ரதிபக்ஷி மதங்களை நிரஸனம் பண்ணும் வலிமையுள்ள சிங்கமாய் நிற்கும் எம்பெருமானார் வேதங்களுக்குத் தவறான பொருள்களை கற்பிக்கும் துவாதிகளான புலிகள் இவ்வலகில் மலீந்தன என்று அவைகளை கண்டிப்பதற்காக வந்து அவதரித்தமையைப் போற்றக்கடவேன்.

போற்றறும்சீலத்திராமாநுச! *நின்புகழ் தெரிந்து
சாற்றுவனேல் அதுதாழ்வுஅதுதீளி *உள்சீர்தனக்கோ
சேற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலும் என்மளமேத்தியன்றி
ஆற்றகில்லாது *இதற்கெள்ளினவாயென்றிட்டஞ்சுவனே.

89

“நானுமென்புகழ்க்கோவுனசீலம்” என்னுமா போலே புகழ்ந்து தலைக்கட்ட வரிதான சீலகுணத்தையுடைய ஸ்வாமியீ! தேவாரருடைய கல்யாணகுணங்களை உணர்ந்து உலகமறியப் பேசவேனாகில், தாழ்ந்தவனான அடியேன் அப்படிச் செய்வதால் தேவாரருக்கு இழுக்காகா நிற்கும். அதை அடியேன் தவிர்ந்திருக்கையே தேவாரருக்கு ஏற்றமாகும்: இப்படி அறிந்திருக்க, தேவாரருடைய புகழைப் பேசாமல் அடியேனால் தரித்திருக்க இயலவில்லை. இவ்விஷயத்தில் தேவாரரிருவுள்ளம் எப்படியோ என்று அஞ்சிநிற்கிறேன் என்கிறார்.

நினையார்பிறவியை நீக்கும்பிராணை *இந்நீணிலத்தில்
எனையானவந்தவிராமாநுசனை *இருங்கவிகள்
புணையார் புணையும்பெரியவர்தான்களில் பூந்தொடையல்
வணையார் *பிறப்பில்வருந்துவர் மாந்தர்மருள்சுரந்தே.

90

இவர் அஞ்சுவன் என்றவாரே ஸ்வாமியானவர் “அஞ்சற்க” என்று இவர்பயமெல்லாம் போம்படி குளிர்க் கடாசுழிக்க, அதனால் பயமற்று, இவ்வலகத்து மாந்தர் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் ஏதாவது ஒரு நலம் செய்து வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, ஞான குன்றாயிருந்து வருந்துகின்றனரே என்று இன்னுதாகிறார்.

பிறவிக்கடலான ஸம்ஸாரத்தை ஒழிக்கும் மஹோபகாரகராய், இம்மாபெரும் பூமியில் அடியேனையாட்கொள்வதற்தே வந்து பிறந்த ஸ்வாமியீ எம்பெருமானாரை நினைதவர்களாயும், அவர்விஷயமான பாடல்களைப் பாடாதவராயும், பாடும் பாக்யசாலிகளைப் பூசியாமலும் (அவர்கள் திருவடிகளில் பூவிட்டுப்பணியாத) மலரிதர்கள் ஞானகுன்றர்களாய் ஸம்ஸார ஸாகாரத்தில் டெடந்து துன்பப்படுகின்றனரே—அந்தோ! பரிதாபம்.

மருள்சுரந்து ஆகமவாதியர்கூறும் *அவப்பொருளாம்
இருள்சுரந்தெய்த வலகிருள்நீங்க *தள்ளீண்டியசீர்
அருள்சுரந்தெல்லாவுயிர்க்கடும்நாதன் அரங்கனென்றும்
பொருள்சுரந்தான் *எம்மிராமாநுசன் மிக்கபுண்ணியனே.

91

இப்படி தமக்கு அவ்வருகாயினவராயிருந்தும் இவர்கள் உஜ்ஜீவனாத்தமாக்க எம்பெருமானார் செய்தருளின முயற்சிகளை எண்ணி அவரைக் கொண்டாடுகிறார். சைவாகமங்களைப் ரமானமாகக் க்காண்டு துவாதம் பண்ணும் பாசுபதர்கள் கூற்றைக்கேட்டு, அஜ்ஞானமே அதிகரிக்கப்பெற்று, அவர்கள் சொல்லும் கீழ்த்தரமான அர்த்தங்களாகிற இருள் மெலீட்டு அதனால் கெட்டுப்போன உலகத்தவர்களுடைய அகவிருள் போகும்படி தம்பரம்கூறையைப் பெருக்கி, ஸகலப்ராணிகளுக்கும்ஸ்வாமியீ பூர்வக்கநாதனே என்னும் சீரிய பொருளை வெளியிட்டு வாழ்வித்த ஸ்வாமியீ சிறந்த மஹாத்மாவாவார். (மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாநுசன் பொருள் சுரந்தான் என்றும் அவ்வயம் ஆகும்)

புண்ணியனோன்பு புரிந்துமிலேன் * அடிபோற்றிசெய்யும்
நுண்ணருங்கேள்வி நுவன்றுமிலேன் * செம்மைநூற்புலவர்க்
கெண்ணருங்கீர்த்தி மிராமாநுச/ இன்றுநீ புருந்துள்
கண்ணுள்ளும்நெஞ்சள்ளும்* நின்றவிக்காரணம் கட்டுரையே.

92

சேதனர்கள் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் சிறிதாவது அநுகூலப்பட்டு வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க, துக்கத்தையே அநுபவிக்கின்றனரே என்று யருந்தி, ஸ்வாமி இவர்களை வாழ்விக்க வென்று செய்ய முயற்சிக்களைக் கொண்டாடினார் ஜீழிரண்டு பாசுரங்களில். இந்தப் பாசுரத்தில், நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மை யங்கீகரிக்கைக்கும்; அங்கீகரித்து தமக்கு அகத்திலும் புறத்திலும் இருந்து வாழ்விக்கும் காரணத்தை அவரையே கேட்கிறார்.

“இப்படி என்னை தேவரீர் வாழ்விக்கும் படிக்கீடாக நான் செய்த நல்தவம் ஒன்றுமில்லை; தேவரீருடைய பொன்னடிக்களைப் போற்றுக்கைக்குறப்பான விஷயங்களைக் காதால் கேட்டது மில்லை; கேட்கவேணும் என்று வாய்வேருவடியில்லை; இப்படியிருக்க, ஸ்வாமி அடியேன் கண்ணுக்கும் மன துக்கும், விஷயமாகும்படி இருக்கும் காரணத்தை அருளிச்செய்யவேணும்.”

கட்டப்பொருளைமறைப்பொருளென்று * கயவர்சொல்லும்
பெட்டைக்கெடுக்கும் பிரானல்லனே? * என்பெருவினையைக்
கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னருளென்னும் மொள்வானருவி
வெட்டிக்களைந்த * இராமாநுசுளென்னும் மெய்த்தவனே.

93

“இக்காரணம் கட்டுரையே” என்ற கேள்விக்கு ஒன்றும் அருளிச்செய்யாமையாலே நிர்ஹேதுகமான அருள் என்று தெளிந்து அவ்வருளைப் போற்றுகிறார். அடியேன்பக்கல் வந்து கிட்டி, தம்முடைய க்ருபையாகிற தெளியக்கடைந்த வானை தமது ஸங்கல்பமென்னும் உறையிலிருந்து உருவி என்னுடைய (பலகாலம் சேர்த்து பெரியசுமையான) மஹாபாபங்களை, மீளவும் கிளராதபடி வாலணையாகிற கிழங்குடன் கூட வெட்டிக்களைந்த ப்ரபந்நஜனகூடஸ்த என்று எம்பெருமானார், தவறான, ஜீமீத்தரமான அர்த்தங்களை வேதத்தின் உண்மைப்பொருள் என்று சொல்லித்திரியும் குத்ருஷ்டிகளுடைய பிரட்டுப்பேச்சுகளை தாமாகவே கண்டித்தொழித்த பேருபகாரியன்றோ? என் பாபத்தைப் போக்கியது, குத்ருஷ்டி நிரஸனம் பண்ணி சேதனரைக்காத்தது இரண்டும் நிர்ஹேதுகமாகச் செய்தவை. அதுபோல் தான் என் மன துள் புருந்து வாழ்வித்ததும் என்றபடி.

தவம்தரும்செல்டும் தகவும்தரும் * சலியாப்பிறவிப்
பவம்தருந்தீவினைபாற்றித்தரும் * பரந்தாமமென்னும்
திவம்தரும் தீதிலிராமாநுசள் தன்னைச்சார்ந்தவர்க்கு
உவந்தருந்தேன் * அவன்சீரன்றியானென்றுமுள்ளுகிழந்தே.

94

தம்மை நிர்ஹேதுகமாய் அங்கீகரித்துக் கர்மங்களைப் போக்கினபடியைக்கீழே சொல்லீ, இங்கு, எம்பெருமானார் தம்மை ஆச்ரயித்தார்க்கு ப்ரபத்தி நிலைடை தொடங்கி பரமபதபர்யந்தம் கொடுத்தருளுவதால் அவர் கல்யாணகுணங்களன்றி வேறேதும் எனக்கு அநுபல விஷயமாகாது என்கிறார். நல்தவமான ப்ரபத்திநிலைடையை தம்மை வந்தடைந்தவர்க்கு எக்குற்றமுமற்றவரான ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அநுக்ரஹிப்பார்; மேலே, புருஷார்த்தமான கைக்கர்யம் ருசிப்பதற்காக பத்தியாகிற செல்வத்தை யருள்வர்; ஸம்ஸாரத்தை மேலும் மேலும் தரும் தீவினைகளை, “பண்டைவல்லினை பாற்றியருளிணும்” என்கிறபடி தூளியாகப்

பறந்து போம்படி பண்ணுவர்; அதற்கும் மேலே விண்ணாட்டையும் அளிப்பர். இப்படி எல்லாம் தந்தாலும் நான் மனதில் ப்ரேமத்துடன் விரும்பி அருந்துவது கல்யாணகுணங்களா கிற ரஸத்தையே.

உண்ணின்றுயிர்களுக்கு உற்றளவேசெய்து* அவர்க்குஉயவே
பண்ணும்பரணும் பரிவிலணும்படி* பல்லுயிர்க்கும்
விண்ணிந்தலைநின்று வீடளிப்பான் எம்மிராமாநுசன்
மண்ணிந்தலத்துதித்து *உய் மறைநாலும் வளர்த்தளனே.

95

எம்பெருமானார், தம்மை ஆசிரயித்தவரை உஜ்ஜீவிக்கும்படியைச் சொன்னார் கீழ்; இவருடைய ஞானசக்திகளை அநுஸந்தித்து, இவர் நம்போலியரல்லர்; நித்யஸுலூகிகளில் ஒருவர் பரார்த்தமாக (பிறர் வாழவேணும் என்று) ஸம்ஸாரிகள் நடுவே வந்தவதரித்தாராகவேணும் என்கிறார். அந்தர்யாமியாய் கைலஜீவராசிகளிலும் உட்புகுந்து அந்தந்த ஆத்மா கடைத் தேறும் வழிகளை வகுத்துத்தரும் எம்பெருமானுடைய ப்ரீதியும் இவருடையதற்கு ஒப்பாகாது என்னலாம்படி நமக்கெல்லாம் மேகக்ஷலம்ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதற்காக விண்ணின் தலையான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் இந்த பூதலத்தில் வந்தவதரித்து, யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்) படி நான்கு வேதங்களையும் விளங்கச் செய்தருளினார் (உண்மைப்பொருளை விளங்கச்செய்தார்

வளரும்பிணிகொண்ட வல்விணையால் *மிக்கநல்விணையில்
கிளரும்துணிவு கிடைத்தறியாது *முடைத்தலையூள்
தளருமளவும் தரித்தும்விழுந்தும் தனிதிரிவேற்கு
உளரெம்மிறைவர் *இராமாநுசன்தன்னை யுற்றவரே.

96

“மறை நாலும் வளர்த்தனன்” என்றவரை, ஸ்வாமிதாம்சேதனர் வாழும்படி வேதங் தங்களில் சொல்லப்பட்ட பக்திப்ரபத்தி இரண்டையும் அருளிச் செய்ததில் உமக்கு எது அபிமதம்? என்ன, அநாதியார்பாய் தடையாகவுள்ளதால் என் நெஞ்சில் பக்திப்ரபக்க வில்லை; ப்ரபத்திக்கு வேண்டிய ஶ்ரித்ததர்மமான அவன் நம்மை வாழ்விப்பான் என்ற திடமான நம்பிக்கை (மஹாவிச்வாஸம்) என்னிடமில்லை. இதனால் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவாறு தரித்திருந் தும், விஷயஸுகங்களில் விழுந்தும் அலையும் நான் எம்பெருமானாரை விட்டு தேவமற்றறியேன் என்று பற்றியிருக்குமவர்களின் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி அதுவே வாழ்விக்கும் என்று உள்ளேன் என்கிறார். மிக்கநல்வினை—ப்ரபத்தி, கிளரும் துணிவு—மஹாவிச்வாஸம்.

தன்னையுற்றூட்செய்யும் தன்மையினோர் *மன்னுதாமரைத்தான்
தன்னையுற்றூட்செய்ய என்னையுற்றூனின்று *தந்தகவால்
தன்னையுற்றூரன் றித்தன்மையுற்றூரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றூரை *இராமாநுசன்குணம் சாற்றிடுமே.

97

இப்படி எம்பெருமானார் தம்மளவன்றிக்கே, அங்குத்தைக்கு அந்நயார்ஹாராயிருப்பார் உத்தேசயரென்றிருக்கை என்ற நிலையும் ஸ்வாமி க்ருபையாலே வந்த தென்கிறார். தம்மைப் பற்றி இருப்பார் உண்டாகிலும், தம்படியாரைப்போற்றும் தன்மையர் யாருமில்லை என்று திருவுள்ளம் பற்றி இன்று, தன்னை ஆசிரயித்து அடிமை செய்யும் இயல்புள்ளவர்களுடைய இணைந்த திருவடித்தாமரைகளிலே நான் ஆட்செய்யும்படி எம்பெருமானார் தம்பரம க்ருபை யால் வாழ்வித்தருளினார்.

**இடுமே இளியசுவர்க்கத்தில் *இன்னும்நரகிலிட்டுச்
சூடுமே அவற்றைத்தொடர்தருதொல்லை *சுழல்பிறப்பில்
நடுமேஇனிநம்மிராமாநுசன் நம்மைநம்வசத்தே
விடுமே சரணமென்றால் *மளமே! கையல் மேவுநற்கே.

98

இப்படி எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தைப் பேசினவாறே இவர் திருவுள்ளமானது, “நம்கர்மாவைப் பார்த்தன்றோ எம்பெருமான் ஸ்வர்த்திலோ நரகத்திலோ நம்மையிடுகிறான்? ஸம்ஸாரத்திலுள்ளவரை துவ்வாஸனை மேலிட்டு விபரீத நடத்தைகளில் செல்ல இடமுண்டே அப்படியானால் செய்வதென்?” என்று வருத்தப்பட, எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம் என்று சொன்னவரை அவர் விட்டுக்கொடாராகையால் பேறு பற்றிய கலக்கம் வேண்டா என்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் *தாழ்சடையோள்
சொற்கற்றசோம்பரும் சூனியவாதரும் *நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் *எம்மிராமா நுசமுளி போந்தபின்னே.

99

மனமே! நையல்—நீகரைய வேண்டா என்றார்; ஆயினும், ஞான வ்யவஸாயங்களைக் கெடுக்கும் பாஹ்யகுத்திருஷ்டிகள் மலிந்த நாடாயுள்ளதே! என்ன, எம்பெருமானாரவதரித்தபின்பு அவர்கள் மாண்டொழிந்தனர்; அஞ்சவேண்டா என்கிறார். தர்க்க ஸாமர்த்யம் கொண்டு மதஸ்தாபனம் பண்ணும் சமணரும், அவர்களுடன் தோள் தீண்டிகளான சாக்கியரும் (பௌத்தர்), தன்னை லோகம் போற்றவேண்டும் என்று ஜடைதரித்து ஸாதநாஸூஷ்டானம் பண்ணித்திரியும் சிவன் கற்பித்த சைவாகமத்தைப் பின்பற்றும் நாமஸரான சைவரும், ப்ரமாணம் (வேதம் முதலியவை), ப்ரமேயம் (அவற்றில் சொல்லப்பட்ட தெய்வம்), ப்ரமாதா (அவற்றின் பொருளை உண்மையாக அறிந்து சொல்பவர்) இவை மூன்றையும் இல்லை செய்து சூன்யவாதம் பேசும் மாத்யமிகரும், வேதங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு அதற்குத்தவறான அர்த்தங்களைக் கல்பித்து உலகத்தை வஞ்சிக்கும் குத்திருஷ்டிகளும் அழகிய கல்பக வ்ருஷம் போல் பரம உதாரராய் விளங்கும் எம்பெருமானார் இவ்வுலகில் அவதரித்ததும் மாண்டுபோயினர். ஸ்வாமியிடைய ஸ்ரீஸூகத்திகளினால் அவர்கள் மதங்கள் நஷ்டங்களாயின என்றபடி.

போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு *உளதடிப்போதிலொன்சீ
ரார்தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திடவேண்டி *நின்பாலதுவே,
ஈந்திடவேண்டுமிராமா நுச! இதுவன்றி ஒன்றும்,
மாந்தகில்லாது *இளிமற்றென்றுகாட்டிமயக்கிடலே.

100

இப்படித் தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசம் பண்ண, அதுவும் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் படிக்கிற படியைக்கண்டு அதனுடைய ஸ்வபாவத்தை ஸ்வாமியிடம் விண்ணப்பித்து, திருவடிகளையே நல்கவேண்டும்—வேறுகாட்டி மயங்கப்பண்ண வேண்டா என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். “ஸ்வாமி! அழகிய வண்டு போன்ற என் நெஞ்சம் தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் கல்யாணகுணங்களாகிற தேனைப் பருகிக்களித்து அங்கேயே நீத்யவாஸம் பண்ணுவதாய் வந்தது. அது வேண்டிவந்ததைத் தரவேணும். வேறு எதைக்கொடுத்தாலும் ரளிக்க மாட்டாது. வேறென்றையும் காட்டி மயக்கமுறச் செய்யவேண்டா. ஸம்ஸாரத்திலே போகாமல் திருவடிகளிலேயே நிலைபெறச் செய்யவேணும்.”

மயக்குமிருணீனை வல்லியில்பூண்டு *மதிமயங்கித்
துயக்கும்பிறவியில் தோன்றியவென்னை *துயகற்றி
உயக்கொண்டெல்லுமிராமா நுச! என்றதுன்னையுள்ளி
நயக்குமவர்க்கு இதிழக்கென்பர் *நல்லவென்றுணர்ந்தே.

101

இப்படி எம்பெருமானாகுடைய போக்யதையிலே ரெஞ்சுவைத்தவாரே முன்பு தாம் பண்ணிய பாவநத்வாநுஸந்தானம் (பாபத்தைப்போக்கிக் குற்றமற்றவராக்குகையைப் பேசுகை) தவறாகத் தோற்றவே, போக்யதையைப் பேசாமல் பாவநத்வத்தைப்பேசியது தவறு என்கிறார். ஸ்வாமியர்! (தேவாரூடைய திருமேனி ஸௌந்தர்யத்திலுமும் கருணை முதலிய கல்யாணகுணங்களிலுமும் ஈர்க்கப்பட்டு) தேவாரையே சிந்தைக்கு விஷயமாக்கி கைந்துருமும் மஹாத்மாக்கள், அடியேன் “அறிவுகேட்டை விளைவிக்குமதாய், புண்ய பாபருபத்தாலே இருவகைப்பட்டுள்ள கர்மமாகிற கயிற்றால் கட்டுண்டு, புத்திக்கும் மனதுக்கும் கலக்கம் உண்டாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த என்னை கர்மபலனை துக்கங்களைப் போக்கி உய்விக்கும் நாதனே” என்று தேவாரூடைய பாவநத்வத்தைப் பேசியது இழுக்கு என்பர். பாவநத்வத்தைப் பற்றி புகழ்வதிலும் போக்யதையைப் புகழ்வதே அடுக்கும்.

ஸையும்மனமுள்ளுணங்களையுள்ளி எள்ளநாவிருந்துஎம்
ஐயளிராமாநுசனென்றழைக்கும் *அருவினையேன்
கையும்தொழும் கண்கருதிடும் காணக்கடல்புடகூழ்
ஸையமிதளில் *உள்வண்மை என்பாலென்வளர்ந்ததுவே?

102

இப்படி பாவநத்வா நுஸந்தானமும் அஸஹ்யமாம்படி. பரமபோக்ய பூதரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் தம்முடைய உட்புலன்களோடு வெளிப்புலன்களோடு வாசியின்றி அன்பு விஞ்சியிருக்கையைச் சொல்லி இந்த பூமிய் பரப்பெல்லாமிருக்க, தேவாரூடைய ஓளதார்யம் என்பக்கல் பாய்வதற்குக் காரணம் யாதோ? என்று கேட்கிறார். அடியேனுடைய மனது ஸ்வாமியினுடைய கல்யாணகுணங்களை எண்ணி யெண்ணி நைகிறது. என்நாவானது தேவாரூடைய நிருபாதிக பந்துத்தவத்தையும் (எல்லாவதமான உறவுவையும்) திருநாமங்களையும் சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றது. அநாதிகாலம் தகாத விஷயங்களை நமஸ்கரித்துப் போந்த என் கைகள் தேவாரூக்கு அஞ்சலி பண்ணுவதில் ஆழ்ந்தன. கண்ணும் இமைக்காமல் தேவாரையே பார்த்துக்கொண்டிக்க ஆசையுற்றது. கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின் பரப்பில் கோடிக்கணக்கில் பலர் இருக்க தேவாரூடைய ஓளதார்யம் என்மீது பெருகியது என்ன காரணம் கொண்ட?

வளர்ந்தவெங்கோப மடங்கலொன்றாய் *அன்றுவளவுணன்
கிளர்ந்தபொன்றாகும் கிழித்தவன் *கீர்த்தியிரெழுந்து
வினைந்திடும்கிந்தை இராமாநுசனென்தன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நன்ஞானமளித்தான் *கையில்களியெள்ளவே.

103

இப்படி எல்லா கரணங்களும் தம் பக்கவிலே ப்ரவணமாகைக் குறுப்பாக எம்பெருமானார் தம்முடைய ஓளதார்யத்தாலே தமக்கு உபகரித்த அம்சம், தம் கர்மத்தைக் கழித்து அழகிய ஞானத்தை விசதமாகத் தந்தருளியதே என்கிறார். அன்றொருகால் பெருங்கோபம் மேலிடப்பெற்று நரசிங்கமூர்த்தியாக உருவெடுத்து வானோர்திய இரணியனது செறுக்கினால் நெறித்திழிந்த மார்பைப்பிளந்த எம்பெருமானுடைய புகழ் என்னும் பயிர் வளர்ந்து ஒங்கும் திருவுள்ளத்தையுடைய எம்பெருமானார் என் உடலைப் பற்றியுள்ள கர்மவினைமெய்லாம் ஒழித்து, உயர்ந்த ஞானத்தை கைவீல் களிபோல் தந்தருளினன்,

கையில் களியெள்ளக் கண்ணனைக்காட்டித்திரீனும் *உந்தன்
மெய்யில்பிறங்கியசீரன்றி வேண்டினயான் *நிரயத்
தொய்யில்கிடக்கிலும் சோதிவிண்சேரிலும்இவ்வருள்
செய்யில்திரிப்பன் *இராமா நுசா! என்செழுங்கொண்டலே!

104

பகவத்விஷயம் கையுருந்தாலும், எம்பெருமானார் திருமேனியில் விளங்கும் ஸௌந்தர்யம் முதலான குணங்களை யொழிய வேறு எதுவும் வேண்டேன் என்கிறார். அழகிய மேகம் போன்று பரம உதாரராய் ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வாமிந்! அடியவர்க்கெளியான ஸர்வேச்வரனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் காட்டித் தந்தாலும் தேவரீருடைய திவ்ய விக்ரஹத்தில் ப்ரகாசிக்கிற எழில் போன்ற குணங்களையன்றி வேண்டேன். ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் அமீழ்ந்திருந்தாலும், அதிசய ஒளியுடன் விளங்கும் பரமபதத்தை அடைந்தாலும், தேவரீருடைய திருமேனி குணத்தையே அநுபவித்து இன்புறும்படி அருள்புரிந்தாலல்லது அடியேனுக்கு தரிப்பு ஏற்படாது.

செழுந்திரைப்பாற்கடல் கந்துயில்மாயன் *திருவடிகீழ்
விழுந்திருப்பாநெஞ்சில் மேவுந்ஞானி *நல்வேதியர்கள்
தொழும்திருப்பாதளிர்மாமா நுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத்தாடுமிடம்* அடியேனுக்கிருப்பிடமே.

105

யாரும் ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம் (விடத்தக்கது), பரமபதம் உபாதேயம் (விரும்பத்தக்கது) என்பர்; ரீரோ இரண்டையும் ஒரு படியாகச் சொல்லி நின்றீர்; உமக்கு இருக்கத்தக்க இடமாக நீர் அறுதியிட்டிருப்பது என்ன என்று சிலர் கேட்டாராக, பதில் சொல்லுகிறார். அழகிய அலைகள் படியும் திருபாற்கடலில் அவ்வலைகள் கால்வருடப் பள்ளி கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் குணங்களில் ஈடுபட்டு, "ஜீதந்தே" என்று சொல்லி அவன்காலிலே எக்காலமும் கலக்க மற்று விழுந்திருப்பவர்களும் தம் நெஞ்சில் எம்பெருமானுருடைய ஞான வைராக்ய குணங்களைப் போற்றுவர். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை ஆசிரயித்த மஹான்கள் ஸ்வாமி திருவடிகளைத் தொழுது அதனால் வந்த பெருமகிழ்ச்சியால் இருந்த இடத்தில் இல்லாமல் ஆடியும் பெருங்குரலில் பாடியும் போதுபோக்கும் இடம் எனக்கு இருப்பிடமாகும்.

**இருப்பிடம்வகுந்தம்வேங்கடம் *மாலிருஞ்சோலையென்னும்
பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர்நல்லோர் *அவைதன்னெடுமவந்
திருப்பிடம்மாயளிர்மாமா நுசன் மனத்துஇன்றவன்வந்
திருப்பிடம் *என்தளிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே.

106

இப்படி இவர்க்குத் தம்பக்கலுண்டான அதிமாத்ர்ப்ராவண்யத்தைக்கண்டு எம்பெருமானார் உகந்தருள், அத்தைக்கண்டு ப்ரீதராய் அருளிச் செய்கிறார். ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி இவைகளால் ஆச்சர்யமான பெருமையுடைய ஸர்வேச்வரன் உகந்து வர்த்திக்கும் இடங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடமலை, திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்று சொல்வர்கள் நல்லவரான பெரியோர்கள். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த உகந்தருளின இடங்களுடன் கூட எழுந்தருளியிருப்பது என் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே. இப்போது அந்த ஸ்வாமியும் ஆந்தமமாக எழுந்தருளியுள்ளது அடியேன் இதயத்துள்ளேயாகும்.

****இன்புற்ற சீத்திரமாய நுசா! *என்றுமெய்விடத்தும்
என்புற்றோயுடல்நோறும் பிறத்திறந்து *எண்ணரிய
துன்புற்றுலீயினும் சொல்லுவதொன்றுண்டு உன்தொண்டர்கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கி அங்காட்டுடுத்தே.**

107

இப்படி எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானாரை நேரே நோக்கித் தமக்கு வேண்டியவற்றை விண்ணப்பம் பண்ணுகிறார். மிகவும் தாழ்ந்தவனையாகிலும் என் இதயத்துள்ளே புகுந்து அது தன்னைப் பெரும்பேராக எண்ணி ஆந்தமாக எழுந்தருளியுள்ள னெளசீலம் படைத்த ஸ்வாமிக்! தேவரீரிடம் விண்ணப்பிப்பது ஒன்றுண்டு. அதேதென்னில்; தோற்புரையே போமதன்றியிலே அஸ்திகதமாய் நின்று நலியக்கடவ (எலும்பிலே ஊறிக்கஷ்டம் விளைவிக்கக் கூடிய) நோய்களுக்கு இருப்பிடமான உடல்கள் கொண்டு பிறப்பதும் இறப்பதுமாய் எண்ணற்ற துன்பங்களை அநுபவித்து முடிந்துபோனாலும், இன்றும், நானாயும், என்றும் தேவரீருக்கன்றி யாருக்குமாட்படாது தேவரீருடைய அடியார்கள் திறத்தே மாறாத அன்புடையவராய் அவர்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பண்ணுபவகைக்ருபை செய்தருள வேண்டும். இதுவே அடியேன் வேண்டுவது.

****அங்கயல்பாய்வயல் தென்னரங்கள்* அணியாகமன்றும்
பங்கயமாலர்ப்பாவையைப் போற்றுதும் *பத்தியெல்லாம்
தங்கியதென்னத்தழைத்துநெஞ்சே! நம்தலையிசையே
பொங்கியகீர்த்தி *இராமா நுசனடிப்பூமள்ளவே.**

108

கிகமத்தில் (முடிக்கும்போது) “இராமாநுசன் சரணாவிர்தம் நாம் மன்னிவாம” என்ற ப்ராப்யம் கைபுகருகையும், அந்தப்ராப்யத்திலே நிலையான பூர்ண பக்தியும் இவருக்கு வேண்டுவன ஆகையாலே “தேனமரும் பூமேல் திரு—நமக்கென்றும் சார்வு” என்கிறபடியே யாவருக்கும் சார்வாய் அமைந்துள் பெரிய பிராட்டி யாரை ஆச்ரயிப்போம் என்கிறார். நெஞ்சே! பக்தி தத்வமானது மீதமில்லாமல் இவரிடமே குடிக்கொண்டுள்ளது என்று சொல்லும் படி பூர்ணராய் எங்கும்பரந்த புகழுகடைய எம்பெருமானாரை திருவடித்தாமரைகள் என் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவே என்னும்படி எப்போதும் நம் தலையில் நித்யவாஸம் பண்ணுகைக் குறுப்பாக (நாம் செய்ய அடுப்பது இது) அழிய வயல்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில் உறையும் பெரிய பெருமானாரை திருமார்பில் இறையும் அகலதில்லேன் என்று நித்யவாஸம் பண்ணும் மலர்மகளான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை (ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிகை) ஆச்ரயிப்போமாக.

முதல்பாசரமும் ஈற்றுப்பாசரமும் ஒரே முறையில் அமைந்துள்ளன. அங்கே ‘பூமன்னுமாத’; இங்கே ‘பங்கயமாலர்ப்பாவை’; அங்கே “பொருந்திய” மாப்பன்; இங்கே ‘அணியாக மன்னும்’; அங்கே இராமாநுசன் சரணாவிர்தம் நாம்மன்னிவாம’; இங்கே ‘தலையிசையே இராமாநுசனடிப்பூமன்ன’; அங்கேயும் ‘நெஞ்சே’ என்று தொடங்கி இங்கேயும் நெஞ்சே’ என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடத்தலைக்கட்டுகிறார். இதனால் ப்ராப்யம் (அடைய வேண்டியது) ஆசார்யசரணாவிர்தம் என்றும் அதில் ஆத்மாவுள்ளவரை பிரியவடிமை செய் திருக்கை யென்றும், இத்தப்ராப்யத்தில் ருசி வளருகைக்கும் அதை அடைவதற்கும் ப்ராப்த திக்கவேண்டியது லகல ஸம்பத்தையுமருளும் பெரிய பிராட்டியாரையே என்றராயிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
திருவரங்கத்தழைதரை திருவடிகளே சரணம்
பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்